

МИКИ СПИЛЕЙН СЕКС КАПАН

Превод от английски: Владимир Германов, 1994

chitanka.info

НА ШЕРИ... чиято роля в тази книга не може да се отрече. Сложна, да, без съмнение, но с удоволствие проучена, с удоволствие преживява. Кукличко, ти си величествена!

1

Докато изпих двете питиета в бара, туристическата тълпа, наблъскана в полет 16 на Луфтханза, опразни салона за багаж на летище Кенеди. Носачите бяха захвърлили опърпания ми кожен куфар в неизползвания ъгъл в дъното и аз го измъкнах изпод купчина подобен на моя багаж и чифт ски. Дърветата за слалом изглеждаха малко ненамясто през юли, но всеотдайните скиори намират сняг по всяко време на годината.

Самотният таксиджия край бордюра вдигна очи над вестника, ухили се и отвори задната врата. Хвърлих вътре куфара си, подадох десетдоларова банкнота през плексигласовата преграда помежду ни и седнах. Той погледна най-напред банкнотата, после мен.

— Тва за к'во е?

— За да ме закараш бавно. Искam да видя на какво прилича Ню Йорк сега.

— Откога те няма?

— Доста.

— Изровили са го и са го построили отново... Все тая. Тълпите са същите.

Дадох му адреса.

— Карай по дългия път — казах.

Беше прав. Нищо не се бе променило. Като в някаква ферма — земята си беше на мястото. Можеш да посадиш друго, цветовете да са различни, стъблата да станат по-дълги и класовете да натежат повече, но когато ги отрежеш — все тая.

На моста Трайбъро шофьорът махна лениво с ръка към града.

— Напомня ми за Иуо Джима. Толкоз бой за някакъв си хълм. Сега всички са мъртви, а хълма още си седи на мястото. На кой му е било притрябвало?

— Може би на хората, които са живели там. Той мислеше това, което и аз.

Пред Лий шофьорът прибра таксата за паркинга и другите десет долара широко усмихнат, без да отделя очи от моите в огледалото.

— Достатъчно бавно ли беше?

И аз му се усмигнах.

— Прав си. Нищо не се е променило.

— Знаеш ли... Можеше да вземеш някой от туристическите автобуси и...

— Ами! Тук съм роден. Всичко ми е познато. Оттогава, досега.

Таксиджията кимна мъдро и прибра мангизите. След това със странното прямо любопитство, което може да притежава само един роден в Ню Йорк нийоркчанин, попита:

— Кой ще опере пешкира, а, приятел?

Усетих как ъгълчето на устата ми се разтегля в усмивка. Почти бях забравил психиката на таксиметровите шофьори. Най-добрите след барманите.

— Имам ли вид на скандалджия? — попитах.

— Мама му стара, напушен си като за лов на мечки.

Портиерът ми каза, че Лий Шей живее в апартамент 6D, не си направи труда да обяви посещението ми и ме остави да се промъкна в асансьора покрай двойка младежи, чиито чудати дрехи остро контрастираха с бижута тежка категория от антично злато и диаманти. Лий бе подбрал свърталището си добре. Продължаваше с почти бизнесменска деловитост да търси квартали, напомнящи Гринидж Вилидж. Едно беше сигурно — Лий се забавляваше, тоест, беше си все същият.

Натиснах звънеца на апартамента му и го чух да жужи на фона на стереоуредба и звънлив женски смях. След това вратата се отвори и пред мен застана Лий — висок и жилест, с коктейл в ръка. Ухили се до уши. Беше само по къси гащи на червени райета, със значка „LOVE“, закопчана отстрани, но за него това беше униформа и нямаше да я махне, докато на мода не излезеше друг надпис.

— Куче! Мръсен кучи сине, защо, по дяволите, не ми каза кога пристигааш? — Измъкна куфара от ръката ми, прегърна ме и ме дръпна вътре.

— Така беше по-лесно. Все едно трябваше да пътувам цял час заради движението.

— Дявол да го вземе, радвам се че те виждам! — Лий се обърна и извика през рамо: — Ей, сладурче, ела тук!

Тогава се появи момичето със звънливия смях — едра красива брюнетка, която се плъзна по килима, сякаш някой отваряше страница на лъскаво списание, и ми подаде чаша. На себе си нямаше нищо, освен черен копринен шарф, завързан на кръста, който поради някаква необяснима причина беше единственото, което биеше на очи.

— Куче, това е Роуз — каза Лий.

— Значи ти си куче?

— Куче?

— Доколкото разбрах, ти си един от военните спомени на Лий. Легенда.

— Роуз е курва — засмя се Лий. — Първокласна и скъпоплатена. Приятели сме.

Отпих от чашата. Както обикновено — добро, не скъпо уиски и много джинджифилов сок. Погледнах Роуз и кимнах.

— Значи и ние сме приятели, сладурче. Да не би да обърках плановете ви?

— Зарежи тия приказки. Чакахме те. — Той направи крачка назад и ме огледа. — Същото старо краставо куче. — Обърна се към Роуз и поклати глава. — Униформата му никога не беше изгладена. Единствената причина шефът на ескадрилата да не го изяде с парцалите беше, че имаше зад гърба си най-много свалени самолети. А и все едно не излизаше от базата.

— Повече се забавлявах в бункера с дежурните екипи. Ти предпочиташе да пиянстваш из Лондон — напомних му.

Роуз дойде до мен, улови ме за ръка и ме поведе към всекидневната. Лий взе куфара ми и тръгна след нас.

— Както винаги — отбеляза той, — един опърпан куфар, пълен с дрънкулки за туземците, никакви други дрехи, освен тези на гърба му и плаче за бръснене.

— Половин ден висяхме в Шанън, Лий. Всички други летища бяха затворени.

— И ти грабна бутилка и курва, и се запъти към гората.

— Грабнах книга и бира и увиснах в чакалнята.

— Спрях и огледах апартамента му. Разхвърлян, голям, староергенски, с всички атрибути, за които може да мечтае професионалният прелъстител, готов да полети при първия зов на тръбата.

— Хубава дупка — отбелязах. — Защо, по дяволите, никога не си се женил?

Роуз стисна ръката ми и отново пусна звънкия смях.

— Хлапетата не се женят. Искат само да си играят.

— Доста скъпа детска площадка. — Погледнах Лий. — С какво се занимаваш сега?

Той извади бучка лед от чашата и я мушна в устата си.

— С жонгльорство. — Видя, че се мръщя и се ухили още повече. — Не, не това, идиот такъв. Заряхах рекламата и се впуснах в шоубизнеса. Уреждам трудни за набавяне реквизити и актьори за театралния занаят. Това плаща за детската площадка.

— А кой плаща за другарчетата в игрите?

Лий се протегна, дръпна копринения шарф от кръста на Роуз и той увисна в ръката му. Сякаш свали драперия от статуя. Изведнъж Роуз наистина се оказа гола и ефектът бе поразителен. Поклатих глава и отпих от чашата си.

— Приятелите са приятели, за да се забавляват.

Роуз се обърна рязко и косата ѝ се разпиля надолу по раменете.

— Куче — каза тя, — би трябвало ченето ти да увисне, а не увисва. Защо?

— Не бих искал да изпадам в неловко положение толкова бързо. Няма да те забравя лесно, така че не се безпокой.

Тя допи питието си и остави празната чаша на масата.

— Защо ли не се чупя, за да можете да се наприказвате за старото време? Като свършите и изтрезнеете, ще повикам още едно момиче и можем да повилнеем малко из града.

— Слушай, Лий — започнах аз, но той ме спря с жест и нежно подръпна шепата косми между краката ѝ.

— С всеки изминал ден ставаш все повече жена, бонбонче. Права е, Куче. Съвсем бързо трябва да наваксае много време. — Той я тупна леко по задника. — По-добре не излизай навън в този вид. — Подаде ѝ шарфа и тя го завърза около кръста си. — Така е малко по-добре.

Поклатих глава и се засмях. Мислех, че подобни неща са се случвали само през време на войната. И двамата с възхищение проследихме отдалечаването ѝ към спалнята с преднамерено театрална походка, омагьосани от потрепването на плътта по гърба и ханша ѝ. На вратата спря и се обърна.

— Куче, как е истинското ти име?

— Догрън. Старо ирландско име.

— Куче ми харесва повече. Хапеш ли?

— Само в огъня на страстта.

РАЗМИСЛИ: РОУЗ ПОРТЪР, НЕОМЪЖЕНА, 28-ГОДИШНА.

След три години курварлък нито една омъжена жена не знае колкото знам аз. Освен отговора на въпроса защо ти е да имаш мъж. Натиск от страна на четирийсет и петгодишен бакалин и девствеността ми отиде в историята, срещу две кутии бонбони и парче шоколад, за да мълча.

Централният защитник на „Бейли Хай“ си мисли, че е майстор изнасилвач, специализиран по девствениците, и понеже се дърпах, реши, че съм още една чертичка в бележника с победите му. Известно време бях доста популярна в отбора. Може би трябваше да се видя в огледалото. Бях една от късметлиейките. Никакво акне, големи цици, свежа като дива ябълка и путка, която плаче да бъде напълнена.

Хол каза, че съм била разгонена кучка... но той беше безумен художник на комикси и първият нежен мъж в живота ми. Луд, но сладък, добър и нежен. Обичаше да ме целува преди да се чукаме и се смееше, когато се намокрех от възбуда. Понякога дори не си правеше труда да ме чука. Смееше се, целуваше ме и... и една нощ ми каза колко много ме обичал, но имал левкемия и искал да умре някъде из хълмовете на Флорида. Даде ми дванайсет хиляди долара в държавни облигации, каза ми да гълтам антибебе, да не хващам трипер и да се забавлявам.

Платих си образованието в колежа и станах курва. Никой мъж не можеше да ме измами, да ме улови в капан или да ме надхитри. Поне така си мислех. Преди две години престанах да ги броя. Все едно всички са еднакви. Нямам и белези. Може би няколко следи от ухапвания, но нищо по-сериозно, никакви игли — изобищо, сред най-добрите в занаята. Професионалистка минетчийка — това съм аз.

Анално сношение? С удоволствие, мистър. Обикновено чукане? Трябва да си нещо сбъркан, щом плащаш за това.

Но всички реагират. Допада им разкошната коса, гладките дълги бедра.

О, всички обичат това, освен този дървенияк Кучето. Вижда ме гола и казва „здрасти“. Оценява, кима одобрително, ръкува се с мен, но изобщо не му пука. Една вечер Шеки Монро ми даде петстотин кинта само за да прокара ръка по космите ми. Това мръсно Куче клати глава и се усмихва.

Това е лошото. Наистина се усмихна. Копелето е истинско. Няма да го разберат и някой ще си изпати.

Аз поне имам късмет. Повече от това не мога да патя. Просто съм любопитна. Особено по отношение на тази усмивка. Копелето сякаш познаваше и вътрешностите ми — както и на всеки друг.

Окей, Куче, нека сега аз позная що за птица си. Хубави дрехи, но са стари. Може би джинсите ти струват петдесетачка. Снощи спечелих повече само между коктейлите и вечерята. Пипнах ръката му и малко се уплаших, защото знаех на колко години е, а тя беше прекалено голяма и прекалено корава. Позьор? Някои са такива. Косата му беше подкастрил някой евтин бръснар, но всичката си беше на мястото и ще порасне отново след седмица. Малко сиви кичури отпред. Изглежда тежък, но не дебел. Ходи смешно, едната му ръка винаги виси отпусната, а каквото и да погледнат тези зелени очи, виждат и разбират.

Исках да го чукам, само че нямаше смисъл да опитвам. Котараците сами си избират мястото и времето.

Време. Часовникът показваше пет и три минути. Познавах Кучето точно от осем минути.

Празните кутии от бира „Пабст“ се търкаляха навсякъде из стаята и украсяваха всички мебели с големите си нарисувани сини панделки и восъчни печати — включително и двете, които бях закрепил на таблата на леглото точно над главата си. Два мръсни пешкира се търкаляха на пода, за да попият бирата, която разля Лий, а аз седях и го слушах как говори — както едно време. Само че тогава не носеше значка с надпис „LOVE“ на гащите си.

— Просто престани да бъдеш тъпо копеле — изръмжа той — и престани да ми разправяш, че да останеш тук е нахално. Мама му стара, защо да пръскаш пари за хотелска стая? Трябва да ти кажа, че в този град вече не можеш да намериш и приличен апартамент, освен ако не си фрашкан с мангизи и нямаш два месеца на разположение, за да търсиш.

Отворих още една бира.

— Стига, Лий. Любовниците от твоя тип имат нужда от уединение.

— Глупости. Имам две спални. Ако се събере тълпа, значи ще имаме публика и толкова. Срамежливостта си загубих преди двайсет години.

— Слушай...

— Зарежи това — прекъсна ме Лий. — Ще останеш тук. През войната споделяхме всичко, ще го правим и сега. Освен това ще имаш нужда от нещо повече от бърлога за живеене. Радвам се, че сме еднакви на ръст. Имам три гардероба пълни с дрехи, които ще ти станат. Отиди да си избереш, а аз ще ги изпратя да ги разширят малко на гърдите и раменете, и ще добиеш съвременен вид.

Понечих да кажа нещо, той отново ме прекъсна.

— Купувам ги на едро, Куче. Правя големи услуги на един тип, който има търговска верига и той ми се отплаща с парцали. Какво повече ми трябва? Преобличам се по два пъти на ден и не се налага да слагам един и същ костюм цял месец. Гот, а? Не съм богат. Не съм и беден, справям се доста добре, а ти си ми приятел и ще деля всичко с теб. Давам ти седмица да се окопитиш, да се огледаш наоколо, а после ще ти потърся нещо свястно, за да си стъпиш на краката.

Ръката, в която държах бирата, увисна във въздуха.

— Лий...

— Стига с тези глупости, Куче. Имам достатъчно връзки и няма да е никак трудно. Никой няма да научи, че си висял през цялото това време в Европа, само защото шайка малоумни роднини са те изритали. Човече, пълен си с криворазбрана гордост. Беше шибан герой от войната, нали? Би могъл да им завреш този факт в задниците. Защо, по дяволите, се опита да се погребеш жив?

Опитах се да му отговоря, но не ме остави.

— О, да, сигурно някоя мацка. Само че още не си женен, нали?
— Поклатих глава. — Виждаш ли, дори не си гепил някоя курва. Все същия си. Приличаш на момче авиаторче с проскубана опашка, което предпочита да лети из облаците, вместо да начука някоя мадама.

— Не съм останал на сухо.

— Можеше да имаш повече.

— Нямах време от полети.

— И какво? Кръгла нула. Много попадения, много медали, но не беше достатъчни хитър, за да се оставиш някой куршум да те одраска, за да получиш държавна пенсия. Не, при всички случаи ще останеш у дома. — Той извади кутия бира от кофата с ледена вода и ме изгледа учудено с оцветените си от „Пибст“-а очи. — А защо изобщо се върна?

— Старецът умря и ми остави наследство. Опитвах се да ти го кажа.

Той замълча, мушна пръст в халката на кутията.

— Старият Камърън Барин?

Кимнах.

— Дядо ми по майчина линия. Предполагам, решил е че ми дължи нещо, нали съм му кръвен роднина... Ако успея да докажа, че съм бил чист... с безукорна репутация в морално отношение след като съм напуснал дома му, ще мога да претендирам за възнаграждение от десет хиляди долара.

— В брой?

— В акции.

Лий отвори бирата и на устните му затрептя усмивка.

— Какви са шансовете ти?

— Почти никакви.

— Тогава защо се върна?

— Дявол да го вземе, може би все пак ще успея да ги заблудя.

Той остана загледан в мен цели десет секунди, след това отпи жадно и поклати глава.

— Същото старо Куче. Наивен колкото си ще. Не ти увря главата, нали? Да биеш толкова път за някакви си десет бона, които могат да се изядат за месец-два. Приятел, времената са други. Войната свърши. Това не ти е Европа. Няма ги старите дни. Ако бяхме хлапета, щеше да ни е достатъчно да имаме по един мотор и по един спален чувал и от време на време по някоя пара от къщи, за да си купим трева или някоя

и друга мацка, или пък да се отбием в евтин ресторант, за да се натъпчем със спагети. Само че вече сме големи момчета и това не ни оправя.

Свих рамене и отпих от бирата си.

— Братко — продължи Лий, — радвам се, че си при мен. Чувствам се като твой баща. Трябва да се грижа за теб, Кученце.

Погледнах го и се ухилих. Лий също се ухили и кимна.

— Ей, помня как държеше настрана онези ME109 от задника ми. Още виждам как ме съпровождаше в небето като добрия чичо и ме пазеше невредим. Една година ти скапвах живота и през цялата война правеше така, че кожата ми да остане цяла. Сега е мой ред. Сега аз съм добрият чичо. Отсега, докато не стъпиш на краката си ще бъда добрият чичо и ще се грижа за теб. — Той глътна останалата бира наведнъж. — Сега, след като вече съм поел отговорност за теб, първото нещо, което смятам да направя, е да изгоря миналото ти в крематориума, да те облека като жив нюйоркчанин и отново да те върна на този свят.

Лий запрати празната кутия в стената, откачи един халат от куката зад вратата, облече го и с престорено отвращение вдигна стария ми куфар, облепен с подвити по ъглите лепенки.

— Има ли нещо със сантиментална стойност тук, вътре?

Отпих още малко бира. Беше студена, освежителна и по-лека от другото питие.

— Може да се каже — отвърнах. — Прецени сам.

Лий метна куфара на леглото, откопча ремъците, щракна закопчалките и отвори капака със замах. Изражението му стана много смешно. Вдигна ръце и с двата си показалеца започна да опипва съдържанието на куфара, без да знае какво да каже.

Човек няма възможност често да вижда два милиона долара в банкноти от по десет хиляди. Вдигна поглед към мен.

— Нямах бельо?

— Нямам бельо — кимнах.

2

Правната кантора на Лийлънд Рос Хънтър заемаше цял етаж на „Емпайър Стейт Билдинг“ — един отделен свят, издигнат на хиляда фута над бетонираната и асфалтирана повърхност на града. Атмосферата беше притихнала като в библиотека и дори шумоленето на стъпките, приглушено от дебелите килими, създаваше впечатление за миниатюрни сътресения. Машинописките докосваха пишещите машини, уж безшумни, сякаш със страх, в очакване да бъдат порицани за всяко едва чуто потракване. Би трябвало да мирише на стара кожа и стари хора, но съвременната климатична инсталация придаваше на въздуха сладостен дъх на тамян.

Младата секретарка зад старинното бюро се вгледа в мен над плоските си очила със златни рамки, реши, че е разбрала що за птица съм и каза:

— Да, мистър Кели. Имате ли уговорена среща?

— Не, мадам.

— Ще трябва да уговорите предварително.

— Защо?

Усмивката ѝ стана прекалено снизходителна.

— Мистър Кели, моля ви, мистър Хънтър е...

— Много зает — прекъснах я аз.

— Точно така.

— На какво ще се обзаложите, че ще ме приеме? — Запалих цигара и се усмихнах леко.

Гласът народен трябваше да се държи, където му е мястото. Тя свали очилата с елегантен жест и на свой ред ми се усмихна добронамерено.

— Мистър Кели...

— Когато бях десетгодишен, го снимах как се къпе гол с мис Ертиша Дуброу, която по онова време беше наша обща бавачка. — Всмукнах малко дим от цигарата и го издишах над главата ѝ. — Мис Дуброу беше на повече от четирийсет и бе първата жена с косми на

гърдите, която виждах. Мисля, че мистър Хънтър има слабост към косматите дами, защото през последния уикенд ми позволи да се повозя на колата му в имението срещу негативите.

— Мистър Кели!

— Просто му кажете, че Кучето е тук и споменете мис Дуброу.

Странна жена. Възмущението ѝ беше неподправено, но такова бе и любопитството ѝ. Аз стоях пред нея и говорех съвсем тихо, така че нямаше как да не съм от кръв и плът. Тя се изчерви, натисна две копчета на интеркома, измъкна се от стола си и влезе в офиса зад гърба си.

И когато иззад затворената врата долетя бурният смях, вече знаех как ще изглежда лицето ѝ — зачервено и с ококорени очи, изразяващо пълното стъписване, на което е способен само човек, живял прекалено дълго в черупка.

— Мистър Хънтър ще ви приеме веднага — каза тя.

Угасих фаса си в купичката ѝ за кламери и кимнах.

— Така си и знаех.

— Двайсет години! — възкликна старецът.

— Трийсет — поправих го и седнах. — Но още тогава си беше дърто сладострастно копеле.

— Ще ми се да работеше за мен, за да те уволня.

— Глупости.

— Прав си. Бих те повишил, защото ми напомни, че бях същински пръч. Сега ще плъзне слух, че съм стар коцкар. Някои от младите нехранимайковци може и да ме зауважават. Радвам се, че те виждам, Куче.

— Аз също, старче.

— Наистина ли пазиш онези снимки с Дуброу?

— Не, разбира се. Ти прибра филма още преди да успея да го проявя.

— По дяволите! Ще ми се сега да ги имам. Бих ги окачил долу на входа. Липсва ми вкусът на онези дни.

— Не ми казвай, че са ти махнали проститутската жлеза.

— Само ми я масажират, Куче. Когато го прави лекар, това никак не е забавно.

— Защо не опиташ с лекарка?

— Защо мислиш, че ми е притрябвало?

Той се отпусна назад и се разсмя шумно — съсухрен старец, с лице като на бръснато джудже и тяло на горски дух. Личеше си защо все още успява да се справя с младите си съперници в съдебната зала и в напрегнатите моменти те не можеха да не се замислят откъде се е взело приличащото на карфиол ухо, което толкова нелепо бе залепено на едната страна на главата му.

— Трябваше да проявя онзи филм — каза той.

— Слушай, ако толкова искаш, мога да уредя да си направиш нова снимка. Познавам някои куклички...

— Аз ли? Звучи много добре, но ме остави да живея със спомените си. Прекалено стар съм, за да се огорчавам или лаская. Просто ми е приятно да ми напомнят миналото. — Поднесе ми кутия за пури, направена от сребро и кестеново дърво. — Искаш ли?

Поклатих глава.

— Естествено, получил си писмото ми. Едва те открих.

— Живея спокойно. Доста обикалям.

Той се вгледа в мен в продължение на няколко секунди, след това се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си.

— Има нещо особено у теб, Куче.

— Остарял съм.

— Не това.

— Помъдрял съм?

— Не помъдряваме ли всички?

Този път бе мой ред да изчакам.

— Не всички.

Усмивката му беше дяволита, а очите му блестяха.

— Лошо, че старецът не те харесваше.

— Защо да ме харесва? Той искаше само да има законен наследник. Майка ми забременя от гастролиращ барман и се наложи да ме държат настрана, за да запазят честта на семейството.

— Знаеше ли, че майка ти в края на краищата се е омъжила за баща ти?

— Разбира се. Все още пазя копието от брачното свидетелство. Тя държеше да науча.

— А защо не е казала на другите?

— Не знам. Може би от гордост.

Лийлънд Хънтър отпусна ръце и се облегна на бюрото.

— Ако старецът знаеше, положението нямаше да е такова, каквото е сега.

Извадих още една цигара от пакета и я запалих.

— Кой дава пет пари? Искam само да получа десетте бона. В моето семейство се е постъпвало по този начин още откакто са имали роби и слугини. Купуват те с пари, после те изритват и злината е забравена.

— Продължавай.

— Защо не? Открай време, ако се е провинял мъж от семейството, деянието се е посрещало със смях, като момчешка лудория, но ако жена с претенции към фамилното име се е осмеляла да кривне от правия път, очаквало я е само булото на позора.

— Трябвало е да станеш адвокат. Ухилих му се отново.

— Да кажем, че гледам на нещата философски.

— Без лоши чувства?

— За какво?

— Всички останали получават собственост в „Барин Индъстриз“. Алфред и Денисън са съответно президент и председател на борда на директорите, Веда, Пам и Люсила владеят контролния пакет от акциите, чичовците и лелите ти се изтягат на креслата си в големите си къщи и ръководят операциите, устройват балове и сватби, които пълнят клюкарските колони на вестниците...

— Звучи доста тъпо.

— А сега ти се върна.

— Обещавам да не им развалям удоволствието. Искam само десетте хиляди.

— Завещанието е много категорично по този въпрос. Ако в миналото ти има и намек за неморално поведение...

— Убивал съм, не забравяй.

— През войната. За това имаш награди.

— Не мога да отрека, че съм прекарвал някоя и друга мацка в сеното.

— Дори и това се е предвиждало. Момчетата са склонни към подобни неща.

— Не съм момче.

— Точно така.

— Тогава говори по същество.

— Възможно ли е, някоя жена... хм... да предяви материални доказателства, че ти и тя сте имали... как да се изразя... нерегламентирана сексуална връзка?

— Сега си личи, че си адвокат.

— Не отговори на въпроса ми.

Дръпнах от цигарата и се облегнах ухилен.

— Стари приятелю, не може да се каже, че съм ненормален. Имал съм мадами и се радвам да го призная. Всъщност, дяволски се радвам, когато и те го признават. Имам доста добри препоръки в това отношение.

Бръчките на смеха отново набраздиха лицето му и той се дръпна назад.

— Куче, ти все още си кутре. Ако говориш по този начин, можеш да си сигурен, че ще загубиш наследството си. Не можеш ли да позамажеш малко нещата?

— Никога не съм бил толкова добър в лъжите, колкото останалите от семейството. Винаги ме хващат. Дявол да го вземе, обявявали са ме за лъжец дори и когато съм казвал истината, тогава какъв е смисълът? Искам само десетте хиляди.

Старинният стенен часовник тиктакаше мрачно. Погледнах семейния адвокат. Знаех, че търси думи, които не би искал да произнася и само чаках. Старата история — просто исках да я чуя отново, за да съм сигурен, че нищо не се е променило.

— Никой не иска да получиш дори и тях — каза той накрая.

— Всичките тези милиони не им струват почти нищо. Защо искат да раздрънкват скелетите в гардероба?

— Четеш ли понякога борсовите бюлетини?

Свих рамене.

— Понякога. Цените се менят. Мразя хазарта.

— Положението на „Барин Индъстриз“ е несигурно.

— И десет хиляди долара ще ги разорят?

— Не точно това. Завещанието на стария не е трябвало да се различава от завещанието на неговия баща. Ако наистина притежаваш копие от брачното свидетелство на майка си, би могъл да получиш цялото наследство като първороден син.

— Имам само фотокопие, направено преди много време. Предполагам, знаеш, че съдът, в който е бил изготвен оригиналът,

изгоря, а свещеникът и свидетелите са мъртви.

— Да, знам това. Ти как разбра?

— Реших да проверя, за да съм сигурен, че документът е истински. — Стиснах цигарата и изтърсих огънчето в пепелника на бюрото. — Значи няма да получа десетте хиляди?

— Не. Съжалявам.

Станах и разкърших рамене. Денят беше приятен и, въпреки смога, смятах да се позабавлявам.

— Искаш ли да се хванем на бас? — попитах го.

— Не с теб. От всичките наследници на дядо ти само ти си взел устата му, косата му, дори и начинът, по който държеше челюстта си.

— Виж очите ми — казах. — Чии са те?

— Не знам, Куче. Във всеки случай не са на майка ти.

— На баща ми са. Този тип трябва да е бил страхотен. Хайде да прием бира. Бас хващам, че от десет години не си влизал в кръчма.

— Кажу ги петнайсет и идвам с теб.

Каза, че името ѝ е Чермейн, но само полякиня знае как да помирише колбас, за да разбере дали е истински, преди да го мушне в хлебчето. Омеси го сама от натурални продукти, купени в деликатесен магазин в един часа през нощта. Когато излезе от банята, увита в кърпа, със селяшките си крака, лъхаща на крави и, дружелюбно ухилена, разкъса с белите си зъби сандвича на две, аз се разсмях, намалих грамофона, който свиреше Бетовен, и излях остатъка от бирата си в чаша.

— Този старец си го бива — отбеляза Чермейн.

— Голям?

— Не, просто талантлив. Изненада ме.

Тя разкъса останалата половина от сандвича още на две и замълча за миг.

— Ей, Куче, да не би...

— Не ми е роднина — отвърнах аз. — Чудесно би било от време на време сина да купува на стареца си някое парче, нали?

— Сигурно. А не трябваше ли да е обратното?

— И аз така съм чувал. Давали са на хлапето година, за да му пораснат малко косми около оная работа и са го водели в бардак за

рождения ден. Горките момченца, сигурно са се обливали в пот, не са успявали да го вдигнат и са давали на съответната дама цяла пачка, за да излъже стареца им. След това са се прибирали у дома, за да се хвалят с преживяното.

— С теб така ли стана? — попита ме тя.

— Скъпа, на двайсет вече бях стар професионалист.

— А на дванайсет?

— Стар аматьор — отговорих. — Хънтър добре ли се отнесе с теб?

— Като в приказка. Мисля, че трябва да се специализирам по възрастните мъже. — Тя отхапа от сандвича и седна срещу мен, а кърпата се отвори, преди да я придърпа отново. След това се облегна и подпря крак на малката стъклена масичка.

— Защо не кръстосаш крака? — попитах.

— Аха. — Тя довърши сандвича и облиза пръсти. — Смуствам ли те?

— Не, но ме възбуждаш, а съм уморен.

— Докарал си Марша до изтощение. Хареса ли ти съквартирантката ми?

— Добро дете.

— Щура глупачка. Беше затънала до уши в наркотиците, докато не я измъкнах. Сега поне се среща с подходящи хора. Мисли, че си страхотен. Какво ѝ направи?

— Имаше нужда от обич. Между другото, утре я изпращам при един стар приятел. Ще получи работа.

— Каза ми. Долар и петдесет на седмица като машинописка. Ето ти начин да развалиш една добра проститутка.

— Съжалявам за това.

— Аз пък не съжалявам. Тя има добро образование. Аз едва изкарах училище в Бруклин. Ще ми се някой да ме беше накарал да завърша нещо сериозно.

— Хайде, Чермейн, този живот ти харесва.

— Само защото съм нимфоманка. Познавам само още две момичета, които губят ума си, когато го правят с някого за пари. Може би съм абсолютната професионалистка. А как изобщо попадна на мен?

— Помниш ли Джо Алън от Белгия?

— Ха, старият Джо! Искаше да се татуирам. — Усмихна се и погледна дланта си, за да види дали няма още някоя троха, която да оближе. — Каза ми и за теб. Не можех да повярвам. — Очите ѝ проблеснаха към затворената врата на другата стая. — Но Марша потвърди, че старият Джо не е излъгал. Повтарям, не е излъгал.

— Старая се.

— И Марша каза това. А защо доведе стареца?

— За да съм сигурен, че няма да ме лъже, когато се наложи да ме заколи.

— За онези десет бона, нали?

— Значи дори и адвокат може да каже на една проститутка всичко?

— Спомни си Мата Хари — отвърна тя.

— А ти си спомни какво ѝ се случи. Изпати си наистина сериозно.

— Вие мъжете сте луди — отбеляза Чермейн.

— Напълно луди — съгласих се аз.

— Глупости — засмя се тя.

— Това е, което казах.

Седяхме в заведението и обирахме пържените яйца с парченца хрупкав препечен хляб — двама мъже, наблюдаващи как първата смяна нюйоркчани отива на работа преди седем сутринта. Приличащото на карфиол ухо на Лийлънд Хънтър беше по-червено, отколкото в деня, когато бе добило този вид, костюмът му беше в безпорядък, но раменете му се тресяха — смееше се на себе си, а също и на мен.

— Сега наистина загуби, Куче. Доказа ми твърденията си по безспорен начин.

— Само исках да си сигурен.

Той мушна последния залък препечен хляб в устата си и се облегна удобно. Изглеждаше доволен и щастлив.

— И през ум не ми е минавало, че стара пръдня като мен може някой ден пак да спи с жена.

— Кога ти беше последният път?

— Не помня.

— Чермейн смята, че си бил много добър.

— Мило от нейна страна. Никога няма да я забравя. Ех, усещането за свежа, ненабраздена от бръчки кожа си струва да се запомни. Яд ме е, че досега не ми е идвало на ум да опитам пак. Вече никога няма да съм толкова отдаден на работата си. Между другото, платил си ми сметката. Колко ти дължа?

— Аз черпя. Винаги съм имал угризения, задето те шпионирах със старата Дуброу. — Засмях се. — Как завърши всичко в края на краищата?

— Разделихме се. Разбрах, че година след това се е омъжила за градинаря. В онези дни да се къпеш гол си беше истински разврат.

— Човече, имаш още много да учиш!

— За жалост, не. Ще се наслаждавам само на порнографията, насъбрана от процесите през периода на цензурата или ще очаквам редките посещения на далечни екзотични приятелки. Но да се върнем към теб. Не съм съвсем глупав, трябва да знаеш.

— Не исках да се налага ти да лъжеш, приятелю.

— Не беше нужно да стигаш чак дотам.

— Защо не? — попитах.

— Защото можех да им кажа, че не си същото куче, което някога подритваха насам-натам.

Допих кафето си и взех сметката.

— Мислиш ли, че ще се зарадват, когато научат? — попитах.

Сега Лийлънд Хънтър не се усмихваше. Огледа със сериозни, съсредоточени очи и кимна тържествено.

— Не искам да мисля — отвърна той. — Напоследък вслушваш ли се в съвети?

— Зависи от източника. В твоите, да. Какви перли на мъдростта си ми приготвил?

Хънтър извади златна химикалка и започна да си играе с градуираните пръстени, които я превръщаха в сметачна линийка.

— Куче, не забравяй, че през целия си живот съм бил близък със семейство Барин. Прадядо ти се погрижи да получи образование и ме въкара в бизнеса, при това само защото е бил приятел с баща ми, а той е умрял, преди въобще да успее да ме види. Независимо дали ти харесва или не, имам моралното задължение да помагам на семейството ти.

— Платил си дълговете си отдавна, съветнико. Твоят нюх спаси корпорацията „Барин“ през Голямата депресия, твоята далновидност направи собствениците ѝ милионери през войната, твоята находчивост продължава да ги крепи и досега.

Пръстите му не спираха да въртят колелцата и да подреждат числа.

— Тогава дядо ти беше жив и работеше. За жалост, пропастта между поколенията съществува реално. Когато Камърън Барин започна да губи сили, семейството въведе свършено нов режим... свой собствен. Аз бях от старата гвардия и мненията ми се изслушваха, но не се вземаха под внимание.

— Тогава защо се потиш, могъщи Хънтър? Самият ти си достатъчно преуспял. Въртиш групировки, в сравнение с които „Барин Индъстриз“ прилича на детска играчка. Не малка, наистина, но все пак играчка.

— Казах ти, чувствам се задължен.

— Хубаво, но все още чакам да чуя съвета ти. — Махнах на келнерката да ми донесе още малко кафе. Стори ми се, че ме очаква дълга лекция.

— Помниш ли, когато братовчед ти Алфред претърпя злополука с новата си кола?

Започнах да пускам бучки захар в кафето и те падаха с меки цопвания. Някак си далечно ми напомняха звука на чупещи се кости.

— Нямаше никаква злополука. Гадното копеле подкара към мен съвсем умишлено. Той имаше кола, а аз — стар велосипед. Излезе от пътя, за да ме блъсне и ако не бях отскочил, нямаше да се отърва само със счупена ръка.

— Той твърдеше, че е изгубил контрол над колата на чакълената настилка.

— Глупости. Много добре знаеш какво стана. — Разбърках кафето и го опитах. Беше прекалено сладко. — Странно, но повече ме беше яд за първото ми колело, отколкото за ръката.

— А помниш ли какво направи ти на Алфред, след като те изписаха от болницата?

Напрегнах устните си, за да потисна напушилия ме смях. Бях откъснал една ракета с къс фитил от изложбата на фойерверки за Четвърти юли и я бях възпламенил под седалката на колата му. Тя

проби тапицерията и след това вадиха звезден прах от задника на Алфред цял месец.

— Как разбра за това?

— Тъй като съм юрист и съм любопитен, предположих за какво става дума, а след това поразпитах тук-там. Открих няколко свидетели. Не беше особено трудно да се свърже едно момче с изчезналата пиротехника.

— Можеше да ми подпалиш задника, приятел.

— Защо? — очите му заблестяха. — Честно казано, смятах, че Алфред си го заслужаваше, а и отмъщението беше доста оригинално. Не мисля, че след това те е тормозил.

— Физически — не. Имаше други начини.

— Но на теб не ти пукаше.

— Нямах как да ми вземе това, което нямах. Алф можеше да загуби повече неща от мен.

— И това ме връща към Денисън.

— Той е дървенияк. — Ухилих се. — Предполагам, имаш предвид онзи път, когато малката градска курва каза, че е забременяла и старецът ѝ плати, за да направи аборт?

Хънтър кимна и зачака.

— Тя не беше поканена на пикника. Всички играехме на едно място, извън полезрението на възрастните. Не съм я докоснал с пръст. Дени я заведе в храстите, но обвини мен и ѝ даде сто долара, за да каже, че съм аз.

— И доколкото си спомням, наказаха те доста сурово, нали?

Смехът най-накрая изригна и аз кимнах.

— С пръчка. Останах на легло цяла седмица, лишен от всякакви права и още преди да се изправя на крака, изхвърлиха кучето, което си бях взел малко преди това. Засмях се отново и отпих от кафето.

Лийлънд Хънтър се намръщи и ме изгледа с любопитство.

— Толкова ли смешно беше всичко това?

— Донякъде — отвърнах. — Сега ми се струва още по-смешно. Виждаш ли, бях единственият, който познаваше онази хлапачка, защото само аз успях да се измъкна и да поскитам из града. Беше хитра пачавра, петнайсетгодишна курва, която нощем го правеше за пари с работниците от фабриката. Тогава беше бременна колкото и аз, но се е сетила, че може да падне сухо и извъртя представлението пред

Дени. Изкара му акъла, защото му беше за първи път. Възрастната жена, която всички смятаха за нейна майка, всъщност беше Люси Лонгстрийт. Държеше долнопробния бардак на Трета улица.

— Все още не долавям смешната страна.

— Смешната страна е, че Дени пипна такъв страхотен трипер, какъвто не си виждал. Обичах да го слушам как пищи в тоалетната на гаража, когато се мъчеше да се изпикае. Лечението му беше строго охранявана семейна тайна. Доставяше ми удоволствие да крия лекарството му.

Леката усмивка на Хънтър се превърна в сподавено прихване.

— Знаеш ли, тогава се чудех за какво е всичко това. Наложих се да оправят нещата в обществената здравна служба, защото дойде време лекарят да предаде отчета си. Доста усилия положиха, за да потулят истината. Малките градчета в Кънектикът могат да вдигнат голяма шумотевица, ако издънка на някое от първите семейства пипне нещо от местна хубавица. Предполагам, че не е имало никакъв опит да разсеят възмущението ти, задето си станал изкупителна жертва?

— Греша, съветнико. Тогава старецът ми подари нова кола и ми каза, че мога сам да избира в кой колеж да уча. Не ми даде издръжката само заради доброто си сърце.

Хънтър вдигна чашата с кафето си и я задържа пред устните си. Над ръба ѝ очите му приличаха на птичи, бяха странно напрегнати.

— Сега, след като знам цялата история, мисля че може и да е било заради това. Дядо ти имаше свои собствени, особени възгледи. Ти си бил глупакът. Можел си да надуеш свирката, да посочиш с пръст подлия си братовчед и да превърнеш семейството в посмешище за всички. И щеше да имаш пълно право. Сам си решил да се въздържиш. Тогава е започнал да те харесва. Мисля, че е жалко, дето не го виждаше по-често след онзи случай. Някой друг знае ли за това?

— Разбира се. Казах на майка ми малко преди да умре. Стори ѝ се малко странно. Също и градинарят, който се е оженил за къпещата се без дрехи Дуброу. Виждаш ли, той ме познаваше по-добре от роднините ми. Най-смешното е, че когато Дени оправи първата си мацка, аз бях минал вече десетина. Далеч не бях цепеняк. Нямахе никакъв шанс да се хвана с онази малка курва, защото много добре знаех за трипера ѝ. Трябваше просто да изтърпя болките от пердаха и

да чакам Денис да се разпищи, когато реши да се изпикае. Струваше си чакането.

Замълчах, докато Хънтър изпи кафето си и остави чашата на масата. Най-накрая каза:

— Значи връщането ти не означава, че желаеш да си отмъстиш?

— Не искам нищо, освен десетте хиляди — уверих го аз. — Тоест, ако успея да се промъкна през клаузата за морала.

— Кое е невъзможно, както сам признаваш.

— Да, но щом тя важи за мен, трябва да важи и за другите, нали?

— Прозорлива забележка. Но техният живот винаги е бил внимателно наблюдаван. Биографиите им са доказани и ще издържат на безпристрастните светлини на всяко разследване.

Оставих пет долара върху листчето със сметката и станах.

— Хънтър, приятелю, достатъчно стар си, за да ми бъдеш дядо, но все още има много неща, които трябва да научиш. Всеки крие по нещо.

— И ти ли, Куче?

— Когато зароя кокала си, заравям го дълбоко.

— И никой не може да го намери?

— Първо ще трябва да се справят с мен.

— И всичко това заради десет хиляди долара? Свих рамене и запалих цигара.

Тръгнахме пеша през града към офиса на Хънтър в небостъргача на Тридесет и четвърта улица. От партера пред асансьора до приемната на секретарката му всички ни гледаха по един и същи начин — с изумление и объркване. Лийлънд Хънтър рядко обличаше един и същи костюм два пъти в месеца, а сега се бе появил рошав, раздърпан и щастлив, заедно с някакъв неугледен нехранимайко — нямаше никакво съмнение къде сме били и какво сме правили. Дамата зад бюрото избърса очилата си и ги изпусна стъписана. Опита се да прикрие смущението си, като промърмори: „Добро утро“, а когато влязохме в кабинета на Хънтър, той каза:

— Тя не го знае, но има нужда точно от това, което получих аз.

— Дявол да го вземе, не исках да те превръщам в развратник!

— Не си. Започвам да мисля, че винаги съм бил такъв. Просто не съм имал свободно време, за да се усъвършенствам в изкуството.

— Никога не е късно — отбелязах.

Той се отпусна върху големия стол зад бюрото и очите му заблестяха.

— Добре казано, Куче. Вече ще престана да давам пари за тази проклета благотворителност и ще пренасоча всички свободни средства към ръцете, които напълно могат да оправдаят съществуването си. Между другото... как ѝ беше името?

— Чермейн.

— Прекрасно създание. Ще ми трябва ли... твоето посредничество за още една среща?

Ухилих му се, той също.

— Какво си наумил, съветнико?

Лийлънд Хънтър се облегна на стола си, отпусна още малко вратовръзката си и остави професионалното изражение да изопне лицето му.

— Знаеш ли колко пъти съм се опитвал да те открия, Куче?

— Не.

— Поне по веднъж всяка година.

— Защо тоя труд?

— Защото ми беше поверена грижата за някои делови въпроси и смятам да изпълня задълженията си докрай. Ти никак не ме улесни. Освободил си се от армията в Европа и почти веднага си изчезнал от погледите. Направих всичко възможно да те открия, тръгнах по всякакви възможни следи, но нищо не излезе. Честно, Куче, започнах да си мисля, че си умрял. Това нямаше да ме изненада изобщо. Във военното разузнаване, Интерпол и полицейските участъци са регистрирани твърде много бивши войници с надути след уволнението от армията джобове, които са били намерени мъртви. Или изобщо не са били намерени.

— Не съм имал неприятности.

— Защо изчезна, Куче?

— Съветнико — отвърнах, — тук не ме очакваше нищо друго, освен проблеми. Бях на дваисет, когато заминах и на дваисет и четири, когато се освободих от войската. Искях да видя едно-друго, да направя едно-друго, но без семейство Барин да диша във врата ми. И не ми кавай, че не са били доволни от решението ми. Аз бях скелетът в гардероба и дрънках костите си прекалено силно. Когато си бях у дома им напомнях за недискретността на майка ми, донесла вечен срам за

семейството, според великите им разбирания за висок морал. Цялата им шайка ми беше дотегнала и с радост се отървах от тях. Когато майка ми умря, повече нищо не ме свързвайте с тях. Кучето скъса верижката си. — Замълчах, извадих една цигара и я запалих. — Странно, но старият джентълмен понякога ми липсва. Дядо ми беше достигнал възрастта, когато наистина можех да го скандализирам с необичайното си поведение. Обичах да си играя с него и той винаги захапваше стръвта.

— Може би не си го надхитрил в края на краищата — промърмори Лийлънд. — Той беше доста прозорлив.

— Чувал ли си го да пърди от бяс? — Разсмях се при спомена. — Когато пребих от бой сополивия син на Уебстър и баща му след това не пожела да продаде земята в южния край на Мондо Бийч, която дядо ми искаше... Щеше да счупи стола със задника си, докато ми крещеше!

— Знам — Лийлънд се усмихна. — Тогава ти му каза да върви на майната си и още на следващия ден се записа във военновъздушните сили.

— И без това щях да го направя. Бях прекарал нужните две години в колежа и исках да летя.

— Представил си се добре. Старият Камърън се гордееше с теб.

— Глупости — отбелязах.

— Вярно е. Споменава го е само пред мен. Ти някак си му напомняше за собствената му младост. Главната ти грешка беше, че никога не си се стремял да станеш велик. Знаеш колко много искаше той да има пряк наследник.

— Зарежи това, Хънтър, приятелю. За него си бях най-обикновено копеле в истинския смисъл на думата. Дори и след като майка ми се омъжи за баща ми, беше твърде късно, за да се махне позорното петно. Добре, че поне хлапето на брат му, преди да хвърли топа, остави достатъчно кръвни роднини, за да има на кого да завещае парите си. „Барин Индъстриз“ попадна в добре обучени ръце. Десетте бона са само символичен жест, но си ги искам.

— О, те са налице. Според завещанието на Камърън трябваше да ти предам акции на стойност десет хиляди долара определено време след като се появиш. Ако отговаряш на изискванията, разбира се. Ако се беше прибрал у дома през четирийсет и шеста, щеше да получиш пет хиляди акции. В онези дни имаха солидна пазарна стойност. Но

положението се промени. Цените на Уолстрийт сега са ниски. Десет хиляди долара представляват двайсет хиляди акции. Останалите акции за пет хиляди ще бъдат разделени по равно между Алфред и Денисън. Доста странно условие от завещанието на стареца, който със сигурност не е предвиждал спада в икономиката и сегашната инфлация. Единствената причина да не прехвърли дяловете на Алфред и Денисън веднага, беше желанието му да им се даде възможност да съзреят и да започнат да проявяват по-голям интерес към бизнеса.

— Но въпреки всичко парите са само десет хиляди.

— Малко повече.

— О?

Хънтър се завъртя на стола си, отвори едно чекмедже и извади корава жълта папка. Подаде ми съдържанието ѝ през бюрото.

— Не е кой знае какво, но влиза в задълженията ми. Някога дядо ти купи голямо парче земя в Ню Мексико, като предполагаше, че в областта ще се осъществи правителствен проект за изкуствено напояване. Това не успя да мине през Конгреса, но земята все още е на мястото си... Красиво е. Скалисто и сухо. Рай за ловците на змии. Туристите често се снимат там. Завеща го на майка ти и сега мястото е твое. — Той потупа листа пред мен и ми подаде химикалка. — Ако намериш някой глупак и му го продадеш по четвърт долар за акър, ще събереш още хиляда долара. Все е нещо. Данъците са нищожни и са изплатени до днешна дата.

Надрасках името си върху документите и му ги върнах.

— Благодаря ти — казах. — Ами десетте хиляди?

— Току-що подписа уведомително писмо, че си пристигнал. Възможно е да ги получиш след официална среща с Алфред и Денисън в Гранд Сайта, бившата ви резиденция. Какво ще кажеш за другиден?

Намръщих се отвратен.

— Налага ли се?

Лийлънд кимна.

— Боя се, че да. Освен това, помисли си за срещата с роднините след толкова дълга раздяла.

— Като среща с кълбо кобри — отбелязах.

По лицето на стареца пробяга усмивка, но не успях да чуя какво измърмори.

— Какво? — попитах.

Той поклати глава и се усмихна.

— Вдругиден. Ще тръгнем оттук в четири следобед.

РАЗМИШЛЕНИЯ: ЛИЙЛЪНД ХЪНТЪР

„Като среща с кълбо кобри“ — каза Кучето и не ме чу, когато попитах: „Важното е кой ще бъде мангустата“.

Догрън Кели, хлапето, което така и не успя да разбере, нито пък да подчинят. Тогава не даваше пет пари за каквото и да било, сега още по-малко. Всеки друг би го взел за поредния здравеняк, пътувал по света, който е правил каквото си поиска — тип, който не представлява нищо и не иска нищо.

Но аз съм в занаята от дълго време. Бил съм в прекалено много съдебни зали. Прекалено много клиенти съм гледал през затворнически решетки и съм наблюдавал как работят мозъците им. Има какви ли не типове, но попадат или от едната страна на решетката, или от другата. Догрън Кели се разхожда наоколо маскиран. Той е дегизиран хищник, вечно бродещ, но винаги у дома си и в мир със света, в който в момента се намира.

Зачудих се колко ли души е убил. За които не е получил медали. Веднъж от Интерпол ме попитаха за човек, чието описание отговаряше на неговото — беше отвлякъл товар крадено нацистко злато, предназначено за Москва. Снимката не беше ясна, Москва отрече да е имало подобен инцидент и след понататъшното разследване бе съобщено, че мъжът или е мъртъв, или безследно изчезнал. Снимката все още беше в бюрото ми. Извадих я и я погледнах за стотен път. Не бе станала по-ясна. Можеше да е Догрън Кели, можеше и да не е. Или който и да е друг.

Кой всъщност си ти, Куче? Погледът, който ми отправяш с дълбините на очите си, изобщо не е нов за мен. В него чета насилие и още нещо, което не мога да определя, но знам, че не му е там мястото.

Погледнах календара и се попитах още колко време ще мине, преди за се взриви бомбата.

Ти си тази бомба, Куче, проклета крачеща бомба, но въпреки това ми допадаш. Ти носиш радост в живота на един старец.

3

ЛИЙ ШЕЙ... РАЗМИСЛИ

Когато си навличам неприятности, си ги навличам на големи, тлъсти пакети, увити в плакати „ТЪРСИ СЕ“ на ФБР, които миришат на кордит и горяща гума. Струва ми се, че вече чувам шумоленето на публиката, докато съдебните заседатели заемат местата си, чукчето на съдията, дрънкането на стоманени решетки. Как ли, по дяволите, се чувства човек, когато ръцете му са закопчани зад гърба с хром-никелови белезници? Единственият от познатите ми, който е бил в дранголника, казва, че храната била гадна, надзирателите — садисти, а пе-дитата — постоянна заплаха.

И ето ме, че седя като пълен идиот пред някакъв си отворен стар куфар и внимателно броя банкнотите. Нямаше да е толкова зле, ако всички бяха нови или всички — стари, но бяха смесени и докато преброих до два милиона и петстотин хиляди, започнах да се потя, ръцете ми трепереха и не можех да повярвам, че карантиите ме болят чак така. Зелените банкноти бяха пръснати навсякъде, като трева от моторна косачка, а от куфара излизаха още.

Откъде са се взели?

Как, дявол да го вземе, ги е прекарал през митницата?

Кучето, този смахнат дивак, ги остави тук, при мен, без да му мигне окото — само с една ключалка на вратата, а в къщата няма даже пистолет. Потърсих къде да ги скрия, но в съвременните апартаменти не са предвидени тайници, а в гардеробите няма никакво място за допълнителни кутии от обувки.

Дявол да го вземе, Куче, приятели сме. Ти ми отърва задника и аз съм ти задължен, но колко, човече, колко? По време на войната бяхме пълни с пикня и оцет, но сега оцетът го няма, поне у мен, и ми остана само пикня, а като гледам как прокапах над купчината мангизи — май и това вече нямам.

На времето беше такова готино копеле! Никакви проблеми. Винаги готов да услужи — поемаше извънредни полети, ако на някой му се приискаше да отиде да чука в Лондон; винаги беше готов да се спуснеш пред някой младок, за да отървеш задника му от изтребителите, да се погрижиш за дама, ако са ѝ вързали тенекия. Стигаше чак до глупост! Не знам какво се е случило, нито пък защо, но си се променил. След като всичко свърши, не пожела да се върнеш... не, остана в Европа и се покри в потайните дупки на света без никаква следа, и ако не броим няколкото пощенски картички от шибани места като Алжир или Будапеща, никой не знаеше нищо за теб. Ърни Сирил мислеше, че те е видял в Марсилия, но не беше сигурен.

След това си спомних новините вчера. За новите мерки за овладяване на производството на наркотици. Турция щяла да намалява официално разрешените площи с мак, Франция щяла да започне кампания срещу нелегалните производители, Щатите започнали финансирането на тотална война срещу пласъорите. Пак започнах да се потя. Започнах да си обяснявам защо картичките пристигаха от такива места. И парите. Кучето е в бизнеса и се измъква, преди да са му видели сметката. По дяволите, Куче, полудял ли си? Пребарал си пачката на някого, само че тези типове не си поплюват и нямат респект пред закона. Ще те намерят, ще ти отрежат топките, ще ти ги дадат да ги държиш в ръка и ще те оставят да кървиш докато пукнеш.

И мен. Сега и аз съм вътре. Прибрах го при мен. Няма как да се отърва от мангизите... няма как да ги скрия някъде, без да оставя следи. Просто не бях помислил за това. Ще ги открият и тогава и аз ще се хвана за топките. Няма никакъв изход, абсолютно никакъв.

Но все пак имаше. Първият път почти го направих. Събрах разпилените банкноти, затворих куфара и закопчах ремъците.

Всичко това идеално се побираше в пещта за отпадъци на блока.

Когато отключих апартамента, бях плувнал в пот и мръсотия и няхах търпение да вляза под хладния душ. Лий седеше в средата на стаята и обуваше панталоните си с треперещи ръце, а лицето му беше побеляло и сбръчкано. Натика краката си в чифт стари пантофи и не

ме видя, докато не грабна куфара ми и не се запъти към вратата. Когато ме зърна в дъното, едва не го изпусна.

— Тръгваш ли нанякъде? — Не трябваше да се ухилвам чак така. По дяволите, можех да му кажа накъде е тръгнал. Лицето му беше като отворена книга с притчи. Направо си беше изгубил ума от страх, но винаги щеше да си остане същият стар Лий, готов да продължи каквото е захванал на всяка цена.

— Не ме спирай, Куче.

Свих рамене, направих крачка встрани и извадих цигара от пакета.

— Тази кожа е здрава. Няма да изгори толкова лесно. И освен това, защо не си помислиш какво ще стане, ако някои от банкнотите излетят през комина и започнат да падат по улицата?

Мисълта го разтърси сериозно и пръстите му не издържаха. Куфарът тупна на пода, заклати се и падна на една страна.

— Винаги си обмислял нещата докрай, копеле такова. — Ядоса се, но по-скоро на себе си, задето е проявил глупост. След това гневът му отново се насочи към мен. — Окей, къде мога да ги разкарам? — Отново беше готов да ме прегази.

— Защо не опиташ в някоя банка? Има една точно остреца. — Погледнах часовника си. — До края на работното време остава цял час.

— Не се опитвай да блъфираш пред мен, Куче.

— Можеш да видиш картите ми по всяко време, Лий.

— Добре, покажи ми ги.

Прекоших стаята, вдигнах куфара и той тръгна след мен, като намъкна върху памучната си фланелка протритото спортно яке.

Касиерът се обади на управителя, а управителят — на президента. Президентът ме покани в кабинета си, а Лий остана да чака отвън в приемната. Хората от охраната го наблюдаваха. Устните му бяха сухи и напукани. Когато излязох, банката вече бе затворена за посетители, но нас тържествено ни изпратиха до входната врата и ни удостоиха с любезно ръкостискане.

Навън подадох на Лий плик с две спестовни книжки. Той ги видя и въпреки това в устата му нямаше достатъчно слюнка, за да намокри

устните си. Единствено успя да попита:

— Защо се забави толкова.

— Трябваше да ги преброят — отговорих.

— Ти си луд, Куче, абсолютно побъркан! Ще те пипнат, без никакво съмнение. Вече се обаждат на някого и ще имаме посетители още преди да се приберем у дома.

— Защо мислиш така?

Той поклати глава, изумен от безразличието ми.

— Човече, ако тези пари не са чисти, с платен данък и доказан произход, задникът ти ще се залюлее в страховита люлка, помни ми думата.

Ухилих му се.

— Какво ще кажеш за това? Сега мога ли най-после да взема мечтания душ?

— Роуз?

— Да, Куче. — Стори ми се сънлива, но позна гласа ми.

— Имам нужда от теб.

— Аха. Знаех, че ще имаш. Очаквах го.

— Съжалявам, че се забавих толкова.

— Само един ден. Забрави. — Чух я да се прозява и я изчаках да свърши.

— Ще те погъделичкам където трябва. Пари можеш да вземаш, но от леваците, нали?

— Зарежи това, Куче...

— Ако наистина искаш да те събудя...

— Опитай се да минеш покрай портиера. Затвори телефона категорично и окончателно. След малко минах покрай портиера и се качих. Ключалката се отвори, когато натиснах петия щифт, влязох и я заварих в леглото. Стресна се и остана втренчена в мен поне пет секунди, докато се чудеше дали ще я изнасилват или ограбват, а когато ме позна, не можа да каже нищо друго, освен да попита:

— Какво стана с портиера?

— Дадох му стотачка — обясних.

— Той е неподкупен.

— Ако не беше взел мангизите, щях да го убия.

— Бивше ченге е. От честните.
— Излъгах го. Казах му, че сме гаджета...
— И той ти повярва?
— Майната му. Смята, че напълно си заслужаваш тип като мен.
— Ухилих ѝ се. — Помисли, че и аз съм ченге.
— Щеше да ти поиска значката.
— Естествено. Показах му я.
— Куче... всичкото това за един задник? Можеш да си го набавиш безплатно, ако поискаш. Освен това...
— Млъкни и се обличай.
— Кажи ми... — започна Роуз.
— Не — казах ѝ, — Лий не знае. Само ти знаеш. Амата̀орите са вън от играта и в това няма никакво съмнение.
— Искam своя дял. Наумил си нещо и ако искаш да съм с теб, трябва да ми дадеш каквото ми се полага.
— Говориш като в стар филм, маце.
— Тогава ми дай моето.
— Какво е то.
— Отзад — засмя се тя.
— Ами ако боли?
— Вземи малко бебешки крем. Няма да боли. Мога да контролирам сфинктера си.
— Ах ти, лошо момиче!
— А не ме ли обичаш?
— Естествено.
— Тогава? Не ми казвай, че ти е за първи път.
— Не е.
— Така си и мислех. Предполагам, че си имаш и вазелин.
— Сега не.
— Е, аз имам — обясни ми тя.
— Тогава отваряй кутийката. — Ухилих ѝ се и се измъкнах от панталоните. — Не гледай.
— Искah да видя как си оборудван.
— Кукло, искам да те задоволя, без да нараня малкото ти крехко тяло.
Смехът ѝ бе ясен и звънтящ. Тя отметна завивките, застана на колене и скри глава в ръцете си в такава класическа поза, че почти

забравих за какво съм дошъл.

— Хайде, човече — каза Роуз. Запалих цигара.

— Съжалявам за това, малката.

Роуз се обърна назад, в очакване да види немощния, неспособен левак, който само дрънка, но аз бях голям и готов, само че първо ми се пушеше.

— Куче, ти си мръсно копеле.

— Може би трябваше да те предупредя.

— Защо го правиш?

Най-накрая красивата курва се обърна, гола и раздразнена, с големи стегнати цици и дяволски изкусителни бедра, особено след като великолепната ѝ катерица впери самотното си око в мен.

Станах и взех някаква четка за коса. Има един страхотен начин да разговаряш с мацка, когато предпочиташ да мислиш. Започнах да я реша.

Тя приказваше.

Приятно и лесно, но все пак трябваше да науча някои неща. Мадамите отвъд океана бяха други. Желанията им бяха специфични и всичко в тях насочваше към тази специфичност. Сега бях с една типична американска курва и единственото специфично при нея беше отношението ѝ към парите.

— Ти си капиталистка — казах, точно когато получи оргазъм от четката.

— Кучи син — простена Роуз.

— Комплимент или упрек?

— Никой мъж не бива да знае чак толкова за жените. Какво ще стане с момичето, за което се ожениш?

— Поне ще води секси живот — отвърнах.

— Дано някоя се хване на това.

— О, не се съмнявам.

— Ще ти дам препоръки.

— За четката?

— Дявол да го вземе, Куче, с четката си страхотен, а какво можеш да постигнеш с другото?

— Можеш да опиташ. Обърни се.

— Копеле такова. Знаеш, че дойде само, за да говориш с мен.

— Първо трябваше да те размекна.

— Нямахте защо. Самият ти имаш нужда от това.

— Как си сега?

— Можеш ли да ми дадеш нещо повече от четката за коса?

Казах „аха“ и ѝ дадох нещо повече, а когато дишането ѝ се върна към нормалното ме погледна с ужасна усмивка и отбеляза:

— Може би Лий ще те убие.

— Вече се опита.

— Наистина ли?

— Разбира се. За това сме приятели.

— И двамата сте смахнати.

— Затова побеждаваме. Искаш ли да си с нас?

Роуз се вгледа в мен продължително. Тя облиза пръст съблазнително и го прекара през цепката си.

— Порнография?

— По дяволите — казах. — Знаеш как да се държиш с един мъж. И за пръв път си дадох сметка, че тя е като мен.

— Кого будалкаш? — попита Роуз.

— Във всеки случай не себе си.

— Куче... някога стреляли ли са по теб?

— Млада госпожице, влязох във Втората световна, война, когато бях едва на двацет. Станах летец и историята на живота ми преди това не е сред публикуваните биографии. За четири години гадости не получих нищо, а за четири години цивилен живот след това получих четири изстрела. Има само един начин да видиш белезите.

— Надявах се да го чуя. Хайде да се чукаме.

— Само ако ми кажеш това, което трябва да знам.

— Искаш твърде много.

— Не е чак толкова.

— Наистина ли, Куче?

— Знаеш, че съм проклет кучи син.

— Знам.

— Още ли искаш?

— След последното... по дяволите!

— Добре, обърни се.

— Слушам, сър.

— Била ли си в армията?

— Не.

— Тогава защо тези военни приказки?
— О, млъквай и чукай.
— Не без твое съгласие.
— Избери си дупка — каза Роуз.
— Кой е смахнат сега, а?
— Ти, ако не го навреш някъде.
— Предполагам знаеш, че дойдох тук с определена цел?
— Разбира се.
— Тогава защо продължаваш да ме разсейваш?
— Млъкни и започвай. Мисли за другото после.
— Вие жените сте еднакви — отбелязах.
— Не сме — обясни ми Роуз и направи каквото исках — обърна се, събра колене и попита: — Да не би да имаш подсъзнателен стремеж към смъртта?
— Естествено — отговорих аз.

Обрах пържените яйца от чинията с последното парче хляб и я погледнах през масата. Беше си сложила огърлица и голям кожен колан. Ефектът беше малко стряскащ.

— Винаги ли се обличаш така?

Роуз прилепи колана към голата си плът и се усмихна.

— Само с малко е по-къс от миниполите ми. Както и да е, винаги ли трябва да се тъпчеш, след като си бил с жена?

Кимнах.

— Винаги. Има незабавен възстановяващ ефект.

— Добре, спести ми го. Сразена съм. — Очите ѝ танцуваха малко самотно. — Бива си те. Хареса ми. Това беше един от редките случаи, когато ми се иска аз да платя сметката.

— Вече го направи, Роуз. Разговорът беше полезен. Времето и разстоянията променят нещата. Но ти ме настигна бързо.

Роуз кимна мъдро, без да отделя очи от моите. Отпи кафе, замисли се и каза:

— Но искаш още нещо, нали?

— Умна си.

— Видяла съм едно друго. Може би не колкото теб, но достатъчно, за да забележа признаците.

— И какво забеляза?

Роуз допи кафето си, сложи чашата в чинийката и започна лениво да я върти с показалец.

— Видя ме само веднъж, но ме хвана така, че да не мога да ти откажа и сега чакам да хвърлиш топката, за да я поема. В Ню Йорк има много красиви жени, Куче. Защо избра мен?

— Защото извадих късмет още в самото начало. Познавам Лий... Той не би се занимавал с боклуци. Човек може да ти има доверие.

Роуз направи гримаса и сви рамене.

— Една от малкото ми добродетели. Радвам се, че забеляза. Така добивам чувството, че не съм пропиляла всичко. Какво си намислил?

— Смятам да те използвам.

— Знам. Коя ще бъда? Лошата или добрата?

— Във всеки случай няма да пострадаш. Когато всичко свърши, ще си малко по-богата, отколкото сега.

Зъбите ѝ много нежно се впиха в долната устна, после вдигна поглед към мен.

— А ти, Куче? Какъв ще си ти, когато всичко свърши?

— Да кажем удовлетворен. Трябва да се свършат някои неща, пренебрегвани прекалено дълго.

— Но някой ще пострада, нали?

— Да, красавице, със сигурност. Можеш да се обзаложиш. Всеки ще си получи заслуженото.

— Сигурен ли си, че си наясно какво правиш? — попита Роуз.

Отпуснах се назад, оставих мислите си да се пореят в миналото няколко секунди и отговорих:

— Може и да не ти приличам на такъв човек, но съм подготвил урока си много добре.

— Отмъщение ли, Куче?

— Не. Чисто и просто необходимост.

— Струва ми се, че не ти вярвам.

— Може би и аз не искам да го повярвам. — Замълчах и се вгледах в нея. — Не, не е отмъщение. Просто трябва да се направи и това е.

Преди Роуз да кимне, чашата продължи да се върти под пръста ѝ цяла минута.

— Добре, Куче. У теб има нещо странно и искам да разбера какво е то. Спя с мъже за пари и почти всеки от тях иска да знае защо съм в занаята. Казвам им по нещо и почти не повтарям една и съща история два пъти. Но винаги ми е любопитно защо искат да ги обслужва проститутка. Влюбват се, женят се, а после тръгват по курви.

— Това е животински инстинкт — обясних.

— Това е безумно — каза Роуз. — Ако искат нещо специално, защо не научат съпругите си как се прави? Ей, може да се изненадаш, но жените се впускат в тези игри с не по-малка радост. Дори имат свои собствени. Когато двама души усъвършенстват изкуството и успеят да превърнат леглото в щастливо опитно поле, не можеш да ги отделиш един от друг и с автомобилна щанга. Дявол да го вземе, познавам една двойка дебели старци, които през последните четирийсет години не са пропуснали и два дни под ред и имат единайсет деца.

— Кой са те?

— Майка ми и баща ми. Колко неудобно са ме карали да се чувствам! Ако знаеха с какво се занимавам, щяха да изпитат съжаление към мен. За тях бракът е непрекъснат весел купон. А аз пропускам нещо.

— Ами Лий?

— С него сме добри приятели, Куче. Нещо като приятели, които се чукат. Той е като голямо, дружелюбно кутре, което още не е пораснало. И не мисля, че някога ще порасне.

— Ами ако порасне?

— За какво ще съм му тогава? Ще може да сграбчи всяка жена, която си поиска.

— Съмнявам се. Не и след като си го обучавала ти.

— Благодаря ти, приятелю. Хубаво е да си го мисля, но ми се струва малко нереалистично.

— Оставяш вратичка.

— Какво?

— Не каза, че е невъзможно.

— Женска суета, Куче. Той ми е любопитен, но ти — повече. Чудя се какво всъщност искаш.

— И, аз се чудя.

— И когато разбереш?

— Ще го получа.

— Независимо у кого е?

— Да, котенце. Независимо у кого е.

— Окей, Куче. Най-малкото имаш мен. Влизам в играта и трябва да остана в нея, за да видя как ще се развие. А сега ще ме целунеш ли за лека нощ?

— По своя неповторим начин.

Плющиящият дъжд от североизток обливаше Ню Йорк с делничен душ, образуваше вълнички на уличното платно и над тротоарите се носеха облаци водни пръски. Празните, таксито продължаваха да обикалят, но в това време никой не бе излязъл да пазарува, а за тълпите от офисите бе рано да напуснат гротескните гробници, в които се помещаваха.

Лий се бе залепил за вратата на „Уелър-Фабре — шивачи“, а под черния му шлифер се показваха наквасените крачоли на панталоните му и мокрите му обувки. Платих на шофьора, слязох от таксито, дъждът ме обля за миг, след това минах покрай Лий и влязох в ателието.

В гласа му прозвуча прикрита нотка на пълна безнадеждност.

— Преди време това тежкарско място може би щеше да ми продаде костюм и на мен, а сега идваш и разваляш всичко с един удар.

— Успокой топката, момче — отвърнах аз. Английският джентълмен с големи мустаци и официален фрак кимна любезно на Лий, изгледа ме за миг и също ми кимна — едва доловимо. Сякаш раменете му бяха обвити от царствен плащ. Очите му бяха наблюдателни и способни да анализират видяното само за миг. През този миг двамата се гледахме, след това господинът каза на перфектен френски:

— Да, мосю, с какво можем да ви бъдем полезни?

В моя френски също нямаше и следа от акцент. Отговорих:

— Искам пълен гардероб, за всички възможни случаи. Нямам време да идвам за проби. Незабавно са ми нужни два костюма. С някои промени в направата, които са донякъде необикновени, но, ще се убедите, са необходими. Мерките ми са записани при „Бетертън и Строс“ в Лондон и мистър Бетертън с радост ще ви ги продиктува по телефона по всяко време на денонощието. Обадете му се незабавно и запишете разходите в сметката ми. Изборът на плат и моделите оставям изцяло на вас. Моля ви да включите ризи, вратовръзки, бельо,

чорапи и всичко, което според вас е необходимо. — Написах чек, подадох му го заедно с адреса на Лий и добавих: — Само най-доброто, ако обичате. Смятам, че това ще покрие първоначалните разходи. Кога мога да очаквам двата костюма?

Дори не погледна чека и абсолютно невъзмутимо отговори:

— Утре, сър. Удобно ли ви е около обяд?

— Добре.

Отново едва доловимото кимване и изведох Лий навън в дъжда.

Почти стигнахме до средата на пресечката, когато приятелят ми най-накрая намери думите, които търсеше. Знаеше малко френски и ми беше ясно, че е успял да схване разговора ни. Погледна ме едва ли не със страхопочитание.

— Как, по дяволите, го направи. Куче? Никой не е в състояние да получи костюма си от „Уелър-Фабре“ за по-малко от месец! За да ти направят и една риза, трябва да отидеш на дузина проби и да имаш десетцифрени препоръки!

— Това са само игри, приятел, а аз нямам време да си играя.

— Глупости! Знаеш ли, че не искат да ушийт костюм на кмета? Отказаха на един играч на поло, милионер, и на граф Стазов, защото ги сметнаха за грубияни! Ха!

— Но ти си шил дрехи при тях, нали?

— Със специалните препоръки на двама банкери, които ми дължаха услуга. И се държах с нужната почтителност, като пред велики майстори в занаята! Не съм в златния им списък, но от време на време снимката ми се появява във вестниците и това не се отразява зле на продукта им. А ти... влизах като дървеняк, мокър до кости и те посрещат с червено килимче.

— Долавят кой е от класа, приятел.

— Глупости! — Той наведе глава, за да се предпази от дъжда. — А сега накъде?

— В центъра, към „Барнис“^[1]. Ще сваля няколко неща от рафтовете за тази вечер. Може даже да си взема и шлифер, ако времето продължава да е такова.

— Ще ми се да можех да те разбера, Куче. — Лий ме изгледа нервно, отстрани. — Честно казано, все още мисля, че си луд. Жива неприятност, яхнала бял кон.

— Недей да отпускаш въображението си прекалено.

— Тогава защо оставяш след себе си следа, широка колкото река Хъдзън?

— А защо не?

— Защото имаш да криеш прекалено много неща — отвърна той. — Като тези пари, например. — Лий замълча за момент, след това ме бутна към входа на една сграда с офиси. — Френският ти е съвършен, момче. Колко други езици знаеш?

Свих рамене и го изгледах с любопитство.

— Няколко.

— Турски?

Кимнах.

— Арабски?

Пак кимнах.

— Защо питаш?

— Напоследък във вестниците се появиха някои интересни материали. Знаеш ли нещо за наркотиците, Куче?

Когато го погледнах, лицето ми беше ледено и сурово. Той инстинктивно се отдръпна.

— Не докосвам такова нещо — отговорих.

Лий присви устни, докато се превърнаха в тънка линия, но не престана да говори.

— Когато човек изчезне от хоризонта като теб, трябва да има някаква причина за това. Когато се появи — също. Мислех, че те познавам и ми се струва, че наистина те познавах през войната, но съм дяволски сигурен, че не те познавам сега. Ако говорим за тайнственост, ти си съвършеният пример. Какво се случи, Куче?

— Леко сме остарели, момче.

— Добре, да оставим това. Все пак ти си този, който спаси задника ми няколко пъти, така че ще се опитам да остана с теб. Доста ме раздруса, летиш като бесен. Може би имам твоята издръжливост и ще устискам, но все пак не се учудвай, ако ми се завие свят и неочаквано поискам да сляза. Просто не съм пригоден за такъв начин на живот. Като съм с теб, през половината време се озъртам зад гърба си. Струва ми се, че пак съм в небето и се кокоря в слънцето, да не би да идват вражески самолети.

— Хубава мисъл. В такъв случай не си пъхай носа в кабината и няма да пострадаш.

— Това е първото нещо, което ми каза някога. Тръпки ме побиват, като го чуя. Като последния път, когато говореше за войната.

— Всичко е война — казах.

Той ме погледна в очите, потрепери неволно и вдигна яката на шлифера си.

— Добре, приятел, така да бъде. Някак си имам чувството, че нямаш нужда от екскурзовод, така че смятам да се чупя и да се върна на работа. Уговорката за довечера остава ли?

— Разбира се. Искам да видя всичките ти прекрасни познати.

— И се дръж поне донякъде прилично, става ли? Тези хора са важни. Наистина ли ще купуваш дрехи от „Барнис“?

— Нима не го правят всички?

Той ми се ухили, видя приближаващо такси, изтича до бордюра, за да го спре и ми отвори вратата да се кача колкото се може по-бързо. Видях го как клати глава укоризнено, когато чу, че казвам на шофьора да ме закара до „Барнис“.

Първият небостъргач, построен в центъра на Ню Йорк, на Двайсет и трета улица, се нарича „Флатайрън Билдинг“ и се намира в южния ѝ край, до кръстовището на Пето авеню и Бродуей — натруфена, старомодна, триъгълна антика, извисявала се някога величествено над започващия да избуява град, която сега, няколко поколения по-късно, продължаваше да се извисява, но вече втрещените ѝ като очи прозорци гледаха малко тъжно, помътнели от мръсотията на новото време. Бе тъжна постройка — името и историята ѝ бяха почти забравени след толкова много време. Беше преживяла какво ли не, но въпреки това се издигаше като крепост сред мравуняк.

На седемнайстия етаж, в острия връх на сградата, се намираше офисът на Ал Де Векио. Вратата имаше три ключалки, а на табелата с форма на златен лист пишеше просто „АДВ Ко“ — елегантно и неясно, обезкуражаващо за адвокатите и въпреки това добре известно, предизвикващо страхопочитание в някои среди име.

Две секретарки и един възрастен човек със старомодни ръкавели и стара зелена козирка работеха в помещение, пълно със съвременно оборудване, но кабинетът на самия Ал беше в предния край на триъгълника, откъдето можеше да наблюдава града, както капитан от

мостика наблюдава своя кораб. Кафеварката продължаваше да вари кафе непрекъснато, малкият хладилник бе все така пълен с вносни колбаси и сирене, а едната стена не се виждаше от математически книги, които само Айнщайн би могъл да разбере. Двата люлеещи се стола от щабната палатка в Англия също бяха тук. Перилата им бяха протрити, а нежните извивки на твърдото дърво — значително изтънели от дълга употреба, но все така дяволски изящни, както и преди. Много генерали се бяха отпусkali върху тях и лекото им поклащане бе родило множество стратегически решения.

— Носталгия ли те гони? — попита ме Ал.

— Късно си се родил, приятел.

— Така е — ухили се той. — Кафе?

— Не, благодаря.

— Парче салам? „Геноа“? Получих го миналата седмица. Пикантен колкото си щеш. Миризмата му се усеща с часове след като го ядеш.

— Аха. Все още помня последния, който си поделихме.

— Ужасна смрад, като се оригнеш в противогаза, нали?

— Жестока. Не знам как вие, макаронаджиите, можете да ядете подобно нещо.

— А вие, ирландците, как се тъпчете с говеждо със зеле и картофено пюре? Селяшка храна!

— Само когато имаме пари.

— Досега трябва да си преял — отбеляза Ал.

— Радвам се, че си проучил, капитане.

— О, ти винаги си ми бил интересен. — Той задържа чашата си под чучура на кафеварката, докато се напълни с кафе, сложи захар и се върна до люлеещия се стол. — Малкото италианче от бедния край на Кухнята на Ада се чуди що за птица е богатото хлапе от голямото имение. В униформа всички бяхме еднакви, но разликата все пак се чувстваше.

— Продължавай да говориш — казах аз. — Как се чувства един пълен с предразсъдъци тип, изкачил се до горните етажи на града, когато се замисли за някогашната тиня?

— Страхотно. Не преставам да го изтъквам пред хората от старата шайка, които все още се навъртат наоколо. Харесват ми завистливите им погледи. Всички мислят, че съм от Мафията.

— Ти казваш ли им, че не си?

— Не. Това вдъхва респект. Особено на младите нехранимайковци, които използвам понякога.

— Ако истинските босове научат, може да ти подпалят чергата.

— Опитаха се. Само веднъж. Сега и те ме уважават.

— Как го постигна?

— Много лесно. Използвах името ти.

— Трябва да е имало голям ефект.

Ал се ухили бавно, потънал в спомени.

— Ще се изненадаш, Куче. Изпратиха трите си най-добри горили да те очистят и никой повече не чу за тях. Чисто и просто изчезнаха. Никакви трупове. Никакви слухове. Пълно и внезапно изпаряване, сякаш никога не са съществували, а три дни след изчезването на всеки от тях, нечия разкошна вила лумваше в пламъци. Тайнствено се взривяваха и луксозни яхти. И да не забравя един тип в Неапол, когото старите момчета от Френската съпротива заклеиха като сътрудник на нацистите, с помощта на нови, неопровержими доказателства. Обесиха го на камбанарията на църквата, която сам беше финансирал.

— Направил си го през главата ми, момче.

— Че как иначе? — В гласа му се прокрадна сарказъм. — Да кажем, че съм много досетлив. А ти не рискуваш ли, като се показваш извън обичайното си поле на действие?

— Ал, имаш страхотно въображение.

Той кимна и ме погледна в очите.

— Надявам се, че и твоето е такова. Човек с твоите белези е оставил страхотни белези върху нещата отатък. Тук също. Славата ти се носи, Куче. Ясно и отчетливо. Защо не се прибра у дома заедно с всички останали?

— Светският футбол не е по вкуса ми.

— Куче, с акъл като твой би могъл да сложиш ръка върху цялата „Барин Индъстриз“. Старецът щеше да има полза от теб.

— Искam само десетте хиляди — отвърнах.

Ал отрязва още едно парче салам, обели го и извади от хладилника две ледени бири. Отвори ги и ми подаде едната.

— Сигурен ли си, че не искаш малко „Геноа“?

Поклатих глава и взех бирата. Беше резлива и с приятен вкус.

— Искam само да докладваш, приятел.

— Знаеш ли, струва ми се, че преди те харесвах повече. Станал си проклет копелдак. — Ал нямаше нужда да гледа никакви папки. Всичко бе подредено в главата му до най-малката подробност. Когато изяде салама, той се загледа за миг през прозореца и след това се обърна към мен. — Искаш да чуеш всичко ли?

— Само резюме.

— Добре. Ето какво. „Барин Индъстриз“ все още е апетитно хапче на борсата, освен ако някоя умна глава от Комисията по ценните книжа не реши да порови в делата ѝ както трябва. Произвеждат благодарение на правителствени контракти и стари инвеститори, които все още смятат, че дядо ти е най-великият човек, който някога се е раждал. Но са в периферията. Оборудването е безнадеждно остаряло и все още съществува единствено защото старецът навремето е купувал най-добрите оригинални инсталации. Двама от старите служители за малко да измъкнат „Барин Индъстриз“ от блатото, като разработили един страничен продукт, но се намесили от защитата на околната среда, а този страничен продукт струва повече от самия продукт. Братовчедите ти решили да ги измамят и двамата така се напушили, че напуснали и умрели за по-малко от година, отнасяйки тайната със себе си.

— И каква е била тя?

— Ако ти кажа, няма да повярваш.

— Опитай.

— Е, добре. Антигравитационно устройство.

— Хайде, Ал, зарежи глупостите.

— Нали ти казах! — Той се отпусна на стола си и се усмихна. — Видях го, Куче. Малко, приличащо на мрамор бижу, което застава там, където го оставиш — на метър от земята, на десет... където и да било. Ако го хвърлиш, не пада. Ако го оставиш неподвижно, стои на мястото си.

— Така ли?

— Дявол да го вземе, нямаш никакви емоции! Знаеш ли какво би могло да означава това?

— Разбира се.

— Тогава кажи нещо!

— Радвам се, че никой не е успял да го вземе от тях.

— Това изобретение струва най-малко милиард, Куче.

— Глупости. Властите щяха да го конфискуват или пък някой щеше да ги притисне да му го дадат. Постъпили са умно.

— Не ми вярваш за това нещо, нали?

— Защо да не ти вярвам?

— Защото не изглеждаш развълнуван.

— Ал, имам си достатъчно неприятности с гравитацията, за да се тревожа и за антигравитацията. — Почувствах как устните ми се разтеглят встрани. — Но идеята е дяволски интересна. Можеш да вземеш някоя курва и...

— Ето пак!

— Все едно. Продължавай с „Барин Индъстриз“.

Ал ме погледна, поклати отвратено глава и се усмихна криво.

— „Барин“ ще изгърми. Взели са всички възможни кредити единствено срещу недвижимото имущество, което притежават, но са на самия край. Все още могат да работят на дребно, но големите договори им се разминават. Не са в състояние да произвеждат помодерни продукти и със сигурност не могат да се включат в сроковете, които налагат новите поръчки. Наскоро братовчедите ти сключиха един контракт, който ще ги закопае, а след това ще дойдат лешоядите и ще ги налапат, както се казва, с все парцалите.

— Кой са лешоядите, Ал?

— Чувал ли си някога за Крос Макмилън?

Изсмях се тихо, извадих цигара от отворения пакет на масата и я запалих.

— Разбира се. Неговият старец и дядо ми бяха смъртни врагове. Самият той се роди, когато баща му беше прехвърлил шейсетте и стана най-големият калтак в областта. Този кучи син веднъж ме изпрати в нокаут, защото помогнах на една кукличка да занесе покупките си до колата. Беше с осем години по-голям от мен и тичаше след задника й. Не искаше никой да му се пречка. Кой знае за какъв майстор се е вземал.

— И ти сложи фойерверк под колата му?

— Не. Един ден го цапардосах с камък по главата и хукнах колкото ме държат краката. Не успя да ме хване.

— Както и да е. Той държи братовчедите ти. Той е големият лешояд. В момента разполага с милиони, с които се чуди какво да прави и единствено желае да лапне „Барин Индъстриз“.

— Остави го да го направи.
— Ще лапне и твоите десет хиляди.
— Убеден ли си?
— Ако щеш вярвай. — Ал се протегна, отрязва си още едно парче салам и отхапа края му с нескрито удоволствие. — Само почакай.
— Къде отидоха, Ал?
— Парите ли?
Кимнах.
— Не познаваш ли братовчедите си?
— Кажете ми. Затова съм дошъл.
— При това си клиент, който плаща. — Ал преглътна парчето салам, оригна и отпи глътка бира. — Това е все едно да извадиш скелетите от гардероба.
— Няма значение. Както сам каза, аз съм клиентът.
— Окей, Куче — съгласи се Ал. — Погребението ще е твоето.
— Не носи цветя.
— Добре. Ако си спомняш, всички акции на „Барин“ останаха в семейството. Поне контролният пакет.
— Петдесет и седем процента — припомних му.
— Точно така. И според условията на завещанието, нито ти, нито братовчед ти Алфред, нито Денисън имате право да продавате.
— Така е.
— Те имат по петнайсет процента, а останалото отиде у Веда, Пам и Люсила. Старецът искаше момичетата да имат повече, за да са привлекателни за евентуалните съпрузи.
— Да — кимнах кисело. — И си ги получиха. Освен Веда.
— Помниш ли ги?
— Твърде добре, приятелю.
— В случай, че си забравил, те са по-възрастни от теб. Както и да е. Помниш ли порока на Веда?
— Заровете?
— Куче, тя пипа с повече стил. Братовчедка ти Веда откри Лас Вегас. Сдуши се с някои от тукашните комарджии и от хитреците, които действат в Хавана. Тя пропадна, Куче. Не, нямам предвид сексуално. Лудата кучка пропиля всичко, което имаше и заложи куп неща, които нямаше. В момента живее от приходите, които получава от

малък пакет осигуровки, спечелен в началото, при един щастлив удар. Ако не беше той, трябваше да си изкарва хляба с проституция.

— Глупачка — промърморих аз. — Нямаше да спечели и цент като курва.

— Не си я виждал от доста време. Струва ми се, че вади добра стока на пазара. Мори Шапиро изчисти дълговете ѝ, също и Хамилтън от веригата театри. Бива си я. Здрава е като тухлена постройка. Няма ум, но има тяло. И чувам, че била и талантлива. Истинска секс машина... нещо като ретро кола с нов двигател. Стил, качество, цвят, но малко стара.

— Остават Пам и Люсила.

— Нищо ново под слънцето. Съпругът на Пам, Марвин Гейтс, се остави да го пипнат в измама при една малка, елегантна операция и се наложи Пам да го вади под гаранция. Или трябваше да плати, или да му ходи на свиждане в затвора. Предпочете да плати и сега Марвин се е превърнал в персонален лизач на задника ѝ. Не си отваря устата, освен когато тя му каже кога, къде и как. Мисля, че се сецаш какво имам предвид.

— Като си спомня сексуалните предпочитания на Пам, струва ми се, че да — отвърнах аз. — А Люсила?

— Прекалено много лукс. Един ден се събуди и се оказа, че всичко е пропиляно. Ривиерата, Париж и Рим сега са само спомени за нея. Този, за който се омъжи... Как му беше името?

— Саймън.

— Да, Саймън... Той продаде конете си за поло и състезателните си коли. Разведе се с нея в Мексико, ожени се за някаква възрастна дама, а Люсила остана да съзерцава снимките си от Ривиерата, Париж и Рим.

— Тъжна работа.

— Нали? Но пък съвсем типична. Кой беше казал, че няма нищо ново под слънцето?

— Някой мъдрец — подсказах му аз.

— Най-жестокото е — продължи Ал, — че Алфред и Денисън не знаят нищо за тези неща. Те предполагат, че братовчедките им все още притежават всичките си акции, така че ги навиват да им продадат контрола върху тях. Но те не искат и да чуят... Не че не биха го направили, ако можеха... Просто не могат. Вече няма какво да

продават, така че Ал и Дени притежават тридесет процента от нищо, а Крос Макмилън е готов да се протегне и да сграбчи всичко. Вече притежава доста солиден пакет от починалите първи инвеститори и ако някога се стигне до близък бой, той ще прибере всичко.

— Може би няма.

— Помисли, Куче. Тези твои братовчедки пратиха всичко по дяволите. Който е купил от тях, се е минал и рано или късно акциите ще плъзнат навсякъде. Те са пълен боклук и никой вече не се интересува от тях.

— Не се знае.

Ал се втрени в мен продължително и малките му очички сякаш се опитваха да прочетат мислите ми. Най-накрая успяха.

— Прав си — заяви той.

— А защо не? — попитах. — Както сам каза, те са пълен боклук. Той отново ме изгледа продължително.

— Макмилън ще те убие. Ухилих му се.

— Той иска всичко — продължи Ал — „Барин Индъстриз“, имота в Мондо Бийч... заводите. Ще си отмъсти на дядо ти.

— Да върви на майната си.

— Няма да е толкова лесно, Куче. Казах ти, че този човек е лешояд. Има пари, има и власт. „Барин Индъстриз“ за него са само играчка, с която да се забавлява. Занимава се с финанси в международен мащаб. Може да купи всичко, което поиска.

Дръпнах дълбоко от цигарата и издишах дима в празната бирена кутия.

— Почти всичко, Ал — отбелязах аз. — Или може би ще ми кажеш нещо и по този въпрос?

— Достатъчно е да погледнеш жена му малко по-особено и си мъртъв, приятелю. У-М-Р-Я-Л.

— Нямам такова намерение. Просто казах, че има някои неща, които чисто и просто не могат да се купят.

— Куче, ти си луд. Тези двамата са влюбени до уши. Винаги са били.

— Да, знам.

— Може би възрастта е оказала някакво влияние, но то е незначително. Влюбени са един в друг и в това не може да има никакво съмнение.

— Нямах предвид това.

— А какво тогава?

— В момента е без значение.

Останахме да се люлеем на столовете още няколко минути, загледани към Бродуей. На север от Трийсет и четвърта улица един сив облак бе започнал да обгръща Емпайър Стейт Билдинг.

— Ще вали — отбелязах аз.

За първи път лицето на Ал Де Векио се превърна в самата угриженост. Никога досега не го бях виждал такъв. Сякаш се бе намъкнал в чужда лисича дупка и бе открил, че е пълна с лайна.

— Изобщо не трябваше да отговарям на писмото ти — въздъхна той.

РАЗМИСЛИ: АЛ ДЕ ВЕКИО

КОЙ, ПО дяволите, е той сега? Мислиш си, че си опознал някого след четири години война и куршуми, а той изгасна като напикан фас от пура — и човекът, когото си познавал, вече го няма.

— Слушай, нали искаше да летиш на Спитфайър?

— Сега ли?

— Майоре, ако не бе това момиче... дъщеря на един от сенаторите ви... ако то не беше попитало за мен... ръце, протегнати през океана и такива глупости, нали разбираш? Самолетът е първокласен и досега дори не е одраскан. Има само два безобидни разузнавателни полета до пристанището за подводници...

— Бронирани ли е?

— Изцяло.

— Ако си навлека някоя неприятност заради това...

— Глупости, майоре, подготвил съм всичко. Бийнзи, Джери и Таг ще са зад теб. Добри момчета. Общо имат дванадесет попадения. Сравнително нови са и не са като теб, но нали каза, че искаш да летиш със Спитфайъра...

— И няма да запишат часовете в досието ми?

— Гарантирам. О, за нищо на света не бих се изправил пред стария Снарли... Разбрах, че снимал разправии с лекарите на ескадрилата заради липсващите полети, но не забравяй, че именно малката ми племенница отмъкна летателните ти дневници. Добра работа свърши, нали?

— Да, чудесна.

— Лошо е, че ви сменят толкова бързо. Войната наистина е страхотна. Кажете ми, майоре, защо не искаш да се прибереш у дома?

— Дълга история, приятелю. А и както каза, войната е страхотна. Винаги съм искал да летя на Спитфайър. Добре ли се държи този сандък?

— Би трябвало да знаеш, майоре. Много по-добре от Деветките. Не забравяй да ми намериш свободна мадама при следващия полет до Нюрмберг. Там в една ферма, живее някаква особено зла особа, която едва не намушка задника ми с вила за сено, когато излизах от имота ѝ. Едва се отървах. Ако не беше малката красавица оттатък реката, която винаги имала слабост към синовете на Джон Бул, едва ли щях да се измъкна. Интересно преживяване беше онова.

— Вие, англичаните, сте побъркани — каза Кучето.

— Но и решителни, трябва да признаеш.

— Разбира се. Щом ще чукаш дъщеря на сенатор...

— О, просто се опитвам да подобра отношенията ни с населението на колонията, майоре. Приятен полет със Спитфайъра, старче. Механикът ми се е погрижил за всичко. Ще съм ти благодарен, ако го върнеш малко или много здрав. Старият Снарли има набито око и ще забележи дупка от куршум или нещо такова. Освен това знае, че новата ми бричка още е девствена. Непробита, така да се каже.

— Добре.

— Е, успех.

— Куче — попитах го веднъж, — защо, по дяволите, се натискаш за допълнителни полети? Отдавна можеше да си се прибрал у дома. Харесва ти тази безумна война ли?

— Ценен опит — отговори той. — Човек или оцелява, или не. Поеми най-тежкото сега, после всичко ще ти се струва лесно.

Оцеля. Ще ми се да можех да потвърдя всички тези слухове, които достигат дотук от Европа през последните двацет години. Независимо от всичко, те не пасваха на този Догрѝн Кели, когото познавах. Готините типове просто не се променят. А и слуховете бяха доста изкривени. Говореше се за някакъв откачен убиец, който вдигнал във въздуха целия черен пазар след войната и смазал

закоравелите играчи с пари на презокеанската мафия, като разбил икономиката. Никои не искал да говори за това, което се случило после. И онзи, другия... Ел Лобо — Вълкът... който се занимавал с едрите финансисти и безпогрешно познавал колко струват. Кучето и Вълкът. Тук има известна прилика. Разликата е в това, че Кучето беше абсолютно скаран с аритметиката. Никога не би могъл да реши навигационна задача или да изчисли курс. Ако не притежаваше инстинкта на пощенски гълъб, за да се ориентира за посоката, времето и пространството, не би могъл да си свали и шапката без чужда помощ. Но той го притежаваше — винаги поразяваше целта и се връщаше обратно, а понякога довеждаше и заблудени летци. Веднъж помогна на цяла ескадрила, която бе объркала цифрите. Що се отнася до парите, той не можеше да проумее английската лира, да не говорим за френския франк. Всички, освен американският долар, за него бяха пари играчки. Единственият разменен курс, от който разбираше, бяха цигарите и шоколадите.

И все пак промяната я имаше. Проклетите му очи! Забелязваха всичко! И движенията му бяха чудати — сякаш винаги знаеше кой е зад гърба му и кой до него, сякаш усещаше къде са застанали другите и знаеше кога са неподготвени, за да удари.

Две Кучета? Три? Възможно. Днес беше тук и ще го видя отново. Ровенето в тъмните кътчета беше стихията ми и сега наистина ще стигна до верните отговори. Трябва. Любопитен съм. Надявам се, че това, което открия, ще ми хареса.

Боя се, че може би няма.

[1] Един от най-скъпите магазини в Ню Йорк. Бел. пр. ↑

Никога не съм можел да разбера защо има хора, които не обичат дъжда. Мрачен ден, малко вода и започват недоволствата. Жените скучаят в апартаментите си и не пускат телефона; мъжете клюмат в някой бар и превръщат обедната почивка в ранен махмурлук. Малкото хора, останали на улицата, се борят да се качат в такситата, чиито шофьори сякаш получават някакво садистично удоволствие от страданията на клиентите си. Дявол да го вземе, дъждът е нещо приятно! Той почиства. Добрият дъжд е единствената паста за зъби на Ню Йорк и сега градът правеше гаргара с удоволствие, а боклукът изчезваше надолу в канализацията.

На Парк Авеню завих наляво и минах няколко пресечки, докато стигнах до стария Тричит Билдинг. Намерих къде е офиса на Чет Линдън в указателя и се изкачих на шестия етаж с асансьора. Когато влязох той ми се ухили, махна ми да седна на един стол, свърши телефонния си разговор и се обърна към мен.

— Проблеми с адаптирането ли имаш, Куче?

— Свиквам бързо. Градът се е променил доста.

— Но не към по-добро.

— Несъмнено — кимнах аз. — Кога пристигна?

— Преди седмица. Лондон вече ми липсва. Получи ли си най-послед десетте хиляди?

Извадих последната си цигара и я запалих.

— В завещанието има клауза, засягаща морала.

По лицето му бавно се разля широка усмивка.

— И не можеш да се включиш в показателите?

— Трудно бих могъл.

— Човек с бърз ум като твой не би трябвало да говори така — каза той. — Освен това смятам, че си луд да си създаваш проблеми за такава дребна сума.

— Да кажем, че е въпрос на принципи.

— Разбира се. И захвърляш цялата операция в Европа, за да си играеш игрички. Не че не сме ти благодарни, защото ни донесе доста добро парче, но не съм сигурен, че ни харесва излизането ти от играта. Ти беше железният юмрук и кадифената ръкавица, които поддържаха всичко в порядък. Засега не сме открили никой, който би могъл да те замени.

— Ами Пърсъл?

— Все още има много трески за дялане. Може би след година ще се справи.

— Монтгомъри?

— Мислим за него. Ако му поверим новия пост, може и да се справи. Между другото, пипнахме другия пакет акции в „Барин“ от хлапето на Удринг. Прие цената ни с радост. Подарихме ти ги и доколкото знам, това бяха последните на пазара. Познаваш ли някой си Крос Макмилън?

— Аха.

— Той бе надушил и тези, но ние предложихме по-висока цена и хлапето ги продаде, преди Макмилън да внесе капарото. — Той замълча за миг, след това се втренчи в мен намръщено. — Да не би да си намислил нещо, Куче?

— Искam само десетте хиляди.

— Не знам защо, но имам чувството, че си хванал бейзболната бухалка и ще играеш с топки с динамит.

— Остави ме да се позабавлявам, Чет.

— Добре. Само внимавай за последствията. В момента нямаме нужда от излишно напрежение. Нещата на Стария континент са спокойни, Джон Бул се е върнал към политиката и ти не си нищо повече от легенда. Шайката от мафията направи чистка, последваха няколко масови погребения и толкова. Сега дори Интерпол седи спокойно и се радва на пейзажа, независимо какво ще се случи. Само да знаеха!

— Но ние няма да им кажем, нали? — попитах.

— Разбира се, че няма, безумни човече. Другата страна разполага с твърде много тежка артилерия. — Той се наведе напред и се подпря на бюрото. — Ще ти трябват ли някои от контактите?

— Не ми се вярва, но нека са готови.

— Бухалката за бейзбол май става прекалено дълга.

— Нищо сериозно. Просто съм свикнал да се подсигурявам. Човек никога не знае какво ще се случи.

— Аха — изръмжа той саркастично. — Какво смяташ да правиш сега?

Погледнах часовника си и станах.

— Довечера ще има малко парти. Сигурно ще е забавно.

— Приятелчето ти Шей ще ти показва града?

— Мисли, че имам нужда да се ориентирам в обстановката.

— А така ли е?

— Не е като едно време, Чет. Всичко са обърнали наопаки. Курвите...

— Курвите са еднакви, Куче.

— Тези, които ти си избираш, да.

— Наричат ме Линдън късметлията. Моите малки красавици никога не ми създават неприятности. Много чисти, много тихи и много делови. Ако говорим за теб, просто не мога да разбера какво намират там тези скъпи мадами. Бих си помислил, че ще ги уплашиш до смърт.

— Имам класа.

— Имаш нещо повече от класа, но само мадамите могат да го надушат.

Ухилих му се и угасих цигарата.

— Къде е документът, който искаш да подпиша?

Той отвори едно чекмедже на бюрото си, извади три листа, изписани на машина и ги плъзна към мен.

— Пунктираната линия, Куче. Три автографа и оставаш сам. Ако решиш да използваш някои от връзките, гледай наистина да е по наложителни причини. Една грешка и оставаш напълно открит. Отсега нататък излизаш от играта. Напълно. Днес този офис се затваря. Другите вече са преместени. Старите телефонни номера и адреси са сменени и на хората е казано, че не си нищо повече от минавач по улицата.

— Картинката ми е ясна, Чет. Знам правилата.

— Може би забравяш едно, Куче.

— Кое?

— Искане да те премахнат. Един глас не достигна, за да се случи.

— Твоят ли, Чет?

— Моят, Куче.

— Защо? Не знаех, че си толкова сантиментален.

— Не съм. Просто не исках да видя как най-добрите ни хора заминават, преди да са успели да се справят с теб. Трябваше да избира по-малката злина.

Нахлупих си шапката, ухилих се и тръгнах към вратата.

— Куче — спря ме той.

— Да?

— Преди да гласувам така, мислих дълго.

Когато най-накрая се добрах до апартамента на Лий, във фурната стояха топли две вечери като за пред телевизор. Едно-две питиета бяха премахнали заядливостта му и той му се усмихна с глуповатата усмивка, която помнех толкова добре.

— В този град има таксите и метро. Да не би да си забравил как да ги използваш?

— Ходих пеша.

— Без майтап? И с нов костюм? Надявам се, че шлиферът ти е свършил работа.

— Доста добра. Ще изглежда панталоните, за да изсъхнат по-късно.

— Къде ходи?

— Погрижих се за някои делови въпроси.

Усмивката му се стопи и той вдигна ръце нагоре.

— Не ми казвай за тях, Куче. Каквито и да са, не искам да ги знам.

— И без това не би повярвал.

— И още как. — Той сграбчи ръката ми и ме поведе към барчето. Напълни една чаша, подаде ми я и каза: — Слушай, Куче, за тази вечер...

— Успокой се, няма да те изложат. Освен това, казах ти, че се запознах с Уолт Джентри.

— Не ме безпокои, че ти ще направиш нещо. Куче, тази шайка е доста рошава. Аз ги познавам, с тези хора говорим един и същи език. Показват си зъбите, когато се появи някой нов, който не могат да поставят в никаква графа. Любопитни са колкото си искат и знаят как да изровят информация. Боя се да не се лепнат за теб.

— И какво има да научават? — Опитах питието, кимнах и оставих другата половина на масата.

— За тези пари, най-наред...

— Кажим им да се обаждат в банката.

— Куче... не се шегувам. Меримън... мацката, която списва клюкарската колона, ще дойде. Дик Лейдън, който се занимава с политиката от Вашингтон...

— Дявол да го вземе, Лий. Аз не съм сензационна новина.

— Не си новина, но си нов. И изглеждаш така...

— Как?

— Като че ли от теб може да излезе новина. Слушай, познавам тези хора и...

— Радвам се, че ги познаваш, Лий. Какво ще е положението с жените?

— За нищо друго ли не мислиш, освен за жени? Едно време бяха полетите... Сега изведнъж се превърна в женкар...

Допих питието.

— Някак си, приятно е да се въртят около теб.

— Извини ме, че се повтарям, но си абсолютно побъркан. Абсолютно.

— Това не е отговор на въпроса ми.

Лий сви рамене отчаяно и отпи глътка направо от бутилката скоч.

— Всички проклети вълчици на Ню Йорк ще бъдат там и... не го казвай.

— Да не казвам какво?

— Ще правят добра компания на старо куче като теб.

Разсмях се и го оставих да ми напълни чашата.

Първоначално Шарън смяташе да не ходи на коктейла в ателието на Уолт Джентри. Там щеше да е същата стара тайфа — няколко живи знаменитости, които дължаха услуга на домакина, десетина старовремци, които все още можеха да се разпознаят от старите филми, които даваха в късните часове по телевизията и цяла шайка кибици, които обитаваха периферията на шоу бизнеса. Щяха да се появят и няколко нови физиономии — преди всичко вносна стока от Европа или Западното крайбрежие, а още толкова редовни посетители нямаше да дойдат или защото им е писнало, или защото са заминали някъде с пътуваща трупа, или заради някоя второстепенна роля на снимачната площадка.

Шарън знаеше, че ще участва в новата продукция на „Кейбъл Хауърд“ и С. К. Кейбъл, който отдавна бе решил, че служителите му трябва да работят по двацет и четири часа на ден, всеки ден, специално ѝ поръча да се заеме със светското събитие. Бе плъзнал слух, че Уолт Джентри искал да вложи няколко милиона в нещо и търсел подходящи съдружници. А ако „Кейбъл Хауърд“ успееше да сключи споразумението с Уолт Джентри, тогава за Шарън Кас щеше да има добра премия, а може би дори и известен малък процент от печалбата.

„Хубаво — помисли си тя. — Станала съм икономическа прелъстителка. Очаква се, че ще дам всичко от себе си за «Кейбъл Хауърд». А наричат проститутките с обидни имена и ги арестуват. Прекрасен, съвременен морал“.

Тя се погледна в тоалетното огледано, осветено от шестте лампи, които го обграждаха, съсредоточи се върху поставянето на изкуствените мигли, след това успокои ръката си, за да направи черната очна линия, която ѝ придаваше леко наивното изражение. Облегна се назад доволна.

„Хубава съм — помисли си тя. — Елегантно женствена, много красива и съвършената цел за атака. Стръв. Гадно парче стръв.“

Петнайсет хиляди годишно, плюс разноските, за да вкарвам леваците в мрежата. Премия, когато С. К. реши, че рибата си струва. Какво се случи с теб, Шарън? Ти беше малко провинциално момиченце, задушаващо се в идеали, с очи като звездици. Обичаше аромата на окосена трева и вятъра, духащ от океана. Събираше мидени черупки и насекоми, докато онази лесбийка от «Фючър» не те повика, за да позираш, когато още беше ученичка, докато не забеляза промяната и не се снима с разтворени крака, което накара «Кейбъл Хауърд» да те вземе за зализания филм с много слънце и веселие. О, ти беше страхотна сексбомба, само дето не обичаше да се мушкаш в леглата на асистент-режисьори и импресария с дебели устни, които до преди година са били чиновници в пощата. Твоята катеричка накара главата на стария С. К. да забръмчи и той реши, че си достатъчно умна, за да те остави да наложиш своя вариант на екипа му... Само дето работеше прекалено добре и ето те сега...”

Тя стана и зае предизвикателна поза пред огледалото — гола, малко едровата фея.

— Все още се харесвам — прошепна тя. — Поне това ми е останало.

Хубавото, почерняло от слънцето отражение се втренчи в нея, очите му се плъзнаха по извивките на тялото ѝ и след малко срещнаха нейните — прями, особени.

— Имам странно чувство — каза тя.

Отражението продължи да я гледа, без да каже нищо. След това на лицето му се разля усмивка.

Поканата беше за шест и половина и Шарън — след като закъсня, както бе модерно — вече бе изслушала две предложения, бе изпила един коктейл с шампанско, бе поздравила почти всички и сега трябваше да води разговор с Раул Фучия. Някак си не можеше да си спомни как точно започна това, но се отърси от мислите, които бяха на прекалено много години и се потопи в омагьосващия глас на този чувствен и строен мъж до себе си.

— Но мила, истинските хищници са жените. Те са тези, които... как се казва... дебнат плячката си. Мъжете чисто и просто се съгласяват, ако имат желание.

— Възгледите ви са твърде европейски, мистър Фучия.

— Моля ви, да си говорим на „ти“. Възгледите ми са универсални. Това е мъжката гледна точка, която е особено разпространена тук, в Ню Йорк.

— Ние, нюйоркчаните, се гордеем с изтънчеността си. Не мисля, че това, което каза, е вярно.

— Така ли? Тогава се огледай наоколо. Виждаш ли мъжете? Те се оставят да бъдат обкръжени, вслушват се в увертюрите, преценяват качествата на телата и подбират тези, които най-добре биха оценили услугите им. Вече се очертават няколко дискретни двойки.

— Както винаги на подобни събирания, Раул. Хората са същите, само времето и мястото се различават.

— Не, мила моя, не както винаги. Жените се състезават. Да, състезават се. Те умоляват, настояват, изискват. За разлика от животинския свят, при хората женските екземпляри са тези, които се надпреварват в украшенията и в показването на привлекателна плът, за да съблазнят мъжките и да ги принудят да лапнат въдиците им. Виж себе си, например.

Шарън се обърна към него и му се усмихна кисело.

— Аз, изглежда, съм от консервативните, нали?

Усмивката, с която ѝ отвърна, беше преднамерена, погледът му се спусна под нейния.

— Ни най-малко — отвърна той. — Ако приемем, че жените с твоята професия имат красиви прически и грим, отлично ушити дрехи и безупречни маниери, можеш ли да обясниш защо не носиш сутиен, защо под тясната ти, къса копринена рокля не се вижда нито шев, нито подгъв на някакво бельо? Освен нея и обувките, на себе си ти нямаш абсолютно нищо, а когато се изправиш, някои твои основни космати атрибути гордо се открояват въпреки външното прикритие.

— Не знаех, че личи — каза Шарън. Долавяше, че червенината пропълзва по раменете ѝ, но смущението не се прокрадна в гласа ѝ.

— Може би имам по-набито око от останалите. Но мисля, че лъжеш. Ти знаеш, че личи.

— Тогава не бива да гледаш натам.

— Защо? Та това е основната причина да изглеждаш... гола. Шарените пера на женската, нали? Възхитително. Аз съм напълно пленен. И защо не? Кожата ти е безупречна, тялото ти е съвършено. От

всички жени в стаята твоите гърди са най-подходящи, за да изпълнят предназначението си. Достатъчно големи са, за да привлекат вниманието и да стоят изправени, без допълнителни приспособления, но все пак не чак толкова, че да пречат на някои по-важни неща.

— Само за секс ли мислиш? — попита го тя.

В полузатворените му очи се появи моментна изненада и Шарън бе доволна, че в гласа ѝ не се долавяше възбудата, която той се опитваше да ѝ предаде.

— В общи линии това е вярно — отвърна Раул. — Ти можеш ли да ми предложиш нещо друго? — Той отпи от чашата си и зачака отговор.

— Опитай да мислиш за печеливша работа.

Раул сви рамене и се усмихна.

— Едва ли е необходимо. Аз съм достатъчно богат. Да работя за повече би било поза. Все едно, предпочитам да изразходвам времето и енергията като се трудя над теб. Събуждаш у мен невероятен интерес.

— И с каква цел?

— Върховната. Да те заведе в леглото съвършено гола и подготвена за неограничените ми възможности. Ще се насладиш на усилията ми безмерно.

Шарън плъзна поглед по него, след това се усмихна и зъбите ѝ проблеснаха.

— Боя се, че ще те разочаровам, Раул. Виждаш ли, аз съм девствена.

— Прекрасно — възкликна той. — Девствената по дух жена е нещо фантастично.

— Не по дух, приятелю. Физически. Аз съм абсолютно девствена. Какво ще кажеш?

Тонът ѝ беше категоричен и не търпеше никакви възражения. Беше го изчислила съвършено и за момент стъписването, което се изписа на лицето му, ѝ достави удоволствие.

— Невъзможно!

— Не чак толкова. Просто не съм спала с мъж, това е истината. Никога не съм срещала човек, с когото да съм готова да се сближа чак толкова. Няма нищо странно, като се замислиш.

Той остави чашата си, придърпа табуретката и бързо седна, протягайки ръка към нейната. Тя не се отдръпна.

— Тогава на всяка цена трябва да имаш мен! Настоявам! Просто трябва!

— Защо?

— Защото първото преживяване трябва да остане паметно. Само мъж с опит би могъл да...

— Глупости... Раул. Ще го направя, когато поискам. Не преди това. Ти също не си мъжът, който ще...

— Но ти не си ме виждала!

— Започва да ти личи, Раул. Мисълта за възможно преживяване с девственица ти дойде прекалено много. Затова ли седна?

— Мила Шарън...

— Не съм съвсем неопитна, приятелю от чужда страна. Целувала съм се, прегръщала съм се, получавала съм оргазъм. Преживяла съм няколко сексуални епизода, които са ми доставили нужното физическо удоволствие и може би ще ги повторя, когато поискам. Знам всички номера, пози и ерогенни зони, така че ще бъда страхотна, когато му дойде времето. Но сега все още притежавам нещо скъпоценно, което ме прави девственица и смятам да го запазя.

Тя почувства как ръката му се отделя от нейната. В очите му се появи несигурност.

— Ти си...

— Лесбийка?

Раул кимна.

— Не съм. Въпреки че няколко пъти съм си позволявала удоволствието да експериментирам в тази посока. Това шокира ли те?

Очевидно да. Объркването се изписа на устата му и той отново посегна към напитката.

— Но... след като си имала възможност да го направиш с мъж...

— Имала съм — отговори тя твърдо, — но не при нужните обстоятелства. Вкусила съм и съм почувствала няколко мъже. Взаимната наслада беше голяма. Ясно ли се изразявам? Дори съм имала сношение от друг тип, което ми се стори удивително хубаво. Така че не съм лесбийка, не съм фригидна, нямам сексуални отклонения. Просто съм решила да запазя нещо, което някой ден може да се окаже много ценно.

Раул изпразни чашата, намери свободно място на масичката край себе си и я остави.

— Вие, американките — отбеляза той, — сте изумителни.

— Мога да си го позволя на моята възраст — каза Шарън. Тя се наведе напред умишлено, давайки си сметка, че той ще проследи движението на гърдите ѝ под роклята ѝ. Допирът с фината материя накара зърната им да се втвърдят и изпъкнат забележимо.

— А сега защо не предложиш ерекцията си на някоя, която би я оценила?

По някакъв начин той успя да овладее смущението си и стана, за да се поклони по европейски. Тя пое пръстите му и нежно ги стисна.

— Изпитвам съжаление към теб, Шарън Кас — каза Раул.

Тя се усмихна отново и в очите ѝ се появи весело пламъче.

— Аз изпитвам съжаление към теб, Раул. Ти знаеш какво ти се разминава и нямаш никаква възможност да го получиш.

— Не е съвсем така, скъпа.

— Съвсем така е. Ако се опиташ да ме изнасилиш, ще ти откъсна топките. През трийсет и двете години на живота си съм се занимавала със спорт и, както казах, знам всички номера... Дори и този.

Той се оттегли елегантно, както ѝ се стори, за човек, който ще трябва да променя плановете си. Тази вечер щеше да се мушне между копринените чаршафи с някоя жена и щеше да се чуди къде, по осеяния с цветя път, е сгрешил. Изпълнението му няма да е на ниво и на сутринта ще започне да се безпокои. Щеше да опита да я склони още веднъж и щеше да загуби битката, а след това щеше да започне търкалянето надолу — като графиката с общите приходи, зад гърба на С. К. Кейбъл в кабинета му.

— Наистина ли ще му откъснеш топките?

Гласът беше странен и чудновато дрезгав, с непознат акцент, който тя не можеше да определи съвсем точно — нещо като бруклински, с умишлено заличени нюйоркски обертонове. Тя се обърна нататък и го погледна. Усмихна се, защото мъжът някак си изглеждаше ненамясто, но не бе в състояние да си обясни защо. Аналитичният ѝ ум започна да преценява възможните причини и след малко реши, че това се дължи на прекалено широките му рамене и прекалено късата коса. Военна прическа. Черният му костюм беше нов, но сякаш изваден от друга епоха — като че ли този човек признаваше само една мода и не даваше пет пари какво носят останалите. Помисли си, че прилича на орел.

Изведнъж се почувства така, сякаш отново е застанала пред огледалото. Усети как малките руси косъмчета по ръцете ѝ настръхват. По раменете ѝ пробяга тръпка. Като че ли беше попаднала в някакъв абстрактен водовъртеж от време, звуци и цветове, които изобщо не бе в състояние да разбере. Мускулите на корема ѝ се стегнаха, докато изстискаха соковете ѝ. Неясен, далечен глас прошепна в ума ѝ: „Имам някакво странно, много странно чувство.“

— Е? — подкани я той.

— Не би било особено трудно.

— Но ти срази това момче по много по-практичен начин.

— Не знаех, че някой ни е подслушвал.

— Дявол да го вземе, не бих пропуснат такава сцена за нищо на света. Завиждах му за подхода, докато не му отрязва квитанциите. Вярно ли е всичко това?

Шарън се засмя.

— Да. Всичко това е вярно.

— Дори и че си девствена?

— Странно ли ти се струва?

Този път той се усмихна и сви рамене.

— Звучи безумно, но си е твой бизнес.

Тя се зачуди къде е намерил бирата. Уолт Джентри купуваше такова нещо само за благотворителни цели.

— А какъв е твойт бизнес, мистър...

— Кели. Малкото ми име е страхотно. Догрън, но ме наричат Куче. Не се обиждам.

Но то наистина се случи. Стана твърде бързо, твърде неочаквано и тя не бе подготвена. Беше като бомба, която избухва в ръцете ти още преди да нагласиш часовниковия механизъм. Спокойният и мирен до преди секунда свят изведнъж се залюля и закова на място. Сякаш бездна се разтвори пред краката ѝ, точно когато уверено крачеше по път, посипан с цветя и щастие, изпълнена с чувство за завършеност. Дисциплината и самоограничението реагираха преди да усети... вековете война между половете извадиха на преден план инстинктивната броня на думите и поведението. И вечната, дребна мисъл... можеше и да греши. Бе по-вероятно да е така.

Забрави, малка руса красавице! Съвпаденията съществуват и никак не е лесно да си спомниш. Беше много отдавна и ти си обвиня

образа с романтичен ореол. Твърде дълго си живяла с един глупав сън и сега започва да си личи. Както преди две години, когато се оказа, че той е бразилски инженер с десет деца. И морякът от танкера на „ЕССО“, със същото име. Само дето той беше на шейсет и три и имаше внуци. Не съществува истински Догрън Кели. Някога го остави на гарата и сега той е мъртъв. Цялото семейство го твърди.

— Значи те наричат Куче. А какъв е бизнесът ти, Куче? Приличаш ми на ченге. Така ли е?

Той поклати глава.

— Не. Аз съм независим предприемач. Занимавам се с най-различни неща, които носят печалба. Специалист по всичко. С удоволствие бих наблюдавал как късаш топките на приятеля си.

— Мислиш, че не бих могла?

Той сви рамене, стисна устни и след това ѝ се усмихна.

— Не е много трудно. И на мен ми се е налагало да постъпвам така с разни дебелоглави типове. Лошото е, че присъдите за такова деяние са доста големи.

— А за изнасилване? — попита тя тихо.

— Хайде, хайде. Много добре знаеш, че няма да се наложи да те изнасилва който и да било.

— Сега и ти се захвана със секса.

— Слушай, ти повдигна темата. Аз лично не бих си направил труда да те изнася.

— Така ли? А какво би направил?

Той отново пусна странния си, пресипнал смях.

— Предпочитам по другия начин. Аз съм от мързеливите. Имам въображение, бива ме, но ме мързи ужасно. През половината време само разговарям.

— А през другата половина?

— Това е тема, неподходяща за ушите на девственица.

Тя бе почти готова да му отговори, но той намигна и се отдалечи, отпивайки от бирата си. Поради някаква причина я обзе раздразнение. Разбира се, Раул Фучия беше прав. Тя знаеше какво иска да постигне, когато избра облеклото си за вечерта и инстинктивно усещаше потенциала си, но това не беше нещо, което другите не правеха. Нямаше нужда някой да ѝ казва, че е красива и има хубаво тяло. Бяха го направили, но огледалото ѝ стигаше. Реакцията на Раул бе

достатъчно потвърждение на преценката ѝ, но после се появи това проклето Куче и разби илюзиите ѝ. Този тип не даваше пет пари.

Шарън взе чашата си, отпи и завъртя леда в течността. Ъгълчетата на устата ѝ се извиха в лека усмивка. Да, това куче — с малка буква, ѝ погоди номер. Не му пукаше. А тя не беше никак стара. Беше на върха, точно каквато трябва — красива, интелигентна, податлива... каквато трябва.

Когато си даде сметка, че е отгатила верния отговор, усмивката ѝ стана по-широка. Бе прекарала твърде дълго време в трескавия свят на шоу бизнеса, в който преценките трябваше да идват бързо и да са верни, ако искаш да оцелееш. Беше му дала повече от четирийсет, но едрата глава и късата, леко сивееща коса я бяха заблудили. Мускулите и странният младежки вид. Наследство. Кели Кучето беше истински, тотален хищник.

Сега крачеше из стаята. Наблюдаваше го от мястото си — той се държеше абсолютно непринудено. Погледите на жените се понасяха след него, проследяваха движенията му, връщаха се безизразни към предишния си обект, пак се понасяха. Сред мъжете в групичките, към които се присъединяваше, се появяваше едва доловимо смущение — те го осъзнаваха и предпочитаха да се прикриват с престорено безразличие. Шарън знаеше, че се чувстват така, както и тя самата. Чудеха се какво прави той на място като това.

Неизвестно защо през главата ѝ мина странна мисъл. Зачуди се дали носи пистолет.

Както винаги, инициативата пое Дарси Тейлър. На екрана тя беше сладка, но обезумяваше, когато се появеше мъж, когото желаше. Тя зарязва Раул преди той да довърши репликата си, мушна ръка под лакътя на Кучето, измъкна чашата от ръката му, отпи, потрепери престорено и го поведе към бара отатък френския прозорец, далеч от погледите. На Раул просто днес не му вървеше. Шарън изпита съжаление за тази, с която успееше да се прибере у дома си след всичко това.

— Забавляваш ли се, Шарън?

Тя вдигна очи и се усмихна, защото позна гласа.

— Здравсти, Уолт.

Уолтър Джентри III бе прототип на всички ергени, живеещи в своя частен свят, построен с наследени милиони, които се бяха

появявали в Холивуд. Главната разлика беше, че последният потомък на могъщата фамилия Джентри бе успял да удвои полученото наследство благодарение на усета си за бизнес — нещо, наследено заедно с аристократичния външен вид и личен чар. Жените от заможните семейства го преследваха вече двайсет години, но някак си нито една от тях не бе успяла да се обвърже с него завинаги.

— Видях, че се запозна с Кучето — каза Уолт.

— Да. Кой е той?

Събеседникът ѝ извади дълга цигара от златната си табакера и я запали, изпускайки дима на тънка струйка през устата си.

— Запознахме се в армията. Бива си го. Беше един от онези, които имат природна дарба да убиват. Впечатлена ли си?

— Необикновен тип — отбеляза Шарън с безразличие. — С какво се занимава?

Уолт се усмихна и сви рамене.

— Често съм се питал, но досега не съм си направил труда да го попитам. Веднъж ме заведе в някакъв мъжки клуб в Лондон и там видях негова снимка във футболен екип. Изглежда в колежа е бил истински Американец.

— Прилича на ченге.

— Струва ми се, че се е занимавал и с това. Има някои стари приятели. — Уолт взе чаша от подноса, който разнасяше келнера и отпи. — Радвам се, че те видях отново, Шарън. Доста време мина. Как така старият С. К. те пусна?

Тя погледна съучастническата му усмивка и също се усмихна.

— Шефът ми ме окача на куката като стръв, за да захаят рибите, които му трябват. Като че ли не знаеш.

— Прекрасна стръв. Коя риба би устояла?

— Никоя не би трябвало. Великият лично провери дали съм достатъчно съблазнителна, преди да ме пусне в езерото ти.

— И каква риба трябва да уловиш този път? — Той махна на келнера да донесе още една чаша, взе я от подноса и ѝ я подаде.

— Благодаря — каза тя. — С. К. Кейбъл иска да сключи с теб договор за копродукция. Смята да те изръси поне с пет милиона долара.

— Прекрасно — засмя се Уолт. — И ти си стръвта. От теб се очаква да дадеш всичко от себе си.

— Така ми бе казано. Ти никога не би пропуснал апетитно резенче от баницата и други такива работи.

— Само дето твоят шеф не знае... или не вярва... че тази баница все още не е разрязана.

— Беше му казано, но не повярва.

— Сигурно не ви е леко на вас, полудевствениците. Ти си прекалено голям хап за мен, млада госпожице.

— Мислех, че последния път ти е харесало.

— О, да. Напълно. Малко съсипващо нервите, но абсолютно удоволствие. Бива си те. Ако искаш да знаеш, никога не съм преживявал по-приятна нощ, но това твоё отношение към тези неща е истинско мъчение. Не че не го оценявам. Просто си мисля колко ужасно би било, ако ти се случи нещо, например да се подхлъзнеш с велосипед или нещо подобно. Всичките ти усилия ще отидат по дяволите.

— И въпреки това ще мога да издържа проверка с детектора на лъжата.

— Шарън, наистина ми се иска аз да съм щастливецът. Искаш ли да се споразумеем?

— Как?

— Твоята девственост срещу петте милиона.

— Уолт, ти си чудесен човек, но си мисля да устоя още малко.

— Старият С. К. ще побеснее, когато разбере каква сделка си отклонила.

Тя се усмихна и каза весело:

— Никога не би повярвал. Премията за мен е пет процента.

Джентри също се разсмя.

— Знаеш ли, скъпа, обикновено получавам това, което искам само като погледна косо със страхотните си сини очи, а ако това не успее, една евтина диамантена пудриера е напълно достатъчна. Но не и при теб. Ти си невъзможна, мила моя, но за да те отърва и за да ти дам възможност още няколко месеца да се наслаждаваш на собствената си лудост, можеш да предадеш на С. К. Кейбъл, че сделката е сключена. Ако ме харесваш поне малко, можеш също така да му кажеш, че си ми дала безценното си съкровище, само за да спасиш репутацията ми.

— Някаква друга възможност?

— Шарън... Твърде мързелив съм, за да се боря за това. Или със това. — Той вдигна очи към другия край на стаята, където стоеше Догрън Кели, облегнат на рамката на френския прозорец, загледан във влажната нощ навън. На рамото му се беше сгушила Мона Меримън.

— Внимавай с него, Шарън — каза Уолт.

— Защо?

Джентри отпи още една глътка от чашата си и пак отвори златната табакера.

— Напомня ми за заглавието на една книга. Не за самата книга, а само заглавието.

— Така ли?

— „Дивото зове“ — добави той.

Тя чувстваше топлината в себе си, а той беше чак в другия край на стаята. Сведе очи надолу и видя, че пръстите ѝ въртят пръстена... третия пръст... лявата ръка. Беше от мед и всяка вечер трябваше да мие окисите. Камъкът беше стъклен — зелен и начупен. Подигравах я за него, но тя казваше, че ѝ е талисман — нищо, че всички знаеха, че не е сантиментална или суеверна. Някой го бе нарекъл „камък на девствеността“ — зелен, незрял, който трябваше да се откъсне, когато променеше цвета си в червен. Тя внимателно подбираше отговорите си, когато я питаха и те бяха достатъчни, за да запушат устите на разните там хитреци. Беше живяла достатъчно дълго и не беше вчерашна. Режещите ръбове на диаманта бяха твърде остри и не можеше да се пипат. Никой не спомена повече за пръстена.

Мона Меримън го бе извела навън на терасата. Дъждът бе спрял и леката мъгла превръщаше прозорците на отсрещната страна на улицата в светещи кълба. Шарън стана, приближи се до Раул Фучия и вдигна чашата си.

— Искам нещо за пиене.

— Мона Меримън — казах аз, — ти си чудна жена. Защо не се заемеш с някоя знаменитост?

— Минала съм ги всичките, скъпи. Ти ми се струваш по-добър вариант.

— Само дето съм господин никой.

— Не съвсем, Догрън. Вече говорих с приятеля ти Лий Шей. Виждаш ли, той не смее да скрие нищо от мен. Това, че си наследник на „Барин Индъстриз“ те прави добър екземпляр.

— Мона, истина е, че съм наследник, но не наследявам нищо. Както ти казах, аз съм копелето на семейството.

— Дори и това е новина — усмихна се тя ослепително. — В крайна сметка аз водя клюкарската колона.

Прокарах пръст по лицето ѝ и оципах кожата под брадичката ѝ.

— Скъпа, нали не искаш да те схрускам?

— Звучи ми удивително хубаво.

— Нямах предвид това.

— Има ли друг начин да ме схрускаш? — тя ми се смееше.

— Представи си, че кажа на всички на колко години си.

Усмивката ѝ не помръкна изобщо.

— Невъзможно.

— Хващаш ли се на бас?

Сега смехът започна да изчезва.

— Дай ми един час на телефона и ще ти кажа датата, мястото и часа.

Тя вдигна глава и ме изгледа, не съвсем уверена в себе си.

— Не го вярвам.

— Погледни ме в очите, Мона.

— Виждам ги.

— Значи вече си разбрала, че играя тази игра по-добре от всеки друг. Само ме докосни със зъби и ще отхапя цялата ти глава.

— Значи ти наистина си копеле, нали?

— Всички ми го казват.

— Наистина ли можеш да раздрънкаш каква е истинската ми възраст... ако я научиш?

— Просто се опитай да ме закачиш.

— Ти си интересен, Куче. На колко години съм?

— Да се опитам да позная?

— Да.

Отново прокарах пръсти по лицето ѝ и почувствах тънките бръчки.

— Двайсет и една — ухилих се.

— Опитай още веднъж, но този път сериозно.

— Шейсет и две — казах.

— Даде ми една година повече, копеле такова. Ако кажеш на някого, ще те убия.

— Ако ме питат, ще казвам, че нямаш и трийсет.

Мона Меримън погледна почти празната си чаша, разклати съдържанието ѝ и се вторачи в очите ми.

— Някога убивал ли си човек?

Кимнах.

— Говори ли ти се за това?

— Не държа особено.

— Предполагам, че съм попаднала на барут. Знаеш ли какво искам да ти направя?

— Естествено. Винаги съм си имал проблеми с младите мацки. Защо не си избереш някого на своята възраст.

— Добре, убиецо. А сега една целувка и да се прибираме вътре.

Устните ѝ едва докоснаха моите, но долових тигрицата зад тях и цялото желание, което я бе обзело. Лекото докосване на венериния ѝ хълм, изпъченият гръден кош, който така усилено се мъчеше да докара зърната на скритите под съоръжението от ластик и плат гърди до нещо като оргазъм. Преди двайсет години сигурно щеше да ме заинтригува.

Сграбчих ръката ѝ. Целунах я както трябва само веднъж, тя за миг се стегна, после рухна, видях странния момичешки поглед, който ми отправи и казах:

— Стига толкова, Мона. Дели ни едно поколение. Цяла бездна.

— Бих искала да те погълна с моята бездна.

— Но няма да го направиш. А сега се дръж прилично.

— Попадала съм на какви ли не копелета — усмихна се тя. — Ще те сразя, Кели.

— И други са опитвали.

— Експерти?

— Експерти — отвърнах аз.

— Само така си мислиш, мистър Кели. — Ръката ѝ се отдели от рамото ми, опипа ме долу и отново се качи върху рамото ми. — О, ти наистина си несломим.

— Не, скъпа. Просто обичам сам да подбирам времето и мястото.

— Хайде да се връщаме. Искам да те запозная с някои приятели.

Уолт Джентри ни видя да прекрочаваме през френския прозорец и да влизаме в алкохолната глъчка на стаята, махна ни, извини се на двойката, с която разговаряше и дойде при нас с отпуснатата си походка. Стисна ръката ми, ухили ми се и намигна на Мона.

— Радвам се да те видя отново, Куче. Доста време мина.

— Аз също, Уолт.

— Мона успя ли да те улови в мрежите си?

Тя го оципа по ръката и се нацупи театрално.

— Можеше да ме подготвиш за този звяр, Уолтър. Той внася освежаващо разнообразие сред обикновената група.

— Това е защото съм от простосмъртните — отбелязах.

— Ще останеш ли тук? — попита Уолт.

— Може би.

— Да не би да ти доскуча в Европа?

Свих рамене и се опитах да си припомня последните двайсет и няколко години.

— Това, което веднъж те забавлява, после се превръща в нещо доста обичайно. Може би съм като съомгата, която отива да хвърли хайвера си там, където се е родила.

— И да умре — добави Мона. — Съомгата винаги умира, след като хвърли хайвера си.

— Не съм по умирането, уважаема. Поне засега.

— Ах, да. Екземпляр. Ти си дошъл да хвърлиш хайвера си. И коя ще го получи?

Уолт се засмя и я потупа по рамото.

— Мона, момичето ми, трябва ли непрекъснато да мислиш за секс?

— Интересува ме интересният екземпляр, не друго. Читателите ми харесват такива неща. В нашите среди се появява един удивително подходящ и предизвикателен ерген, така че е съвсем естествено да проявявам любопитство. — Тя вдигна очи към мен, все още усмихната. — Не отговори на въпроса ми, Кели.

— Не съм се и замислял за това.

— Никое самотно сърце не очаква завръщането ти?

— Не мога да си спомня такова нещо. Повечето хора се зарадваха, като видяха, че заминавам.

Уолт махна на една келнерка с къса пола, която дойде с подноса, взе чаша и каза:

— Не се оставяй тази история с „Барин Индъстриз“ да те заблуди, Мона. Кучето е трябвало да се роди преди сто години. Не са останали много места, подходящи за човек с характер като неговия. Беше доволен, когато го изритаха.

— Кого са изритали? — попита един тих глас. Всички се обърнахме и кимнахме на човека със загоряло от слънцето лице и солидно телосложение, застанал зад нас.

— Мона, Уолт... — каза той.

— Дик Лейгън, Догрън Кели. Не мисля, че се познавате.

Подадох му ръка и той учтиво я стисна, само за миг.

— Редовно следя материалите ви, мистър Лейгън.

— Най-накрая и аз да срещна човек, който се интересува от новините с международен отзвук.

— Това е доста повече, отколкото той каза за моите литературни шедьоври — обади се Мона.

Лейгън се усмихна и прекара пръст по щръкналите си мустаци.

— Мона, скъпа, та ние не сме конкуренти. От репортажите, които подготвям аз, се интересуват само хората, които се занимават с финанси. Нали така, мистър Кели?

В гласа му се прокрадна особена нотка, а очите му ме наблюдаваха внимателно.

— Преследването на долара е необходимо зло. Винаги се радвам, когато мога да получа своето — отговорих аз.

— Разбрах, че сте тук, за да поискате наследството си.

Засмях се.

— Десет тлъсти хилядарки. Как разбрахте?

Дик Лейгън отпи от питието, докосна доволно устните си и каза:

— Направих първите си журналистически проучвания, когато „Барин Индъстриз“ беше на върха. Ще се изненадате, като разберете колко много неща знам за семейството ви.

— Е, аз искам да получа само своите десет хиляди и това ми е достатъчно. Не си падам особено по радостите на семейния живот.

— Да, разбрах това. Все пак десет хиляди долара не са кой знае какво в наши дни. Смятате да инвестирате в нещо ли?

— Дявол да го вземе, не. Смятам да ги изпукам. От парите няма полза, ако не се превърнат в нещо хубаво и приятно.

— Така разсъждават богатите, мистър Кели. — Странната нотка се появи отново.

— Ще се изненадате като ви разкажа колко богат може да бъде човек с десет бона. — Ухилих се, той също ми се усмихна.

— Между другото, мистър Кели, името ви е Догрън, нали?

— Да, защо?

— Необикновено име.

— Старомодно. Не сме останали много такива.

— Така е. Все пак съм чувал да го споменават няколко пъти. Истанбул, Париж... били сте там, нали?

— Разбира се — потвърдих аз.

— Възможно ли е да е ставало дума за същия Догрън?

Мона ни отправи бърз, пронизващ поглед.

— Слушай, Дик, ако знаеш нещо интересно за нашия приятел, не го хаби, за да запълваш песимистичните си репортажи...

Спрях я със смях.

— Ако мистър Лейгън е чуват името ми да се споменава в Истанбул и Париж, можеш спокойно да използваш информацията му, Мона. Аз съм запален любител на бардаците с ключа и кан-кан. Ако сте посещавали такива места, мистър Лейгън, много е вероятно да сте чули нещо за мен. Изградил съм си известна репутация там. Обичате ли този род развлечения?

Ръката му отново докосна мустаците, за да прикрие плътта на лицето му. Мона се разсмя и го дръпна за ръкава.

— Ей, Дик, стар развратнико! А аз тук да си мисля, че си приличен човек! Куче, ти си сладур. Най-накрая имам с какво да го държа в ръцете си.

Лейгън се засмя сдържано и на лицето му се появи гримаса на объркване.

— Хванахте ме на местопрестъплението, мистър Кели. Сега тайната ми е разкрита. Аз всъщност съм доста срамежлив воайор. Имам възможност да се отдавам на порока си рядко и при пълна дискретност.

— Не се безпокойте — отвърнах аз. — Тайната ви ще бъде запазена. Вече заплаших Мона с разкрития по един въпрос. Ще имам предвид и вашата слабост.

— Забележителен гост имаш, Уолт — каза Лейгън. — Въобще не прилича на европейец. Радвам се, че се запознахме, мистър Кели.

Когато се отдалечи, Уолт поклати глава.

— Надявам се да не си поръсил със сол някоя рана, приятел.

Мона тръсна глава и се изкиска.

— Не бъди глупав. Щеше да се разтопи от удоволствие. А ние си мислехме, че е надут. Куче... с какво друго се занимаваш? Струва ми се, че имаш някакъв странен усет за хората.

— Идва с възрастта, уважаема. Освен това, нали всички мъже са еднакви?

— Ако беше така, нямаше да си губиш времето с жена на моята възраст. Защо, както се изразяваш, не се заемеш с някоя от твоя калибър? Забелязвам доста дамски очи, отправени с копнеж в тази посока. Разведи го между гостите, Уолт. Горя от желание да го видя как се справя с малките професионалистки, които излагат стоката си на показ. А пък аз... ех, дните на твърдите гърди и свежите бедра...

— Хайде, стига, Мона. Опитността е повече от компенсация.

— Уолт, махни го оттук, преди да съм му се нахвърлила!

Когато с възторжен писък се отправи към две телевизионни звезди, Уолт отбеляза:

— Бива си я.

— Аха.

— Но не се оставяй да те заблуди. Готова е да надуе свирката и за баба си, ако се появи някоя клюка. Няма никаква съвест. Лейгън е същият. Напоследък се взема за нещо като благороден рицар. Един сенатор го нарече финансов копей на безскрупулната индустрия и той се стреми да оправдае името.

— А какво търси на място като това? — Огледах помещението.
— Тези хора изобщо не са от неговия тип.

— Както толкова безмилостно успя да разкриеш, Дик обича да гледа жени. Тайфата от шоу бизнеса му доставя удоволствие. Успя ли да се запознаеш с всички?

— С повечето.

— Караш типовете тук да нервничат. Разпределили са територията помежду си и сега чакат да видят чий участък ще бъде измъкнат под носа на собственика му.

— Къде е Лий?

— На бара. Увещава две градски знаменитости да се снимат в телевизионни реклами. Защо е толкова наежен?

— Не знам.

— Държа се, като че ли се страхуваше да те остави сам. Бях останал с впечатлението, че едно време ти си бил големият брат.

Ухилих се.

— Лий се притеснява прекалено много. Трябва да се ожени.

— Чуй кой го казва! Между другото, коя ще сграбчиш в лапите си тази вечер? Дори на мен ми е любопитно. Всички са на разположение, трябва да знаеш. Е, почти всички.

— Така ли?

Уолт се обърна към ъгъла на стаята, където беше блондинката, на която попаднах като дойдох. Седеше на перилото на някакво кресло и разговаряше с мъж, напomniaщ тиква — един от по-големите издатели на евтини романчета.

— Онази там. Стоманени гащи. Сексуален коктейл „Молотов“, чийто фитил никой не може да запали.

— Звучи интересно.

— Думата е „отегчително“. Дори един психиатър не успя да стигне до заключение. В момента кара главата на Раул да пуши. Преди да се захване с нея, той се имаше за олицетворение на мъжа завоевател.

— Чух как му отрязва квитанциите. Вярно ли е това, което ми каза?

— Абсолютно. Мога да гарантирам. И аз съм оставал на сухо. Хайде, ела да й кажеш „здрасти“. Да видим какво впечатление ще й направиш.

— По-добре не. Прекалено млада е за куче като мен.

— Приеми го като забавяне на темпото.

— Както искаш.

Тиквоподобният издател кимна при приближаването ни и се впусна да преследва най-новата придобивка на компанията, появила се като лятна буря, заобиколена от изнежени млади мъже.

— Шарън Кас, Догрън Кели — каза Уолт и се усмихна. — Правя го официално, защото Шарън не обича случайните запознанства.

В големите ѝ кафяви очи се появи блясък и тя ми протегна ръка.

— Уолтър винаги се заяжда с мен, мистър Кели.

— Куче. Така е по-лесно.

— Успя ли да ти разкаже за стоманените ми гащи, Куче?

— Да.

— Истинска клюкарка. Далеч по-добре е, когато мераклиите го открият сами.

— Внимавай — прекъсна я Уолт. — Някой ден един от тях ще дойде с отварачка за консерви.

Блондинката издърпа ръката си внимателно и наклони глава.

— Някой ден.

Шарън Кас беше красива. Различна. Красотата ѝ беше колкото физическа, толкова и вътрешна, но вътрешната сякаш бе старателно прикрита. Косата ѝ беше изрусена и се спускаше на меки вълни около раменете ѝ, подчертавайки зрелостта на гъвкавото ѝ, чувствено тяло. Съвършено оформените ѝ кръстосани бедра се показваха наполовина под миниполата без никакъв срам. Беше пряма и непринудена, не се нахвърляше на мъжете както повечето жени. Нямаше как да не се разсмея.

— Уолт каза, че трябва да те приемам като забавяне на темпото.

— Не особено ласкателно от негова страна.

— Защо двамата не си поговорите? — намеси се Уолт. — Аз трябва да продължа да се правя на домакин.

Проследихме го с очи, а след това Шарън вдигна чашата си.

— Мисля, че Уолт нарочно те натресе на мен, Куче.

Погледнах я озадачено.

— Преди малко му измъкнах пет милиона за една копродукция с „Кейбъл Хауърд“.

— Толкова лесно?

— Като агне на заклане. Шефът ми очакваше да има интриги. Смяташе, че сделката ще бъде изконсумирана в копринените чаршафи на Уолт. — Тя се изкикоти като малко момиченце. — Но Уолт беше прекрасен. Мисля си, че му отмъщава.

— Ас какво се занимаваш ти? — попитах.

— С голи тела и целулоид. „Кейбъл Хауърд“ произвежда филми. Добри или лоши, всичките носят пари. Уолт знае, че ще удвои милионите си.

— И ти трябва да подмамваш възможните инвеститори?

— Това не е нова игра, Куче. Освен това я играя по свои собствени правила.

— Дявол да го вземе!

— Само не ми казвай, че си моралист.

— Не бих се хванал на такава въдица.

— А на каква? — На лицето ѝ се изписа искрено любопитство.

Усетих как физиономията ми се стяга и зъбите ми се показват.

— Зарежи. Може би наистина съм моралист. И аз имам своите правила.

— Ще свършат ли работата?

— Моля?

— Разбрах, че си един от наследниците на „Барин Индъстриз“.

— Новините наистина се разпространяват бързо — отбелязах.

— На това място тайните не се запазват дълго — съгласи се Шарън. — До утре сутринта ще се превърнеш в митичен европейски мултимиллионер, финансист, дошъл да грабне „Барин Индъстриз“ изцяло за себе си.

— Глупости.

— Защо, мистър Кели?

— Трябва да получа само десет хиляди. Това е всичко.

— Лий наистина спомена нещо такова, само че е далеч по-интересно да са милиони. Кога ще ги прибереш?

— Няма да го направя. Ще ми ги отнемат. Дядо ми по майчина линия е поставил в завещанието си някои условия, които са почти непреодолими.

— Харесва ми думата „почти“. Ще ги преодолееш ли все пак?

— Нямам какво друго да правя.

— Усмивката ти е твърде мрачна, Куче. Какво криеш в ръкава си?

— Една дълга ръка, която иска да те изведе от това място.

Тя остави чашата си и се изправи. Главата ѝ достигна до височината на моята уста и когато вдигна лице към мен, очите ѝ блестяха, а устните ѝ бяха влажни.

— Достатъчно е да го поискаш.

— Искам.

— Тогава да тръгваме.

Дъждът я бе превърнал в разцъфнало пролетно цвете, обсипано с капчици роса. Не носеше шапка и бе оставила вятърът да си играе с косата ѝ, не обръщаше внимание на локвите по тротоара. Смееше се в нощта, вплела пръсти в моите, а малкото минувачи, сгушени под чадърите си, ни гледаха странно и се усмихваха.

Хапнахме в едно затънтено италианско ресторантче, а след това извървахме още шест пресечки, докато стигнахме до един бар, в който единственото живо същество беше отегченият барман. Поръчахме питиетата си и го отпратихме пред телевизора му, а ние седнахме край витрината и се загледахме в мокрия град.

— Забавно е, Куче. Не съм правила такова нещо от много отдавна.

— Разкажи ми за това утре, когато се тръгнеш от пневмония.

— Ще има ли утре?

— Разбира се. Изпълваш ме с чувство за отговорност.

— Като да прибереш у дома си ранена птичка?

— Нещо такова.

— Добре, ще ти се обадя. Пращяща от здраве, енергия и младост... — Млъкна и шеговитостта изчезна от лицето ѝ. — Не, нямах предвид това...

— Котенце — напомних ѝ, — не съм сукалче. Всеки ден, когато се бръсна, се виждам в огледалото. Сивите косми са налице, бръчките се виждат. Случва се с всеки.

— Харесваш ми, какъвто си.

— Това е добре, защото нямам избор. Освен това като скитам с теб наоколо, се чувствам подмладен. Напомня ми за старото време.

— Мондо Бийч?

Чашата ми замръзна във въздуха.

— Откъде знаеш за това?

Очите ѝ зашариха наоколо.

— Защото и аз съм оттам. На около шест мили. Когато бях малка, ходехме на север в гората... участъкът, който Барин не беше оградил в имението си. Понякога се къпехме в потока и си устройвахме пикници. Играехме на богати.

— Разкажи ми за това.

— Ходил ли си някога там, Куче?

— Няколко пъти. Общо взето бях самотник.

— Ще ти кажа и още нещо — продължи Шарън. — Баща ми работеше в „Барин Индъстриз“... Около петнайсет години. Веднъж дори влизах в господарската къща, когато татко трябваше да занесе някакъв доклад от завода.

— Светът е малък. Не е трябвало да напускаш провинцията. Не мога да проумея какво толкова привлекателно виждаш в града.

— Виждам търговия, голямо Куче. Човек трябва да се храни и облича. Не си падам по труда във фабрика, а след смъртта на татко за мен там не остана нищо друго. Това чувство би трябвало да ти е познато.

Придърпах купичката с фъстъците и я поставих между нас.

— Трябва да знаеш, че не напуснах изцяло по собствено желание. Бях насърчен да го направя. Ако не си чула тези стари истории, значи си пропуснала много помия.

— О, дочухме това-онова, но преди всичко подслушвахме какво си говорят възрастните. Не се впечатлих особено. Точно преди да се махна оттам, се вдигна голям шум около братовчедките ти. Но не обърнах особено внимание. Пристигането ти доста ще ги изненада, нали?

— Адвокатът ми ги подготвя психически за изпитанието. — Погледнах я. — Защо проявяваш такова любопитство към делата на семейство Барин?

— Предполагам, че изпитвам глад за новини от родния край. Не съм се връщала, откакто заминах.

— Добре. Хайде да го посетим заедно.

Тя вдигна очи към мен за няколко секунди, после се усмихна и кимна.

— Става. Кога?

— Утре. Ако успееш да се измъкнеш.

— Мистър С. К. Кейбъл ми е задължен, Кели. Известно време ще мога да разполагам с времето си.

Погледнах часовника си. Минаваше един след полунощ.

— Тогава нека те заведе вкъщи. Не остава много време за сън. Къде живееш?

— Наблизо. Можем да стигнем пеша.

Поклатих глава, засмях се, хвърлих малко пари на бара, грабнах шепа фъстъци и й подадох шлифера.

— Хайде, морж.

Апартаментът ѝ беше в един небостъргач в Ийст Сайд — огромен блок от бетон и стъкло, който се издигаше редом до близнака си. Във фойето дежуреше униформен портиер, чийто пресметлив поглед проникваше зад всякакви лъжи, но някак си не искаше да приеме реалността изцяло.

Поканата на Шарън за едно последно питие за приспиване беше искрена и топла. Остави ме да отключа вратата вместо нея, влезе първа, запали осветлението и окачи шлиферите ни в гардероба в антрето.

— Нaley питиетата — каза ми тя. — Барчето е ей там. Аз ще се преоблека в нещо по-комфортно, както казват. Ти можеш да съхнеш. — Отново прозвуча звънливият ѝ смях. — Ще трябва да страдаш. Не мисля, че някой от халатите ми ще ти отива.

— Няма да умра.

Напълних чашите и обиколих стаята. Питам се как, по дяволите, хората могат да понасят ледената организираност на съвременния живот. Всичко беше функционално по американски, педантично подредено съгласно правилата на Манхатън. Минаха няколко минути, преди да си дам сметка какво не беше наред. Нямаше нищо човешко на това място. Беше просто... като хотелските апартаменти, които се обзавеждат според свои собствени правила.

Гласът ѝ долетя от тъмния край на стаята и усетих, че ме гледа.

— Какво се замисли, Куче?

— От колко време живееш тук?

— От четири години. Защо?

— Това изобщо не е апартамент на момиче.

Обърнах се и я видях да излиза на светло — олицетворение на красотата, с тънка блуза, завързана на възел под гърдите и широка пола, която обвиваше прекрасните ѝ крака. Беше увила косата си с тюрбан и напомняше на нещо, излязло от „Хиляда и една нощ“. Успях да се овладеея, защото стомахът ми се сви на топка.

— Странна забележка. Повечето мъже не биха го забелязали. — Шарън пое чашата, която ѝ подадох, седна със свити крака на пластмасовото канапе и се отпусна с усмивка. — Не мога да приема един манхатънски апартамент за свой дом. Просто пребивавам тук. Нямам дори желание да го украся с красивите финтифлюшки, с които жените обичат да си играят. Предпочитам да чакам.

— Какво?

— Истинският дом, който някой ден ще имам.

Раздрънках леда в чашата си и се опитах да отпия.

— Оптимистично настроена малка кукличка, така ли? Кого ли си избрала?

На лицето ѝ се появи дяволита усмивка.

— О, вече съм сгодена, така че мога да си позволя да съм оптимистка.

— Ръцете му няма да останат празни с теб, котенце.

— Да, знам. — Тя остави чашата си и стана, след това бавно се приближи до мен. Дланите ѝ се вдигнаха и обвиха врата ми, устните ѝ бяха влажни и полуотворени. — Ти не би ли искал да напълниш ръцете си с мен, Куче?

Целувката беше странна — бавна, отпусната, след това, както се привличат магнитите, Шарън се вкопчи в мен трескаво и тялото ѝ се разтопи в ръцете ми, пламнало от страст и лудо желание. Възелът на блузата се развърза и почувствах топлината ѝ, чух дълбокия гърлен стон от устните ѝ.

Когато я отдалечих от себе си, едва успях да овладеея гласа си, за да не трепери.

— Ти си сгодена, Шарън, не помниш ли?

— Понякога забравям много лесно.

Завързах отново възела под гърдите ѝ.

— Престани да ме караш да се задъхвам. Започвам да се чувствам като някой от смахнатите типове от партито на Уолт. Трябва да тръгвам.

— Можеш да останеш, ако искаш.

— Не мога.

— Защо? — Тонът ѝ стана закачлив, а дяволитата усмивка се появи отново.

— Не съм си донесъл отварачката за консерви — отвърнах.

— Ще ти дам една на заем.

След това и двамата се разсмяхме и тя донесе шлифера ми. На вратата я целунах за лека нощ — лека, невинна целувка. Видях отново огромните ѝ очи и поех дълбоко въздух.

— Само се опитай да ми създадеш неприятности, котенце, и ще те оправя.

— Прекрасно!

— Не исках да кажа това. — Засмях се.

— Утре?

— Утре.

Когато влязох, в апартамента се носеше тътена на филм за войната от четирийсетте години. Лий се бе проснал на пода до препълнения пепелник. Под главата му имаше мека възглавница, а в ръка държеше чаша. Бе втренчил стъклен поглед към телевизора. Когато го докоснах с върха на обувката си, той се стресна и се заоглежда, едва след това ме позна и се успокои.

— Куче, как ги правиш тия работи?

Отидох до барчето и си налях чаша бира.

— Сега пък какво има?

— О, нищо. Абсолютно нищо. Никой не е в състояние да се доближи до тази кукла Кас, без да си изпати като германците в края на войната, а ти идваш и след пет минути излизаш с нея под ръка. Как го правиш, Куче?

— Мил съм.

— Глупости. Не знам към какво се стремиш, но всички те гледат като че ли си ястреб. Вече не си господин никой. — Лий се оригна, довърши бирата и запрати празната кутия към кошчето, което не улучи. Изправи се на краката си и застана, олюлявайки се.

— Дик Лейгън се обади по телефона.

— Браво на него.

— Беше във връзка с теб.

— Страхотно — отбелязах.

Лий направи отвратена физиономия и се доклатушка до един стол.

— Слушай, Куче, когато този тип се захване с нещо, никога не го изоставя, преди да стигне докрай. Не можах да чуя всичко, но се захваща с пълно проучване за теб и „Барин Индъстриз“.

— Е, и?

— Ако смяташ да правиш нещо, прави го бързо.

Допих бирата си и започнах да се събличам.

— Защо?

— Защото ако смяташ, че ще успееш да скриеш нещо, много се лъжеш. Вестникарският синдикат му осигурява всичко, от което се нуждае. Имат връзки по целия свят и...

— Лий — прекъснах го аз, — зарежи това. Ако иска да напише биографията ми, ще му я връча лично.

— Не се съмнявам. А каква част от нея ще е истина?

— Нито дума.

— Точно това имах предвид. — Той се вгледа в ръцете си за секунда, след това изтри с тях лицето си. — Куче, говоря сериозно. Имаш ли някакви проблеми?

— Проблем е и да останеш жив — отговорих аз, метнах шлифера си на един стол и започнах да разкопчавам ризата. Погледът му спря върху белезите, очите му се разшириха, езикът му се показа бързо, за да оближе устните.

— Куче, знаеш ли, че този апартамент е под наблюдение?

— Кой ти каза?

— Портиерът. Дани... Той е пенсионирано ченге. Видял ги е днес следобед. Чух да казва на Кларънс кога са се сменили. Слушай, никой никога не се е интересувал от тази сграда, дори когато на таванския етаж имаше курви. И тези типове не са били ченгета.

Отидох до телефона, вдигнах слушалката и набрах един номер. Когато чух познатия глас, попитах на испански:

— Чет, пуснал ли си опашка по петите ми?

Бях събудил Чет Линдън, но той отговори бодро и съсредоточено.

— Аха. Решихме да те наблюдаваме, докато се убедим. Добре ли прекара с онази блондинка, Куче? Ако искаш някаква информация за нея, мога да ти я дам.

— Приятелю, нали не искаш да ме ядосваш? — попитах го.

— Разбира се, че не.

— Тогава махни опашката. Следващия път просто ще им се изплъзна. Ако пак продължават, ще ги подредя както подобава и ще тръгна срещу теб.

— Лесно избухваш, Куче.

— Хайде да поддържаме отношенията си добри. Това не е театър за аматьори. Би трябвало да го знаеш. Е, ще махнеш ли опашката?

След миг попита:

— Какъв ти е маршрутът?

— Утре ще се срещна със семейството си. След това, предполагам, ще се върна тук. Ако не прекратиш представлението, с радост ще го направя аз.

— Няма да ме прецакаш, нали, Куче?

— Ако го направя, дори няма да разбереш.

— Окей. Ще си отварям очите.

— Чет...

— Да, Куче?

— Какво забрави да ми кажеш?

Той се засмя и си представих как лицето му се сбръчка в усмивка.

— Все същия хитрец, нали?

— Хайде, изплюй камъчето.

— В Парижкия район има раздвижване. Някои от бившите ти сътрудници се опитват да те открият. Рано или късно ще надушат следите ти.

— Никак не е трудно да ме намерят, по дяволите. Използвах собствения си паспорт и влязох оттам, откъдето излязох.

Отново чух същия смях.

— Това ги е заблудило. И през ум не им е минало, че ще постъпиш така. Прилича на елегантен капан.

— Кажи им къде съм.

— Да, разбира се. Спокойно, Куче, знаеш какви са условията в този бизнес.

Изсумтях и затворих телефона. Лий изглеждаше объркан, не беше в състояние да разбере какво става. Най-накрая той промърмори:

— Отговори ми само на един въпрос, Куче. Има ли за какво да се тревожа или не?

Въпросът беше твърде добър, за да мога да му устоя.

— Едва ли — отвърнах.

Той изглеждаше леко пребледнял около устата. Преглътна с мъка и повлече крака към спалнята си.

— Едва ли! О, Боже!

Тримата седяхме в задното отделение на лимузината. Отделение. Не седалка. Когато нещата опираха до практически лукс, Лийлънд Хънтър не се отнасяше лошо към себе си. Той самият бе кацнал в специално направения въртящ се стол и гледаше ту мен, ту Шарън, сякаш бе дете и ни показваше новата си играчка.

— Харесва ли ви?

— Досега не съм те оценявал правилно, могъщи Хънтър — отвърнах аз.

Той потупа преградата зад себе си гордо:

— Цветен телевизор. Барът е на стената до вас. Добре зареден, трябва да добавя. Радио, фризер с лед...

— Ако тази седалка става на легло, можеш да си направиш бардак на колела. — Лакътят на Шарън се заби в ребрата ми и разбрах, че се мъчи да скрие усмивката си. — Не се смей, малката — казах ѝ аз. — Старият козел все още функционира. Дори смята да се заеме с този спорт сериозно.

— Вярвам ти — кимна Шарън благородно.

Очите на Лийлънд заблестяха.

— Той е прав, знаеш ли? Естествено, всичко трябва да става много внимателно... в определено време. Възрастта ми не позволява излишества.

— Мъже! — засмя се Шарън.

— А сега — продължи Лийлънд, — да поговорим малко за жени. Най-вече за теб. Кучето ми спомена за подвизите ти в Мондо Бийч. Възможно ли е да познавам баща ти? Името му Лари Кас ли беше?

Челото на Шарън озадачено се сбърчи.

— Да... защо?

— Познавах го. При това много добре. По едно време той отговаряше за новите разработки на „Барин Индъстриз“. Ценен човек. Жалко, че го загубиха.

— Не можеше да понася новата управа — каза му Шарън.

— И не мога да го упрекна за това. Ерата на големия бизнес стигна до застои, когато си отидоха старите титани. Индустрията отстъпи мястото си на компютърната ера. Навлизат некомпетентни хора, които компенсират недостатъците си единствено с това, че са много, с университетските си дипломи и наследеното си богатство. Никой повече не удря с юмрук по масата и не тръгва по риза да се разправя с надзирателя на смяната, който е объркан нещата. Камърън Барин беше титан. Жалко е, че си отиде. — Замечтаният израз изчезна от лицето му и той погледна Шарън с усмивка. — Помня, че Лари имаше дъщеря. Веднъж дори я доведе на риба с нас.

— С лодка?

— Да, с гребна лодка. Уловихме калкан. Ти не искаше да слагаме живи рибки на куките...

— И плаках! Да, помня това. Но вие бяхте толкова... Извинете.

— Няма за какво. Това беше отдавна... По всичко личи, че сега ще се забавлявам повече, отколкото като бях млад. Между другото, мила млада красавице, надявам се да нямате никакви планове във връзка с безскрупулния ми приятел. На този свят, сигурен съм, съществуват и по-добри перспективи.

— Аз съм сгодена, мистър Хънтър.

— Това не значи нищо. Годеникът би ли одобрил пътуването за удоволствие с човек като него... макар и само за един ден?

— Не мисля, че би възразил. Има много широки възгледи.

— Както и Кучето. Точно това имах предвид.

— А вие не сте ли достатъчна охрана?

— Вече не, малка моя. Кучето се погрижи за това. Станал съм съвсем похотлив.

— В такъв случай той ще трябва да ме защити.

— В такъв случай лекът ще е по-лош от болестта — каза Лийлънд.

— Е, както казват, когато изнасилването е неизбежно, отпусни се и му се наслади.

— Дявол да го вземе — изръмжах, — трябва ли се да се возя тук отзад с двама сексуални манияци? Отпред до шофьора също има място.

Хънтър отново ме изглежда странно.

— Ще ми се да бях достатъчно млад, за да се хвана за думите ти, Куче.

— Опитай. Тогава аз ще те попитам защо ухото ти е станало такова.

— О, това е много дълга история.

Преди три поколения Гранд Сайта е било уединено убежище, феодално владение, създадено специално, за да удовлетвори предпочитанията на Камърън Барин. На шестстотин акра около къщата на имението, отразяваща вкусовете на времето, се простираха полегати хълмове. В оградената площ имаше пътища и всички останали удобства, които можеха да се купят с пари и талант. Първата сграда със строгата си архитектура сега беше скрита зад нови пристройки, появили се заради общественото положение на домакина, и замъкът на Камърън Барин отдавна бе престанал да бъде обект на подигравки — беше се превърнал в място, където се канеха само важни особи.

Това бе преди три поколения. Сега вече разстоянието дотам не се равняваше на шест часа път с карета. Супер магистралата бе откъснала парче от земята и една трета от нея бе станала неизползваема. Строителите бяха спечелили съдебното дело и бяха прорязали хоризонта от изток на запад с редица грозни стълбове, на които висяха високоволтови кабели. Ню Йорк се намираше на час и петнайсет минути с кола, скрит в мъгла и Гранд Сайта щеше да струва десет пъти повече, отколкото в началото, ако можеше да се предложи на пазара.

На североизток, на около две мили се намираше обширният комплекс, в който се помещаваха машините на „Барин Индъстриз“, скрити зад обвитите с разкошен бръшлян червени тухлени стени. Недалеч оттам беше Линтън — град, построен и населен изцяло от хора, работещи в „Барин“ или обслужващи работниците на „Барин“. На времето Линтън било името на един мелничар, чиято мелница се намирала на брега на реката. Градът възникнал с изграждането на първото предприятие и в началото нямал градски власти, но постепенно това се променило. Сега имаше кмет, градски съвет и всички останали капани на съвременната цивилизация. Ставаха убийства и пожари, избухваха малки расови вълнения, в ход бе и програма за подпомагане на бедните.

От билото на моста над железопътната линия се виждаше разклона, който тръгваше на изток и след седем мили стигаше до

лятната резиденция на стария Камърън, наречена Мондо Бийч — обширен пясъчен полумесец, който се миеше от все още незамърсен участък от океана.

Преминахме между двата стълба на портата, чиито крила от ковано желязо ръждясваха отворени. Покривът на старата къща за портиера бе рухнал и в нея отдавна не живееше никой. Един стар градинар в работни дрехи, яхнал моторна косачка, ни изгледа с любопитство и ни махна да продължаваме.

— Повечето хора от персонала са мъртви или пенсионирани — отбеляза Лийлънд. — Така и не ги замениха с нови.

— Все още е красиво — обади се Шарън. Тя гледаше през прозореца, а на лицето ѝ се бе изписало странно изражение. — Никога не съм влизала по този път.

— Нали си идвала само веднъж? — пропомних ѝ.

— В къщата, да. Но в имението съм се промъквала многократно.

— Дявол да го вземе, аз пък се промъквах вън от него. Трудно ми е да си представя, че някой е искал да влиза.

— Това беше господарската къща, Куче. Всички хлапета завиждаха на живеещите в нея.

— Аз се забавлявах далеч повече в града.

Хънтър се изкиска и ни изгледа.

— Въпреки че си роден в къщата, ти си от друга порода, Куче. Не знам какви гени ти е оставил баща ти, но със сигурност не приличаш на роднините си.

— Копелетата живеят по-весело, приятелю — уверих го.

— И завръщането вкъщи въобще не те изпълва с радост, така ли?

— Никак. За мен това място не е символ за качество.

— А кое, Куче? — Бе престанал да се усмихва и ме гледаше с очи на адвокат.

— Виждал съм и по-добро, и по-лошо.

— И много си играл покер, нали?

Не беше нужно да ми казва как изглежда лицето ми.

— Едва ли някога си правя труда да блъфирам, Хънтър, момчето ми.

— Пак тази дума „едва“. Може би е по-добре да кажеш „никога“.

— Добре де, глупав съм.

Чакъленият път ни изведе на алея, застлана със старомодни белгийски павета и след малко спряхме пред самата къща. Погледнах през прозореца на колата към голямата триетажна постройка с дорийски колони от двете страни на широкото стълбище и за миг ми се стори, че виждам стареца — ръмжащ, стиснал бастуна си с ръце на кръста и чака да се приближа, за да ме фрасне по задника — малка демонстрация на това, което ме очаква вътре. Пребледнялото лице на майка ми се появява на прозореца на горния етаж, скрива се в дланите ѝ, а ухилените физиономии на Алфред и Денисън се спотайват зад масивната дъбова врата — невидими, но в ушите ми кънти сподавеният им, злорад смях. Момичетата умно са се покрили някъде другаде, но така, че да чуват ударите на пръчката по гърба ми.

Тогавя не успя да ме накара да се развикам или разплача. Направих го по-късно, когато останах сам — не заради болката, а заради гадното унижение, защото непрекъснато трябваше аз да сърбам попарата, надробена от Алфред, Денисън или някоя от братовчедките.

Отърсих се от спомените след секунда. Старецът сега лежеше в семейното гробище, майка ми дискретно бе погребана на друго място, а на останалите едва ли им беше до такива баналности от миналото.

Посрещна ни един стар иконом, който сякаш очакваше пристигането ни. Не го познавах.

— Отлично посрещане — промърморих.

Хънтър кимна и взе куфарчето си.

— Не може да се каже, че си повод за радост, аз съм само наемен служител, а мис Кас е външен човек. Никаква причина за официални церемонии.

— Само ми кажи едно, съветнико. Знаят ли, че идвам?

— Разбира се, че не — отговори той. — Мислиш ли, че бих развалил удоволствието от среща като тази?

Усмихнах му се, а след това се разсмях през зъби.

— Имам чувството, че искаш нещата да се проточат колкото се може повече.

— Чувството ти е правилно, Куче. Досега отношенията ми със семейство Барин никога не са ме забавлявали. Дошло е време да поправа това положение.

Шарън поклати глава и каза:

— Слушайте, може би ще е по-добре да ви почакам в колата?

— Котенце — прекъснах я, — след като толкова пъти си се промъквала тайно във владенията на Барин, мисля, че е дошло време наистина да видиш какво представлява това семейство.

Името на иконома беше Харви. Той пое шапките ни, заведе ни до полираните врати на библиотеката, отвори ги и церемониално влезе преди нас, за да обяви пристигането ни.

Някак си изминалите години се стопиха и за миг ми се стори, че пак надничам в същата тази стая, когато в нея се разиграваха далеч по-драматични събития. Тогава в нея разговаряха други хора, а зад бюрото с дърворезбите седеше самият Камърън Барин. Сега видях седем души, чиито лица ми се струваха смътно познати. Единият от тях седеше зад бюрото, а гласът на новия иконом звучеше като на някогашния, Чарлз. Когато обяви пристигането ни, главите се обърнаха към нас по същия небрежен, почти презрителен начин.

— Мистър Лийлънд Хънтър, мис Шарън Кас и мистър Догрън Кели — издекламира Харви.

Беше смешно. Не, беше просто умопомрачително. Видяха и трима ни едновременно. Бяха готови да дарят Хънтър с изкуствени усмивки и да реагират на Шарън с полулюбезно любопитство, но когато осъзнаха какво означава името ми, петимата присъстващи едва не напълниха гащите.

Денисън се втренчи иззад бюрото и кръглите му очички за малко да изскочат от орбитите си. Алфред се вцепени в креслото и събори някакъв пепелник. Веда, която не успя да поднесе наполовина изпразнената чаша до устните си, изведнъж се зачуди какво да прави с нея и я остави на пода — като проститутка в бардак. Пам и Люсила само се спогледаха с провиснали челюсти, след което отново се вторачиха в мен.

Единствено мистър Марвин Гейтс, съпругът на Пам, здраво вързан за брачния хомот, успя да се усмихне. Беше полупиян и безупречно облечен — като старомоден холивудски режисьор. Той вдигна чаша към мен и каза:

— О, семейният скелет е излязъл от гардероба! Добре дошъл у дома!

Пам се отърси от стъписването си, сякаш се будеше от лош сън. Гласът, който някога беше писклив, сега бе станал дрезгав.

— Марвин! — просъска тя.

— Съжалявам, скъпа — отвърна мъжът й. — Стори ми се, че постъпвам както трябва.

Той отпи глътка от чашата си и пак се ухили.

— Не си правете труда да ставате — казах на всички. Улових Шарън за ръка, отведох я до един стол с кожена облегалка и я сложих да седне. Знаех, че Лийлънд Хънтър зад гърба ми наблюдава цялата картинка с истинско удоволствие, така че продължих представлението.

По някакъв начин Денисън бе успял да се изправи на крака и, все още със стъклен поглед, неохотно ми протегна ръка.

— Догрън... Мислех че...

Стиснах ръката му и видях как трепна от болката.

— Не, Дени, все още съм жив. — Огледах нашишкавялото му тяло. — Надебелял си, братле. — Пуснах ръката му и плъзнах поглед надолу по останките от лекето, което бе вгорчило живота ми преди толкова много време. Беше с няколко сантиметра по-нисък от мен и точно толкова тежък, но всичко се бе събрало на шкембето и задника и издуваше дрехите му.

— Как си с онази работа напоследък, Дени?

Чух как зад мен Хънтър прикрива прихването си с кашляне.

Братовчедът Алфред не си направи труда да ми подаде ръка. На змийското му лице гореше неприкрита злоба към особата ми. Той не пое риска да остане седнал и да го измъкна от креслото насила. Изправи се, като някаква жалка карикатура на пор, а физиономията му стана същата, като в онзи ден, когато налетя върху мен с колата си.

— Догрън — произнесе той с глас, разтреперан от сарказъм, сякаш искаше да се проваля в дън земя.

— Още ли ти е възпален задникът, Алфи? — попитах го.

— Счупената ръка още ли се обажда? — отвърна той с тих, отровен глас.

Ухилих му се — бавно, спокойно, с оголени зъби и полузатворени клепачи.

— Никак, Алфи.

Наведох се, вдигнах медния пепелник, който той събори и го прегънах на две в юмрука си. — Виждаш ли?

На лицето му не помръдна и мускул.

— Често се безпокоях за това.

— Така си и предполагах — казах натъртено. — Чувствам се по-добре, като знам колко много си загрижен.

Поздравите ми към трите братовчедки бяха кратки и учтиви. Ужасът не изчезваше от погледите им, така че им дадох време да свикнат с присъствието ми, като ги оставих да се чудят какво, по дяволите, става. Марвин Гейтс продължи да се усмихва глупаво и ни наля питиета, без да ни попита какво искаме. През цялото време поглеждаше жена си със зловна насмешка. Някак си шоуто му допадаше и не можех да не одобрявам отношението му. Той беше глупав смотаняк, който бе сложил топките си в лешникотрошачката заради една гадна измама и плащаше за това от доста дълго време. Пам му беше надянала тежък хомот и сега бе негов ред да я погледа как се гърчи.

Металното изщракване на куфарчето на Хънтър зад мен, ми напомни, че е дошъл за нещо друго, така че придърпах една табуретка и седнах до Шарън. Ръката ѝ несъзнателно докосна рамото ми. Усещах как пръстите ѝ леко треперят от нажежената атмосфера.

Сега бе ред на адвокатата и той изпълни ролята си отлично. Бе излизал на тази сцена, в същата тази стая твърде много пъти, така че знаеше наизуст всички реплики и всички възможни трикове. Познаваше и публиката — умееше да играе пред нея.

За миг той огледа всички присъстващи поотделно, след това заговори:

— При обикновени обстоятелства в тази среща не би имало нищо необичайно. Все пак със завръщането на мистър Кели можем да навлезем в някои подробности, съзнателно отлагани поради отсъствието му. Сега — той огледа всички още веднъж, — предполагам никой от вас не се съмнява в самоличността му?

Обади се Алфред:

— А трябва ли да се съмняваме?

Хънтър му се усмихна добродушно.

— В края на краищата дваисет и няколко години не са малко време. Ако желаете, можете да получите нужната документация...

— Не е необходимо — каза Алфред.

— Много добре. — Лийлънд извади няколко изписани листа и ги разстла в скута си. — Повечето от подробностите в завещанието на вашия дядо са ви известни. Все пак има някои условия, които

трябваше да бъдат разяснени само в присъстването на всички ви. Тези, които наследиха по нещо от имота, го получиха незабавно след смъртта на Камърън Барин. Нищо не получи единствено мистър Кели. Както знаете, неговият дял се равняваше на десет хиляди долара в акции на „Барин Индъстриз“ по времето, когато почина дядо ви. Също така ви е известно, че броят на акциите, които сега струват толкова пари, се различава съществено от броя им при изготвянето на завещанието. Сега вече съм готов да предам акциите във владение на мистър Кели.

От мястото си усещах злата усмивка на Алфред.

— Нямаше ли още едно условие в завещанието, мистър Хънтър?

— Имате предвид клаузата за морално поведение?

— Точно така.

— Възнамерявате ли да разследвате миналото на мистър Кели, за да откриете евентуално нарушаване на тази клауза?

— Разбира се.

Хънтър погледна Денисън, който също започна да се подхилква подигравателно.

— Напълно съм съгласен — кимна Дени.

Бях готов да стана, да ги просна на пода и да се разкарам от това място, но видях, че Хънтър вдига ръка и отново седнах.

— В такъв случай — продължи адвокатът, — съм принуден да наложя изпълнението на още едно условие, което също не ви беше известно. — Той замълча за секунда с безизразно лице, но очите му блесяха. — Преди остатъкът от наследството да бъде разпределен помежду ви, мистър Кели има право да проведе свое разследване за възможни ваши нарушения на клаузата, касаеща морала. Подобно разследване може да се проведе в рамките на три месеца.

Дени и Алфред скочиха на крака още в същия миг — лицето на Дени се наля с кръв, а на Алфред посиня от злоба.

— Това е нелепо! — изръмжа Денисън.

Хънтър поклати глава и го прекъсна.

— Съжалявам. Такава е волята на дядо ви. Тъй като вие двамата заявихте намеренията си, сега аз ще заявя неговите. Ако бяхте предпочели да не разследвате мистър Кели, въпросът можеше да се уреди незабавно. — Хънтър се обърна към мен и ме погледна. —

Възможно е мистър Кели да не желае да упражни това свое право. Ако той се откаже от него, завещанието ще може да бъде изпълнено.

Алфред стоеше със стиснати юмруци. Дени се бе облегнал на бюрото и лицето му все още бе червено от възмущение. Трите жени едва дишаха, а Марвин продължаваше да се хили.

— Един въпрос, съветнико — обадох се аз. — Какво ще стане, ако те открият нещо за мен, но и аз открива нещо за тях?

Замисленият поглед, който ми отправи Хънтър, ми каза повече, отколкото той си мислеше. Преценяваше ме за пореден път и мнението му за мен ставаше по-добро. Прочетох мислите на един отдавна умрял човек и ги разтълкувах правилно.

Лийлънд Хънтър кимна мъдро и каза:

— В такъв случай, целият остатък от наследството получаваши ти.

Мислено се смеех, защото старото момче се заплащаше за всичките случаи, когато за мен бе оставал мръсният край на тоягата. Сякаш казваше: „Хайде, спипай ги! Не е кой знае какво, но пък и ти никога не си искал много. Щом заслужават, заври им пръчката отзад и я счупи“.

— Е — попита Хънтър, — смяташ ли да упражниш правото си или не?

Не си направих труда да се усмихна. Погледнах Денисън, после Алфред и оставих да изтекат няколко секунди.

— Нали, дявол да го вземе, много ясно ти обясних, че смятам?

Подкарахме към Линтън и хапнахме в един ресторант, направен от трупи и камъни, който някога е бил воденица. Обзавеждането беше от друга ера — кремъклии пищови, чакръци, странни домакински съдове и останки от времето, когато Америка е працияла от енергия и всеки индивид е знаел как да определя собствената си съдба. Храната бе обикновена, но много вкусна, придружена от отлично вино местно производство. Най-накрая се отпуснахме, готови да разговаряме.

Хънтър напълни чашите ни от новата бутилка и вдигна тост.

— Приятно е да видиш членовете на фамилия Барин да побесняват само при намека, че могат да имат морални прегрешения.

— Ти си ловко копеле, съветнико. Старецът също не беше глупав.

— Това е истина. Надявам се, сега имаш по-високо мнение за него.

— По-високо едва ли, но по-добро, да. — Отпих от виното и оставих чашата. — Едно не мога да проумея. Защо не ми предаде наследството въз основа на това последно условие още в началото? Защо?

Хънтър преполови чашата си и отвърна:

— Ако не бяха пожелали да те разследват, щях да го направя. Виждаш ли, такова беше желанието на Камърън. Предполагам, той е смятал, че в противен случай не би имал никакви шансове, така че ти е осигурил една последна възможност за тяхна сметка. Ако решат да се заядат с теб, да платят за това поне с цената на известно неудобство. Ако самите те не са чак такива светци, за каквито се представят, да платят доста по-солидна цена за дискредитирането ти.

Кимнах и започнах да правя мокри кръгове с пръста си върху масата.

— Какви са шансовете ми, според теб?

— Честно казано, мисля, че каузата ти е пропаднала. Както ти казах, вече направих някои проучвания и се оказва, че репутацията на братовчедите ти е свършено безупречна.

— Ти си твърде чист човек, Хънтър. Не си искал да изцапаш ръцете си. Ако искаш да изкопаеш мръсотия, трябва да копаеш там, където я има. Винаги излиза по нещо.

— Мислиш, че си по-вещ от мен в тези неща?

— Не бих се изненадал, могъщи Хънтър.

— Да — кимна той и допи виното си. — И аз не бих се изненадал.

След това щракна с пръсти да му донесат сметката, плати я с кредитната си карта и се изправи.

— А сега, не бих желал да ставам съучастник в неморален акт, но утре имам среща със счетоводителите на завода, така че запазих стаи в хотел „Грамърси“ за нас тримата. Междувременно можете да използвате лимузината със или без шофьора. Подозирам, че Уилис би се зарадвал, ако го освободя. Запазил съм стая и за него. Ако искате, можете да се върнете в града, но утре ще трябва да дойдете да ме вземете. Както решите.

Шарън се разсмя и го изгледа с престорена тревога.

— Мистър Хънтър, наистина си ви бива! Как може и през ум да ви мине подобно нещо? Нищо ли не знаете за жените? Нямам чисти дрехи, нямам нощница...

— Ще спиш по страстоубийки — прекъснах я.

— Ти... — Шарън ме удари по ръката и я заболя. Хънтър ни наблюдаваше с насмешка.

— Погрижил съм се за тези неща — отбеляза той. — Нужните дрехи бяха поръчани по телефона предварително и вече са доставени в стаята ти. Вярвам, ще одобриш избора ми. Освен това умът ми на юрист доста добре преценява дамския ръст и размери, а също така и другите деликатни необходимости.

— Съветнико — казах аз, — чудя се дали и ти не би могъл да ме научиш на нещо.

— Само в някои области, Куче — отвърна той.

В продължение на един час след като оставихме Хънтър и Уилис в хотела, обикаляхме града. На пълнолуние изглеждаше по-хубав — мърсотията не личеше, не се виждаха и западналите сгради. В завода нямаше нощна смяна, така че улиците бяха тихи, а повечето от прозорците в жилищните квартали — тъмни. Една полицейска кола беше паркирана пред денонощната закусвалня, а друга се движеше лениво в края на улицата.

Спомените отново се върнаха, но не ми повлияха особено. Старото игрище, където ритахме топка с поляците все още беше на мястото си, осеяно с боклуци. Вратата с метална мрежа — ръждясала и провиснала, се бе превърнала в сборен пункт, за носените от вятъра хартии.

Продължихме надолу по Трета улица.

— Виждаш ли старата сграда на ъгъла? — попитах.

Шарън кимна.

— Като че ли е населена с призраци.

— Беше на Люси Лонгстрийт. Тогава се наричаше мадам Люси. Единственият публичен дом в града. В събота вечер вътре ставаха истински оргии.

— Откъде знаеш?

Засмях си, като си спомних.

— Ей, момиче, децата знаят всичко. В задния двор имаше дърво и ние се качвахме на него, за да гледаме. Никога няма да забравя чернокосата мадама от Питсбърг. Веднъж беше на голямото пиринчено легло с Мел Путичи и правеха невероятен секс. Малкият Сташ над мен така се възбуди, че се изпусна от клона, падна отгоре ми и ме повлече на земята. Щях да го набия, защото ме прекъсна на най-интересното.

— Куче!

— Какво лошо има в гледането? Всички деца са любопитни. Това беше първокласно сексуално образование.

— И предполагам след това си станал постоянен посетител на това място? — Нацупи се.

— Не, по дяволите. Въпреки че често изпълнявах поръчки за Люси. Даваше по един долар и винаги, като донасяхме каквото трябва, имахме възможност да видим някоя от дамите по гол задник. Онази чернокосата изглежда никога не си слагаше дрехи. Каква гледка само!

— Ужасен си!

— Една нощ вътре стана двойно убийство и това беше краят на Люси. След това нещата вече никога не бяха същите. Струва ми се, че взе куфара с парите си и се премести някъде по крайбрежието.

— А какво стана с момичетата?

— Предполагам, че днес всички имат почтени семейства. Нямах представа колко се търсят такива като тях.

— След като са работили в...

— Е, на кой му е притрябвала девственица? Както се казва, ако не е добра за някой друг, значи не е добра и за мен.

— Искат ми се да ти кажа нещо, Куче, и то не е „лека нощ“.

— Наистина ли си девствена?

— Ако обещаеш да си нежен с мен, мога да ти го докажа.

— Доста голям риск.

— Може би.

— Няма значение. Ще се доверя на думите ти.

Минахме през покрайнините на Линтън и Шарън ми каза да свия вляво по някакъв черен път, след това още веднъж вляво, по една алея, която свърши след стотина метра. Завих по издълбания от коловози овал и се зачудих какво ли търсим на това място, когато фаровете на колата осветиха останките на една малка дървена къща, почти скрита между дърветата. Стъклата ги нямаше, а един голям дъб бе паднал

върху стряхата, като с клоните си бе пробил таванската стаичка. Купчина червени тухли бяха струпани в основата на комина и едва се виждаха от прораслия наоколо буренак.

— Това е нашата къща — каза Шарън много тихо. — Веднъж идвах. Старото ми колело все още е подпряно отзад. Цялото е ръждясало.

— Чия е сега?

Почувствах как свива рамене.

— На банката, предполагам. Бяха сложили надпис „Продава се“, но изглежда никой не е искал да я купи. Тук съм преживяла много хубави неща, Куче. С татко. Не е кой знае какво, но той беше щастлив. Никога не сме искали да водим претенциозен живот.

— Тогава защо си се промъквала в Гранд Сайта?

— Малките момиченца също проявяват любопитство. Към по различни неща, разбира се. Знаеш ли какво не можех да разбера за голямата къща, в която живеехте вие? — Поклатих глава. — Чудех се как не се губите в нея. Чудех се как можеш да намериш пътя от единия, до другия ѝ край. Представях си как попадам вътре, как тичам нагоре-надолу из разни безумни празни стаи и пищя, но няма кой да дойде и да ме изведе навън.

— Това е глупаво — казах аз и кимнах към запустялата къща. — Искаш ли да влезеш вътре?

— Не. Твърде потискащо е. Да не разваляме вечерта.

— В Линтън няма да намерим нощен живот.

— Знаеш ли какво наистина бих искала да направя?

— Кажй?

— Да отида до Мондо Бийч. Най-после да вляза през главния портал, като истински гост.

— Знаеш ли, Шарън. Мисля, че си сноб.

— Такава съм — отвърна тя.

Намерих чук и отвертка в багажника на колата и разбих катинара, с който бяха заключени портите. Вятърът бе довял пясък и бе засипал долния им край. Разчистихме го с ръце. След това натиснах едното крило, чу се скърцане, едната панта се счупи и влязохме. Пътят също бе затрупан с пясък, така че нямаше смисъл да продължаваме с

колата. Шарън извади отвътре едно одеяло и тръгнахме пеша към океана.

След няколко крачки тя спря и каза:

— Това място не е за хора с градски дрехи. Изрита обувките си, събу чорапите си, взе всичко в ръка и зачака. Аз се усмихнах и направих същото, след което протегнах ръка.

Усещахме соления мирис на водата и чувахме тихия прибой много преди да излезем от джунглата дървета и храсталаци, с които бе обрасло всичко. Някога всичко това бе внимателно засадено и поддържано — за показ на елита, който е идвал тук с карети, а по-късно и с ревящи, лъскави автомобили. Растителността бе погълнала местата за пикник, плажните кабинки бяха смачкани и заровени някъде в пясъка и единствено личаха основите на старата барака за лед. В другия край, като призрак на фона на небето, се издигаше назъбеният силует на лятната къща, в която имаше двайсет стаи. Дядо ми я беше построил от качествени материали и морските бури трябваше да се трудят още доста години, докато я изгризат на трески.

— Смешно, нали?

— Кое?

— Някога това място е било толкова прочуто! Сега е почти такова, каквото е било, преди старецът да го застрои. Знаеш ли, струва ми се, че така ми харесва повече.

— И на мен.

Останахме мълчаливи известно време и просто гледахме пред себе си на бледата лунна светлина. След това я улових за ръката и я поведох напред към заоблените дюни. Високата трева драскаше босите ни крака. Изкачихме се на последната дюна и пред нас се разкри полегат пясъчен склон, и по-нататък океанът.

Тя постла одеялото и седна с кръстосани крака в единия му край.

— Красиво е. Куче.

Проснах се до нея.

— Това е единственото нещо от собствеността на стареца, което някога съм искал. Мислех си, че ще мога да си направя колиба от изхвърлени от морето дървета и да живея като Робинзон Крузо. — Обърнах се на една страна и я погледнах. — Една година направих точно това. Изпратиха Ал и Дени на някакъв скъпарски детски лагер, а останалите отидоха в Нюпорт, за да прекарат светския сезон. Аз и

майка ми дойдохме тук на палатка за шест дни. Тогава ми каза, че се е омъжила за баща ми.

— Ти не си го познавал, нали?

— Знам само каквото тя ми е разказвала за него. Бил е скандалджия. Но го е обичала, без съмнение.

— Защо не са искали да го приемат?

— Не е нужно да питаш. Знаеш как стоят нещата. Нямах пари, нямах положение, следователно не можеш да се ожениш в семейство Барин. И през ум не им е минавало, че майка ми може да ги прати по дяволите и да забременее извън семейните кръгове. Бедата е, че след смъртта на баща ми загуби целия си кураж и те я изстискаха, докато от нея не остана нищо. Дядо ми я измъкнал насила от апартамента, в който живеели, когато баща ми го нямало и я затворил в Гранд Сайта. Тогава тя дори не знаела, че е бременна. Наел охрана да държи баща ми настрана, изхвърлил го от работа, после го принудил да напусне ищата, а майка ми оставил без връзка с външния свят чак докато съм се родил. Един ден баща ми дошъл, пребил четиримата от охраната, отвял майка ми и се оженил за нея. Седмица след това той умрял, а тя се върнала, за да продължи заточението си в малкия Сибир на дядо ми. Не мисля, че някога е излизала оттам, освен в редките случаи, когато е идвала тук. Когато умря, бях още хлапе и всичко стана толкова бързо, че почти не го помня. Умря сутринта, по обяд я сложиха в ковчега и привечер я погребяха. Аз счупих няколко стъкла на зимната градина на дядо ми, плюх в чашата му с изискан алкохол и отворих шлюза на езерцето зад къщата, за да пусна златните рибки в потока. Предполагам, че градинарят ме е прикрил, а пък дядо ми така и не забеляза, че нещо с пиетието му не е както трябва. На следващия ден Алфред и Дени ме набиха за нещо и аз фраснах Дени по главата с едно гребло. Наказаха ме една седмица да стоя сам в стаята си, за да имам време да размисля. — Замълчах за миг и се вгледах в океана. — Допуснаха голяма грешка, като ме оставиха в онази стая.

— Защо?

— Мислих прекалено много.

Надолу по плажа нещо смути гларусите и те заграчиха неспокойно. Орфан облак застана пред луната и след малко се измъкна, възвръщайки яркостта ѝ. Вятърът беше мек и топъл, с дъх на лято, достатъчно силен, за да раздвижи пясъците.

Ръката на Шарън докосна моята и тя отметна глава назад, така че на лунната светлина косата ѝ образува златни вълни.

— Куче... срамота е да хабим целия този океан.

— Кой го хаби?

— Ние. Би трябвало да го използваме.

— Сега?

— Аха. Точно сега.

Тя стана от одеялото и се изтегна блажено на фона на небето. След това ръцете ѝ се преместиха към гърба, направиха нещо и роклята се плъзна безшумно към краката ѝ. Напипа закопчалката на сутиена, свали го и го хвърли на земята, а после сякаш само с едно движение се измъкна от малките бикини на цветя. Обърна се и ме погледна. Нощните сенки обгръщаха загорелите ѝ рамене, отразяваха се от копринената белота на разкошните ѝ гърди, спускаха се надолу с дързък жест към корема и контрастираха с белотата на ханша ѝ. На лунната светлина долових очертанията на изкусителния червеникаворус триъгълник между краката ѝ и стегнатите ѝ бедра. Остави ме да я гледам цяла минута — с ръце на кръста, в предизвикателна поза.

— Възбуждаш ли се? — попита най-накрая.

— Ако не се махнеш веднага от очите ми, наистина ще се възбудя.

Шарън се засмя и хукна към вълните с леки, момчешки крачки. Чух смеха ѝ и плискането на водата. Изправих се и свалих дрехите си. Помислих си да остана по слипове, но реших, че това няма да спаси положението, така че свалих и тях и тръгнах към вълните, където ме очакваше тя.

Върнахме се при одеялото приятно уморени. Вятърът сякаш се усмихваше и топлият му дъх изсуши телата ни, докато лежахме по гръб и гледахме безоблачното небе. Затворих очи и се зачудих как така всичко това успя да се случи, как успях да се забъркам с непрофесионалистка. След това се стреснах и отворих очи, защото пръстите ѝ докоснаха нежно корема ми, плъзнаха се бавно надолу и ме уловиха. Шарън се наведе към мен и устните ѝ се доближиха на сантиметри от моите.

— Красив си, Куче — каза тя.

След това се приближи още повече и почувствах влагата на устата ѝ — най-странното усещане, което някога съм имал. Ръцете ми се плъзнаха надолу по гърба ѝ, след това я отдалечих, за да мога да почувствам твърдата ѝ гръд и да продължа да проучвам прекрасното ѝ тяло с длани.

Изведнъж дъхът ѝ секна. Тя се усмихна, целуна ме пак и аз я отдалечих от себе си.

— Казах ти, че съм девствена.

— Дявол да го вземе — успях да промърморя.

— Има ли някакво значение, Куче?

Обърнах се на една Страна, за да оставя възбудата постепенно да си отиде. Успокоих се и се почувствах като още по-голям идиот.

— Слушай — казах, — ти си сгодено момиче.

— Жена — поправи ме тя.

— Добре де, жена. Ти си имаш своя тип и след като цениш това нещо толкова, че да искаш да го запазиш за него, не го захвърляй просто така.

— Нима изборът не е мой?

— Не и с мен, хлапе. Този път изборът е мой. Нека си стои между краката ти недокосната, докато я получи той, става ли?

— Гаден си.

— Само понякога. В момента се чувствам адски морален. Ще ми се старият Хънтър да беше тук, за да ме види. Няма да повярва на очите си.

— Ще продължа да те дразня.

— Само опитай, Шарън, и след един час ще се превърнеш в незадоволена, изнервена отрепка. Твърде стар съм, за да не знам как да се оправя с една жена, която е още дете.

Смехът ѝ прозвъня в ушите ми. Тя тръсна глава.

— Добре, издържала съм толкова дълго, предполагам, че ще съумея още малко.

— Кой е той, Шарън?

— Много готин тип. Отрасли сме заедно.

— Дали ще му допадне тази картинка?

— Мисля, че не би имал нищо против. Ни най-малко.

— Май не познаваш мъжете достатъчно добре.

— Познавам ги.

Тя докосна лицето ми, приближи се и ме целуна леко, едва докосвайки устните ми. Прегърнах я и я положих да легне до мен. Вятърът шумолеше в тревата наоколо. Протегнах се и придърпах одеялото върху нас. Тялото ѝ се сгуши в извивката на моето — топло, голо. Луната ни наблюдаваше отгоре и когато още един облак я закри, ми се стори, че ми намига.

Събуди ни ранното слънце. Спогледахме се и се целунахме. Косата ѝ беше пълна с пясък, но Шарън не обръщаше никакво внимание. Станахме, отърсихме се, облякохме се, сгънахме одеялото и тръгнахме към лимузината.

Там ни очакваше компания.

Една полицейска кола и още една — черна, бяха спрели от двете страни на нашата. Униформеното ченге надничаше в прозорците. Някакъв едър, месест тип по риза и спортни панталони оглеждаше разбития катинар. Не ни чука, че приближаваме.

— Търсите ли нещо? — попитах ги.

Едрият тип вдигна глава към мен и лицето му се изкриви в злобна гримаса.

— Ти ли направи това?

— Аха.

Той пусна катинара и се запъти към мен, но аз се приготвих да го посрещна и той не хареса това, което видя. Ченгето застана между двама ни, без да ме изпуска от поглед — закоравял тип със счупен нос и безизразния, леден поглед, който се придобива след дълги години служба в полицията. И той не хареса каквото видя.

— Кой сте вие, мистър? — попита ченгето.

— Аз първи зададох въпрос.

— Без остроумия, смотаняк. Много лесно ще се оправя с теб.

Погледнах го и старата усмивка започна да сбръчква лицето ми. Не можех да я спра, винаги ставаше така.

— Не ти пожелавам да се опитваш.

Двамата се спогледаха, но когато погледите им отново се върнаха към мен, вече бях направил две крачки встрани и не бях между тях. Цивилният прокара ръка по оплешивяващата си глава и пак сгърчи устни.

— Знаеш ли, че това е частна собственост?

— Разбира се. Открай време е така. Затова искам да знам защо се навъртате наоколо.

Въпросът беше неочакван и подигравателната му физиономия изведнъж се превърна в озадачено мръщение. Мушнах цигара в устата си и я запалих. Ченгето също започна да променя първоначалния си подход. Може би защото лимузината беше по-голяма от другата черна кола, а аз не бях от тези, които можеш да разтрепериш с полицейска значка и пистолет.

— Попитах как се казваш, приятел.

— Кели — отвърнах. — Догрън Кели. Камърън Барин беше мой дядо и този имот все още е част от неговите владения. — Издишах облак дим и хвърлих фаса в краката на месестия. — Защо ви интересува какво правя тук?

Лицето му бе замръзнало от яд, но лимузината потвърждаваше думите ми и той не можеше да се ориентира както трябва в играта. Най-накрая смотолехи:

— Този имот няма да принадлежи на семейство Барин още дълго, можеш да си сигурен.

Погледна ченгето, то сви рамене и двамата тръгнаха към колите си. Гумите им вдигнаха прахоляк, докато се измъкнат а антената на черната кола се счупи, защото при маневрата се мушна много навътре под ниските клони а един дъб.

Когато си отидоха, Шарън се приближи и улови ръката ми.

— Знаеш ли кой беше това, Куче?

— Разбира се. Крос Макмилън. На черепа му все още личи белега, който на времето му оставих с една тухла.

— Обичаш да се забъркваш в неприятности, нали?

— Не съвсем, скъпа. Те просто не ме оставят на мира. Винаги е било така.

Срещнахме се с Хънтър в кафенето на хотела. И двамата със Шарън изглеждахме малко глуповато — като деца, хванати да играят на чичо доктор зад плевнята. Той го забеляза, но освен леката усмивка, не го показва с нищо. След като приключихме със закуската, Лийлънд заговори:

— Разбрах, че сте срещнали още един стар познайник.

— Крос Макмилън. ЦРУ би трябвало да разполага със съобщителна мрежа като на този град.

— Не е толкова свършена. Просто Макмилън преговаря за имота Мондо Бийч. Адвокатът му контактува с мен. Искат да ускорят процедурите.

— Как стоят нещата, съветнико?

— Макмилън има най-голям шанс да го купи. Братовчедите ти предложиха имота на пазара миналата година. Рядко го използват, постройките са в лошо състояние и решиха, че няма смисъл да го държат.

— С други думи — казах, — имат нужда от пари.

Хънтър кимна.

— Честно казано, да. Искат да ги вложат за модернизация на завода.

— Това е чудесно място, Хънтър. Как така никой не го е купил цяла година?

— Познай.

— Очаква се известно оживление в района?

— Да. Носят се слухове за нова магистрала и някои от най-големите спекуланти със земя нюхат наоколо, но...

— Но все още нито един парцел не е отчужден за строежа и момчетата се чудят какво да правят.

— Нещо такова.

— А сега Алф и Дени наистина са загазили. Каква цена искат?

— Четвърт милион долара.

— Хайде, съветнико, това е без пари.

Хънтър сви рамене.

— За Макмилън е без пари. Всички земи около имота се негови. Ако пипне и Мондо Бийч, ще стане собственик на най-скъпото имение в щата.

— Колко време ще мине, докато го купи?

— Още около седмица.

— Той ли е единственият кандидат?

— Да. Имотите му заобикалят Мондо Бийч отвсякъде и никой не би искал да си има неприятности с него. Теренът не може да се разработи комерсиално, ако не се използва и част от неговите земи, а той никога няма да ги продаде. Сега само плажът и пътното право принадлежат на Барин. Макмилън иска всичко.

— Хайде да го прецакаме, Хънтър.

Очите на адвокатата за миг просветнаха и той се вгледа в мен. Ухилих му се, извадих чисто новата си чекова книжка, написах чек и го откъснах. Подадох му го.

— Това трябва да е достатъчно, за да покрие покупката, данъците, таксите и застраховката.

Показалецът му премина по ръба на чека, а след това очите му отново се вторачиха в моите.

— Понякога приемам шегите, Куче. Понякога не мога. Ще ме извините ли за момент?

Кимнах, а той стана и се отдалечи. Шарън ме гледаше озадачено и с насмешка, сякаш бе чула виц, който не бе успяла да разбере.

— Къде отиде той?

— Да се обади по телефона — отговорих.

Когато Хънтър се върна, устата му бе изкривена в странна гримаса.

— Е? — подканих го аз.

— Изумявате ме, мистър Кели.

— Какво стана с прякорите ни, съветнико?

— Всеки, който ми даде чек за четвърт милион, автоматично се превръща в „мистър“. — Той опипа главата си и се втренчи в мен с нервен смях. — Сега, млади приятелю, ти си собственик на Мондо Бийч. Документите ще получиш скоро, а заедно с тях вечната омраза на Крос Макмилън и на семейство Барин, задето са те подценили.

— Ти купи плажа!? — попита Шарън стъписана.

— Купи го — кимна Хънтър.

— Ей така? — тя щракна с пръсти, за да подчертае мисълта си.

— Ей така — повтори адвокатът.

— Но... защо?

— Нали помниш, че не ми давах да си играя на Робинзон Крузо, котенце? — Стиснах дланта ѝ и започнах да въртя пръстена ѝ. Погледнах зеления отпечатък върху кожата ѝ и тя дръпна ръката си.

— Съветнико...

— Да?

— Не споменавай кой е купувачът, става ли?

— В договора ще пише...

Прекъснах го.

— Това ще е корпоративна сделка. Собствеността остава в семейството, но аз съм реалният собственик. Ако някой започне да недоволства, можеш да кажеш за какво става дума, но ако има как, предпочитам да си мълчиш. Между другото, взели ли са капаро?

— Крос Макмилън предплати петдесет хиляди.

— Готините ми братовчеди ще трябва да ги върнат, колкото и да им неприятно.

— Ще ми се да знаех какво става тук — обади се Шарън.

Хънтър въздъхна.

— Аз също, скъпа, аз също. Ще тръгваме ли?

По навик седнах така, че да виждам огледалото за обратно виждане и бялата кола, която се промъкваше след нас още от Линтън, все още беше там. Понякога изоставаше и после ни настигаше при червен светофар. Сега беше три коли зад нас, но и леко встрани, за да ни държи под око.

Спуснах стъклената преграда към шофьора и потупах Уилис по рамото.

— Защо не спреш на следващата бензиностанция да заредиш?

— Имаме предостатъчно бензин, сър.

— Все едно. Искам да отида до тоалетната.

— Разбира се, сър.

Четвърт миля по-нататък видяхме лъскавите реклами на един сервиз, Уилис отби в разклона и спря пред бензиновата колонка. Бялата кола ни отмина и изчезна зад завоя напред. Изскочих моментално, влязох в телефонната кабина, чух гласа на телефонистката и ѝ дадох вътрешния номер.

Един непознат глас каза:

— Да?

Изрецитирах паролата.

— Чет махна ли опашката?

— Един момент, сър.

Чух да превключва друга линия, след това се обади самият Чет.

— Мислех, че ще се поохладиш, Куче.

— Спести ми театъра, Чет. Още ли ме следят?

— Не сме ние.

— Някой е по петите ми.

— Много лошо. Очакваш ли да се случи още нещо?

Изсмях се грубо.

— Не съм се разписал за помощ, приятел.

— Най-добре ще си помогнеш, ако умреш, тогава никой няма да може да изкопчи нищо от теб. Днес съществуват доста симпатични средства, за да те накарат да се разприказваш. Не трябваше да гласувам да останеш жив.

— Кои са те, Чет?

— Предполагам, че са хора на Турчина. Трима от неговите долетяха вчера. Предположихме, че идват във връзка с разширяването на операциите в Джърси, но никой не може да е сигурен. Ще ги изчакаме, докато предприемат някакъв ход.

— Турчина би трябвало да се е вразумил досега.

— Насъбрал е доста ненавист, Куче. Нещо друго?

— Не. Ще се видим някой път.

— И още как — каза той и затвори.

Когато се качих в лимузината, Хънтър преглеждаше някакви документи, а Шарън седеше със затворени очи, отпуснала глава назад върху седалката. Подкарахме отново по улицата и на половин миля нататък видях бялата кола, спряла в една пресечка. Даде ни стотина метра преднина и отново потегли. Почувствах, че се усмихвам.

Отпуснах се до Шарън и улових ръката ѝ. Напипах пръстена ѝ и потрих малкия камък. Вдигнах дланта ѝ и я погледнах.

— Този пръстен ще те отрови — отбелязах.

— Мисля, че това вече е станало.

— Защо не го изхвърлиш?

Тя ме смушка раздразнено в ребрата и издърпа ръката си.

— Има сантиментална стойност.

— И си струва отравянето?

— Мисля, че да.

Хънтър прошумоля с документите и очите му ни се усмихнаха над очилата.

— Сигурно е приятно да си млад.

— Няма как да знам. Освен това ти пропиля шансовете си със старата Дуброу.

— Не съм ги пропилял.

— Добре де, не исках да кажа това.

— Коя е старата Дуброу? — поинтересува се Шарън сънливо.

— Една дама, с която Лийлънд се къпеше по гола пушка, когато все още беше жребец.

— По гола пушка?

— Мила... плуваше с нея по гол задник, това е то. Като снощи, помниш ли?

— И е спал с нея?

— На могъщия Хънтър не му достигна кураж — ухилих се аз. — Може и да е имала късмет. След това съветникът си спечели известна слава.

Видях го как се изчервява и клати укоризнено глава, хвърляйки странични погледи към Шарън.

— Можеше ли да си се представиш женен за онази стара кукла, съветнико?

На намръщената му физиономия се разля усмивка.

— Да. Може би затова останах щастливо неженен.

— Нищо не може да се сравни с това, да си женен за работата си. Тогава вместо мадами, оправяш папки.

Лакътят на Шарън пак се заби в ребрата ми, а Хънтър изсумтя, след което отново се зачете в документите си.

Бялата кола се бе приближила до нас и ни разделяше само едно комби. Отпред беше плетеницата от бетон, която водеше към града на забавленията и когато спряхме на пункта за плащане на пътната такса, колата застана в съседната лента. Успях да огледам шофьора и човека до него.

Турчина беше постъпил глупаво. Би трябвало да използва някой друг. Маркъм беше изкусен стрелец, но прекалено биеше на очи — смяташе, че мустаците и козята му брада прикриват счупения му нос, а Брайди Гръка, който се возеше на седалката до него, си бе въобразил, че досега никой не е открил убийствата му. Това семпло нищожество, което можеше да се изгуби и сред тълпа от двама души, все още смяташе че е един от великите наемни убийци. Първокласен специалист на шипа за трошене на лед, с който можеше да осакатява или убива по заповед. Явно целта не беше да ме убият, иначе Турчина никога нямаше да изпрати Брайди. Явно трябваше да послужи за пример. Маркъм щеше да ме държи в шах с пистолета, докато другият свърши работата.

Парализа от дясно, Турчин? Или от кръста надолу? Ако искаш, ще направя така, че да движи само главата си. Няма да може и да се изпикае, ако някой не му държи оная работа и не притиска пикочния му мехур. Като при онази операция на половите органи... някаква си томия. Само с едно бодване не само няма да може да има бебета, но и да си прави кефа.

Дявол да го вземе. Турчина не бе платил повече от двайсет и пет бона, които щяха да си разделят тези двамата и не можех да мисля за друго, освен да се питам защо цената ми е паднала толкова. Миналата година Курт Шмид бе похарчил половин милион. Двама французи се опитаха да премерят сили с мен и след това не му останаха повече главорези. Марко можеше и да ме очисти в една кръчма край Лондон, ако бе решил да опита, но пък каква полза би имал от половин милион, ако го изпреварех? Тогава в ръката си под масата държах пистолета 45-и калибър и изщракването на ударника прозвуча като гръмотевица, нищо, че момичетата не обърнаха никакво внимание. Той чу. Усмихна се леко, целуна ръката на Лайза, без да сваля очи от мен, и обясни на приятелчетата си, че не може да ме очисти, освен в гръб.

Но Турчина не беше Курт Шмид. Изглежда не беше в състояние да надрасне детските си дни, когато се е пазарял за килимчета с туристите и преди да наеме някой сериозен изпълнител, е решил да опита с евтини тъпаци. Или пък са го подплашили и не е искал да излезе на пазара.

Лийлънд Хънтър мушна документите в папките и ги прибра в куфарчето си. Отвори барчето, наля си малко бренди и го глътна.

— Това беше за твоето здраве, Куче.

— Благодаря.

— Налейте си, ако искате.

Шарън и аз поклатихме глави.

— Какво следва сега?

Старият адвокат ми хвърли кисел поглед и сложи ръце в скута си.

— Упълномощен съм да проведе разследване върху качеството на морала ти. Не е нужно да казвам, че след... хм... скорошния епизод това едва ли се налага.

Нямаше как да не се разсмея.

— Старче, може да си адвокат, но не си психолог. Веселите дами, които имаш предвид, няма да се разприказват каквито и пари да им предложиш. Ще трябва да признаеш собственото си участие в груповата терапия и още отсега мога да чуя как момчетата от клуба те посрещат с „Хайде-хоп“.

— Имаш право, момчето ми.

— За какво говорите вие двамата? — намеси се Шарън. Започна да ни оглежда учудено, в очакване на отговор. Аз ѝ го дадох с две сбити изречения, тя ме погледна с ококорени очи и се закикоти.

— Може би и аз мога да помогна, мистър Хънтър. Снощи бяхме заедно, съвсем голи и се гъделичкахме под мишниците, докато заспахме.

— Едва ли бих могъл да те замеса в това, скъпа — каза ѝ Хънтър.

— А и не мисля, че ще свърша някаква работа — продължи Шарън. — Големият дървенияк отказа да ми направи каквото и да било. Мога да се подложя и на преглед, за да го докажа.

— И да унищожиш репутацията му? — Хънтър се усмихна.

— Е, поне ще проличи колко висок е моралът му.

— Това никак няма да хареса на братовчедите ми — намесих се аз. — Няма ли да е най-лесно чисто и просто да ти дам клетвена декларация в смисъл, че от време на време съм водил доста безразборен полов живот?

— Не ги улеснявай чак толкова. Освен това разследването ще ми достави истинско удоволствие. Напоследък все се налага да чета тъпотии.

Ухилих му се и погледнах огледалото. Бялата кола все още беше там, зад две други. Премина на жълто, приближи се достатъчно, за да не ни раздели следващия светофар и тръгна след нас по авенюто, на което беше небостъргачът с офиса на Хънтър.

— Къде искате да ви оставя? — попита той. Погледнах Шарън.

— У дома — каза тя. — На Източна петдесет и пета улица.

— Оттам аз съм на две пресечки, съветнико. Ще се приберем като истински баровци.

— Добре. Гаражът също е в онзи район. За днес колата няма да ми трябва повече. — Той взе куфарчето си и провери закопчалките. — Някакви особени планове, Куче?

Стиснах ръката на Шарън.

— Намислил съм едно-друго.

Той видя какво направих и се усмихна.

— Имах предвид във връзка със семейството ти.

Кимнах и извадих цигара от пакета.

— Не си давай зор. Имам цели три месеца, за да мисля по въпроса.

— Това ме плаши. Сигурен ли си, че си струва за дребната сума, за която става въпрос?

Изглеждах го с присвити устни.

— Можеш да заложиш задника си, че си струва.

Оставихме го пред сградата, продължихме през града до Първо авеню и свихме на север. За миг ми се стори, че бялата кола ни е изгубила на претъпканото кръстовище, но след малко я зърнах на срещуположната страна на еднопосочната улица и се отпуснах на облегалката.

Нещата се развиваха като по ноти. Свалих стъклената преграда и казах на Уилис, че най-напред ще оставим Шарън, но тя подскочи като ужилена и категорично се възпротиви, така че обещах да я изпратя

пеша от гаража. В края на краищата не всичко беше като но ти. Трябваше аз да определя мястото на срещата с двамата главорези от бялата кола, иначе щях да си изпатя. Можех да се закълна, че бяха изпратени, за да ме осакатят, но не биха се отказали и да ме ликвидират. За първи път ми липсваше усещането за парчето стомана, което обикновено висеше на колана ми и кобурът с пружина, който го изхвърляше навън при нужното докосване. Имаше и други начини да се свърши работа, но беше добре човек да знае, че разполага с преимуществата, които осигуряват 45-калибровият армейски колт и двата пълнителя, натъпкани с олово.

Гаражът беше по средата между две пресечки и Уилис спусна колата по рампата към сутерена на сградата, зави покрай ожулените от калници колони със завидна ловкост и спря. Аз слязох пред гишето на касиера, подадох ръка на Шарън и проследих с поглед лимузината, която се отдалечи към отворената врата на асансьора в далечния край. След това дойде някакъв Фолксваген, одра една от колоните и се мушна в една празна клетка недалеч, очевидно запазена за него. След това погледнах към завоя и видях бялото отражение на следващата кола от опашката. Разбрах че е време да действам.

Казах на Шарън, че ще се върна веднага, попитах човека на гишето къде е мъжката тоалетна и тръгнах натам. Плоското предно стъкло на една постара кола се оказа много добро огледало. Видях Маркъм и Брайди Гръка да слизат и да тръгват след мен. Маркъм мина за по-пряко между паркираните коли. Видях отраженията им още веднъж в някаква стъклена реклама за представление на Бродуей, малко преди да свия в нишата, където беше вратата на тоалетната.

Измъкнах колана и го увих около юмрука си, усещайки на лицето си онова странно изражение, което го кара да се сбръчка. Може би тези леваци си мислеха, че съм стоял настрана достатъчно дълго, за да забравя старите трикове. Или че след като съм излязъл от играта, съм се побъркал. Дявол да го вземе, това щеше да разнообрази деня ми.

Бутнах вратата и влязох в тоалетната. Вътре имаше два писоара и три кабинки, в които нямаше никой. Дадох си сметка, че съм извадил късмет. Избрах най-дясната, събух си обувките и ги оставих така, че всеки, който погледне под вратата, да си помисли, че съм седнал в удобно, безпомощно състояние. Затворих кабинната отвътре, прекачих се над стената и застанах зад външната врата, за да чакам Маркъм.

Той пристигна точно, когато го очаквах, с къс пистолет 38-и калибър в ръка, видя единствената заключена кабинка и мина покрай мен, без дори да погледне назад. Бутнах леко вратата, за да се затвори. Не ме чу да се приближавам, защото бях по чорапи. Тъкмо се канеше да вдигне крак, за да разбие вратата на кабинната. В този момент стоварих зад ухото му юмрука с колана и го запратих през дървената преграда с такава сила, че коленете му откъртиха дъската на тоалетната чиния. Преди да успее да извика, улових главата му с ръце и я ударих в дебелия, мръсен порцеланов ръб. Зъбите му се строшиха като сухи клечки и кръвта му оплеска застоялата вода на пода. Изпадна в безсъзнание и изобщо не разбра какво се случи с него. Не чу как счупих костите на двете му ръце и дори не простена, когато свих дланите си на купички и пробих тъпанчетата му с вакуум. Но само след няколко часа и в продължение на месеци след това щеше да се гърчи от болка, а Турчина повече нямаше да го използва. Взех пистолета му и си обух обувките.

Предположих, че Брайди Гръка е застанал пред вратата, чул е шума и сега очаква финала. С удоволствие му го показвах. Само отворих вратата и извиках: „Хайде“. Докато разбере, че не съм Маркъм, вече го бях вкарал вътре и ме гледаше с разширени от страх очи.

Опита се да замахне с шипа за лед, но строших китката му с цевта на пистолета, а след това го ударих с дръжката, за да не се развика. Свлече се на земята като чувал мръсно пране и изпусна инструмента си. Такива шипове продаваха във всеки евтин магазин и удобството им се състои в това, че след като ги извадиш от тялото на някого, можеш да развинтиш дръжката и да отнесеш със себе си всички отпечатыци от пръсти, оставяйки единствено болка и бавна смърт. Вурхиз и Браун заминаха по този начин. Брайди бе подредил Бъд Хийли така, че оттогава е парализиран до кръста и вегетира в една вила край Брюксел.

Счупих всичките му пръсти и пробих бузите му, така че никога повече да не може да става невидим в тълпа. После разкопчах колана и панталона му и изчаках около две минути, докато започне да се свестява. Насочих острието на ледотрошачката към двете му топки и тъкмо когато от устата му се разнесе хриптящ стон и очите му се отвориха, за да ме погледнат, го прокарах през тях докато не опря в

плочките на пода. Викът на ужас, който се канеше да нададе така и не успя да надделее над остроото свистене на секналия му отведнъж дъх. След това припадна.

Следващият, който влезеше в тази тоалетна, нямаше да облекчи само пикочния мехур и дебелото си черво.

Докато се приближавах към Шарън с безизразно лице, тя ме наблюдаваше. След това изведнъж се намръщи и захапа долната си устна. Улових я заръка и по наклонената рампа я изведох на улицата. Апартаментът ѝ се намираше на пет минути оттам и тя не каза нищо, докато не завихме зад ъгъла.

— Цялата ти риза е в кръв — обади се най-накрая.

— Не умея да си пазя дрехите.

— Двама души влязоха в тоалетната след теб.

Кимнах.

— Не ги видях да излизат.

Пак кимнах.

— Познаваше ли ги?

— Да.

Стигнахме до козирката, която стърчеше над тротоара пред входа ѝ и спряхме.

— Те бяха в онази бяла кола, която ни следеше през цялото време, нали?

— Откъде знаеш за това?

— Знам, защото те наблюдавах. Видях ги в огледалото.

— Тези хора бяха от друго време, котенце. Забрави ги.

— Какво им направи?

— Опресних паметта им, така че следващия път или да внимават повече, или да не се захващат изобщо.

— Кое от двете?

— Не мисля, че ще пожелаят да подновят запознанството си с мен.

— Можеш ли да ми кажеш защо се случи това?

Запалих цигара и се загледах към улицата.

— Не.

— Разбирам.

— Искаш ли да ме видиш пак? — попитах.

Лицето ѝ стана сериозно. Очите ѝ се насочиха към моите. Погледна дълбоко в тях. Най-накрая отвърна:

— Да.

Вдигнах брадичката ѝ и я целунах леко.

— Ще съжаляваш.

Тя кимна.

— Да, знам.

— И не ти пука?

— Не ми пука.

Лий ми беше оставил бележка, че дрехите ми от „Уелър-Фебре“ са пристигнали и висят в гардероба. Бил се обаждал Ал де Векио, който поискал да му звънна, когато мога. Обаждала се и някаква секретарка от името на Дик Лейгън, но не предала нищо. Бележката завършваше с покана да вечерям с Лий в някакъв нов ресторант на име „Оливърс Лодж“, ако имам време.

Не че старият ми приятел толкова много държеше на компанията ми. Просто изгаряше от нетърпение да разбере какво е станало с новата ми позната. Хвърлих бележката на тоалетната масичка и се замислих аз Шарън. Побъркана мацка. Професионална девственица. Зачудих се какво ли би направила в последната секунда, ако бях приел предложението да я дефлорирам. Човек би могъл да избегне коляно в топките, но тези смахнати дами могат и да хапят, а дори най-малкото гризване по врата или рамото може да охлади ентусиазма ти. Смахната, но приятна. Все едно да имаш малко лъвче. Сладко, пухкаво и забавно, но само почакай да порасне.

Отидох до гардероба и извадих новите си парцали. Бях забравил да поръчам да оставят допълнителна ширина, за да прикрие издутината на пистолет и сега съжалявах за това. Времената и условията не ставаха по-добри. Ставаха по-лоши и обещавах да се заплетат допълнително.

Бележката от „Бетертън и Щрос“ в Лондон бе написана върху най-обикновена бланка — на пръв поглед безобидно писмо, в което ми благодаряха, че се ползвам от услугите им и ми предлагаха някои други допълнения към облеклото. Всъщност всичко това означаваше, че Гарфийлд и Греко Испанеца са влезли с главата напред в капана,

който им бях заложил и че вече изцяло са извън играта. Саймън Корнър, който действаше от нашата книжарница, в лондонския квартал Сохо, се опитвал да се възползва от отсъствието ми, но проявявал предпазливост и се ослушвал, за да види накъде ще задуха вятърът.

Помислих си, че всичко върви добре. Когато никой не знае нищо, всички подозират всичко. В тези кръгове няма лоши новини. Това е вследствие на супер ефективността. В момента по всяка вероятност брояха главите всеки ден, за да видят кой липсва и кой се поти прекалено. Очакването да се стовари брадвата е най-тежката част от играта.

Измъкнах се от дрехите си, взех душ и се избърснах, после си сложих новия костюм и се обадох на Ал. Когато вдигна телефона, казах:

— Здравсти, *raisan*.

— Доста се разхождаш, войнико. Проклетият ти номер изобщо не отговаря.

— Знаеш как е.

— Как ти се струват американските курви?

— Не са лоши. Имат някои мръсни мисли, но общо взето женската еманципация не им е повлияла. За какво си ме търсил?

— Получих малко информация. Все още ли си ми клиент?

— Говори.

— Чувал ли си за „Фарнсуърт Авиейшън“?

— Не се ли преместиха някъде в пустинята? Имаше нещо във вестника по този въпрос.

— Точно така. Бяха най-големите замърсители на околната среда в района на Лос Анджелис и екологическите движения се захванаха с тях. Бедата е, че производството им е от основна важност за правителството и са направили нещо като сделка.

— Горките индианци.

— Там, където са, няма червенокожи. Както и да е. Има едно устройство, за чието производство искат да сключат договор с „Барин Индъстриз“. Изглежда само те имат нужното оборудване, за да започнат производството веднага.

— Прекрасно. Къде докопа всичко това?

— От един случаен разговор със стар приятел, който работи за „Фарнсуърт“. Но има една пречка.

— Така ли?

— „Барин“ ще трябва да въведе някои новости. Това ще им струва повече, отколкото могат да си позволят, ако информацията ми е вярна.

— Колко повече?

— Около два милиона. Така че не се изненадвай, ако на пазара се появят акции.

— С какво разполагат, освен с недвижимото имущество на фирмата?

— С няколко патента. Изглежда някои от старите инженери са изпреварили времето си. Ако не са били две умни глави с доживотни трудови договори с дядо ти, те все още щяха да събират прах в сейфовете. Както и да е, ако изпуснат новите поръчки, ще загубят много.

— Братовчедите ми са от тези, които гледат птичката да е в ръката им — отбелязах. — Ще продават.

— Да. Знаеш ли, че са продали Мондо Бийч?

— Разбира се. Аз го купих.

Последва пауза, след което Ал попита:

— За колко?

— Двеста и петдесет хилядарки.

— Аха — промърмори той и по тона му разбрах, че се мъчи да събере всички отломки в една торба, така че на никой да не му се доповръща.

Умишлено го оставих да чуе кискането ми.

— Чисти са, компютърна главо! Спечелих ги и са мои. Има още много.

— Куче — каза той тихо, — никога не си бил толкова умен, че да пипнеш толкова мангизи.

— Да кажем, че съм попаднал на по-глупави от мен.

— Какви ли може да са те?

— Има всякакви глупаци.

— Да. — Тонът му отново стана далечен и си представих как си играе с кутията от бира и как се взира в малките буквички на етикета. — И още нещо. Крос Макмилън се готви за близък бой. Повечето от старите инвеститори вече са мъртви и акциите им са преминали у техните наследници. Те не се чувстват задължени да проявяват

лоялност, така че ръководството на компанията може да се смени всеки момент. Това не е толкова лошо само по себе си, но Крос Макмилън е хищник. Ще превземе „Барин Индъстриз“ парче по парче, ще прибере печалбите и ще покаже среден пръст на акционерите.

— Някога правил ли е предложение да купува?

— Доколкото разбрах, да. Преди няколко години, но му е било отказана категорично. Сега ще пипне всичко, без да плаща.

— Може би, Ал.

— Той е собственик на един от най-големите конгломерати, но не притежава „Барин“, а го иска повече от всичко друго. И е готов да се бори докрай.

Жалко, че Ал не можеше да види как се хия.

— Искаше да има и Мондо Бийч.

— Знам. Типовете като Макмилън не обичат да им подливат вода за каквото и да било. Ще си загуби ума като научи.

— Ако боговете искат да погубят някого, първо му вземат ума.

— Ще ми се да те познавах малко по-добре — каза Ал.

— На мен също — отвърнах и затворих телефона.

Изчаках няколко минути с пръст върху бутона за прекъсване и след това набрах номера на Лийлънд Хънтър.

— По какъв начин смяташ да внесеш светлина в деня ми, Куче? — попита той. — Не е възможно да си създал паника през няколкото часа, откакто се разделихме.

— Обаждам се по работа, съветнико. Съвсем делово. За Мондо Бийч... Има една компания, наречена „Ейв Хигинс“. Аз съм единственият ѝ собственик. Не се занимава с нищо, но съществува.

— Е, и?

— Дядо ми имаше един втори братовчед, доста по-млад от него, който отиде да живее в Канада. Говори се, че е богат, но никой не знае със сигурност. Поне изпращаше доста скъпи подаръци. Веднъж дори подари на стария Камърън състезателен кон. Така. Ако не е против принципите ти да послъгваш, просто спомени, че чекът е бил със банков сертификат и че пощенското клеймо на писмото е от Канада. Братовчедите Денис и Алфи ще свършат останалото. Ще си спомнят братовчедата и ще помислят, че им се притича на помощ както е правил и преди, когато Камърън е имал затруднения.

— Лъжата не е най-големият ми специалитет, Куче. Знаеш, че представлявам интересите на „Барин“.

— Ти вършиш работата си, приятел. Обявили са имота за продан, определили са цена, след като условията на завещанието са изпълнени... И първото парче отива у член на семейството. Ако ще успокои съвестта ти, кажи на онези лекета кой е купувачът. Ако имат нужда от пари, ще продават при всички случаи.

— Защо не искаш да им кажа?

— Искам да остане за изненада. Така и Макмилън ще се разпищи. Ще бъде потресен, като научи, че човек от семейството все още има пари. Просто припиши имота на „Ейв Хигинс“ и след ден-два ще дойда да оправим документите. Става ли?

— Ти си по-забавен, отколкото защита в дело за изнасилване. Да, може да стане, ако направя известен компромис с принципите си. Между другото, кой се занимава с деловата ти дейност?

— Отсега нататък, ти, велики Хънтър. Очаквай голям пакет по пощата.

След като каза „Дочуване“, се обадих на „Уестърн Юниън“, които щяха да доставят големия пакет, и в офиса на Дик Лейгън. Секретарката му ми обясни, че в момента го няма и че мога да го открия след около час. След това се отправих към една малка кантора само с две стаи, в другия край на града, в която един жилест човек с мазна работна престилка ми продаде неупотребяван автоматик 45-и калибър, кобур за колан, два допълнителни пълнителя и две кутии армейски патрони. Проверих действието на затвора, заредих пълнителите, мушнах единия в дръжката и вкарах патрон в цевта. Жилестият прибра парите ми, върна се при тезгяха и продължи да пили някакво чуждестранно оръжие.

Навън се чуваше тътена на далечна буря и знаех, че скоро пак ще вали. Радвах се, че съм си взел шлифера.

Лий и Роуз пиеха второто си мартини, когато пристигнах в ресторанта на Западна четирийсет и седма улица. Бяха в дъното на помещението на горния етаж и пишеха някакви имена върху пощенски пликове. Заспориха за едно от тях и го задраскаха.

Дръпнах стол и казах:

— Уютно е тук.

Роуз ми се ухили глупаво и вдигна чаша.

— Здравсти, голям мъж.

— Хубаво е да те види човек с дрехи — отбелязах.

— По-готина е по гол задник — изсумтя Лий. Той сгъна плика и го мушна в джоба на самото си.

Дадох знак да ми донесат питие и когато го получих, Лий се облегна на стола си и ме изгледа с примижали очи.

— Крадец на девизи.

— Пукни се от яд.

— Е, добре де, изплюй камъчето. Според слуховете, могат да те подведат за изнасилване.

— Не и него — намеси се Роуз. — За прелъстяване, да. Изнасилване — не. Той кара момичетата да си го просят.

Стрелнах я с очи и Лий се засмя.

— Не се притеснявай. Девиза ми е „Споделяй богатството“. Роуз ми каза, че си голяма работа. Добре е като знаеш, че ръбестите типове имат поне някои заоблени ъгли.

— Дявол да го вземе — обърнах се към Роуз, — да не си от тези, които непременно трябва да изплямпат всичко?

— Да изплямпам? Боже, та аз те хвалих като луда! Това е нещо, към което тези кутрета трябва да се стремят!

— Нещата наистина са се променили — казах аз.

— Дявол да го вземе! — засмя се Лий. — Не си забравил онези отпуски в Лондон, нали? Той се търкаляше с една висока мацка от женския корпус, а аз с диспечерката от пета ескадрила и си сменяхме

местата всеки път, щом засвиреше сирената за въздушно нападение. Ей...

— Бях забравил.

Роуз се изкиска над чашата си.

— Да не би да си останал с някакви лоши спомени, Куче?

— Не, но се наложи да си поделим разходите за аборта на диспечерката. Не знаехме кой го е направил.

— Забрави това — промърмори Лий. Той отпи от чашата си, за да се опита да скрие угриженото изражение, което започваше да замъглява погледа му. Когато остави чашата си отново, ми кимна одобрително.

— Хубави дрехи имаш, момче. Впечатлен съм.

— Поне са по модата — отбеляза Роуз. — Добре дошъл сред хората от новата генерация.

— Винаги съм бил сред тях.

Лий отново ме изгледа странно.

— Какво правехте — попитах ги.

— Купон — отговори Лий. — Първокласен, достоен за вестникарските притурки в неделя. Мъчихме се да уточним списъка на поканените.

— Какъв е поводът?

— Шарън не ти ли каза? Измъкнала е пет милиона от Уолт Джентри за деденцето С. К. Кейбъл. Ще правят копродукция. Старият С. К. е запазил правата върху последния бестселър и смята да промени общественото мнение за себе си. От експлоататор на секса ще се превърне в гениален артист, задоволяващ потребността от изкуство на обществото.

— Коя е книгата?

— „Плодовете на труда“.

Изсумтах и запалих цигара.

— Такова заглавие, без никакъв секс?

— Къде живееш, момче? Всичко е секс. Въпросът е как боравиш с него. С. К. ще го интерпретира по съвременен начин, както се казва. Ще разкаже нещата такива, каквито са.

— Какви са? — Ухилих се.

Лий погледна Роуз и се разсмя.

— Той пита мен! Добри човече, досега не съм открил нищо, което да може да го замени.

— Може би не си търсил както трябва?

— Глупости. Посочи нещо, което да е по-добро.

Свих рамене и дръпнах от фаса.

— Не знам дали е по-добро, но насладата е налице. Поне за някои хора.

— За какво говориш.

— Помниш ли първия си свален самолет, Лий? Беше един бомбардировач над Ламанша. Видях как двамата пилоти изскачат от него, но парашутите им не се отвориха. Как се чувстваше?

Раменете му потрепериха и той отвърна:

— Гадно.

Не можах да не се засмея.

— Както и първия път, когато си чукал, помниш ли? Разказвал си ми за това. Устроили са ти кръщение в бандата, като са те накарали да оправиш една евтина курва върху скъсано канапе в някакъв гараж. Теб — моралното хлапе от добро семейство. От това също ти се е догадило, нали?

— Да. Бях само на четиринайсет години.

— Но си го вдигнал, приятел — припомних му. — А какво ще кажеш за втория си свален самолет? Летях до теб, когато го улучи и се спусна с него чак до долу, за да гледаш как гори. Вечерта устрои купон и се напи.

— В края на краищата, Куче...

— Още не съм казал най-важното. След това ти се превърна в ловец. Започна сам да търсиш плячката си. Стремеше се да я отделиш от останалите и да влезеш в двубой. Получаваше нещо като оргазъм, ако улучеше. След това приятни преживявания в бара, малко хвалби, докато възбудата премине и пак на лов. След известно време всичко това се превърна в най-обикновена игра.

— Зарежи това, Куче. Убиването и сексът не са едно и също.

— Наричат оргазма „малка смърт“, нали?

Роуз бе подпряла глава на ръката си и ни наблюдаваше с особено изражение на лицето.

— Знаеш ли, може би е прав, Лий — каза тя и очите ѝ се вторачиха в моите. — Кажи ми, Куче, ти изпадал ли си в екстаз, когато

си убивал?

— След първия път схванах приликата.

— Нямах предвид това.

Угасих фаса си.

— Може би. Но не съм мислил за това, когато го правех. Войната наистина не е естествено състояние на нещата.

— Куче...

Лицето на Лий беше напрегнато, говореше тревожно.

— Какво?

— След като заговорихме за тези неща... ти какво чувстваш?

— Повечето хора не знаят какво е да убиваш.

— Не питах за повечето хора. Питам за теб, за убиването и за секса.

— И двете се превръщат в изпит, който вземаш или те късат, който ти е приятен или те отвращава. Ако спечелиш, добре. Ако се провалиш, чувстваш се гадно.

— Ти как се чувстваш, Куче?

— Все още съм жив и доволен, Лий.

— Плашиш ме.

Намръщих се заради сериозността на изражението му.

— Следващият път, като се качиш на някоя курва, помисли за тези неща. Може да се окаже, че у теб дреме неприявен маниак убиец.

— Престани да влияеш зле върху чукането му — намеси се Роуз.

— Типовете като него са склонни да вземат нещата присърце, а не искам в спалнята ми да влиза Джак Изкормвача.

Замръзналата гримаса освободи лицето на Лий и той се усмихна.

— Дявол да го вземе, наистина можеш да побъркаш човек. Каквито ги приказваш...

— А приказките карат света да се върти — обади се някакъв глас. Обърнахме се и видяхме Дик Лейгън, който ни гледаше с полупразна чаша в ръка. — Имате ли нещо против да седна при вас? В края на краищата, бях поканен.

Дръпнах свободния стол и му махнах с ръка.

— Сядай.

— Хапнахте ли?

— Все още не — отговори Лий.

— Хубаво. Тогава ще се нахраня с вас и ще ви оставя да платите сметката. Типична журналистическа хватка, която съм сигурен, че ненавиждате.

— Не си и помисляй — прекъсна го Лий. — Тази сметка ще ти се приспадне от данъците.

Изядохме супата и пържолите си, след това поръчахме кафе, а докато Лий и Роуз се занимаваха със списъка на поканените, Дик Лейгън запали тънка пура и заговори:

— Екипът ми се опита да научи някои неща за вас, мистър Кели.

— Добраха ли се до нещо?

— Достатъчно, за да ме заинтригува.

— Така ли? — извадих цигара и го оставих да ми поднесе огънче.

— Освободили сте се от армията през 1946 година, в Европа.

— Всеки го знае.

— Оставайки там, е трябвало да се подчинявате на данъчните закони на съответната държава.

— Както всички.

— Точно така. За разлика от повечето, обаче, платените от вас данъци са значителни, и при изчисляване на доходите ви се получава доста сериозна сума.

— Което доказва, че съм честен човек, който плаща данъците си.

— В това отношение, да. Но повече ме интересува как са спечелени парите.

— Доста нахален въпрос.

— Казвали са ми това и друг път. Както и да е. Хората ми започнаха да ровят малко по-сериозно и стигнаха до интересна информация.

— Например?

— Например, че няма никаква информация. Приходите ви са декларирани, но не е обявен източникът им. Записано е само „инвестиции“. Освен това, по нищо досега не личи, че притежавате някакви особени способности или желание да постигнете успех със... хм, инвестиции.

— Е, и?

— Бихте ли изяснили този въпрос?

— Не.

— Тогава позволете да изкажа някои предположения.

— С удоволствие.

— Добре. Приходи се получават по два начина — законен и незаконен. Тъй като липсват категорични доказателства за първия, поинтересувахме се от възможностите, свързани с втория.

— Доста усилия сте хвърлили за човек, когото познавате само от два дни — отбелязах.

— Делата на семейство Барин са доста интересна тема.

— Надявам се, разполагате с компетентен персонал.

— О, да. Най-добрите. Бивши служители на ФБР, пенсионирани полицаи, отлични журналисти, които познават всички трикове и хватки. Информацията, до която не са в състояние да се доберат по друг начин, могат да купят. Средствата за тази цел са неограничени. Ето защо ние винаги научаваме нещата, които искаме да научим, както може би сте се уверили от материалите ми. Писанията ми са толкова точни, че даже конгресмени са ги използвали, за да спрат някои бизнесоперации и да обвинят добре известни хора в криминално нарушаване на обществените интереси.

— Браво. И какво откриха тези хора за мен?

Дик Лейгън дръпна от пурата и се усмихна.

— Абсолютно нищо. Това е, което ме интригува толкова много. В някои случаи всякакви опити на хората ми да получат информация бяха осуетени. Един от тях дори си изяде боя. Опитите да се купи информацията са били посрещани с безразличие или заплахи. Името „Куче“ или „Ел Лобо“, на някои места, е предизвиквало такава реакция, че хората ми ги е хващал страх. Такова нещо досега не се е случвало.

— Какво толкова може да има в едно име, приятел? Знаеш какво е казал поетът за розата.

— Само дете не ухае така, мистър Догрън Кели. Името „Куче“ не се ползва с добра слава на някои места.

— Ти имаш ли врагове, Дик?

— Разбира се. И е напълно разбираемо. Дори сам се опитвам да си ги създавам. Това е част от работата ми.

— А познаваш ли някой, който няма врагове?

Той се замисли за миг и поклати глава.

— Не.

— Аз познавам — казах.

Лейгън ме погледна с лека, насмешлива усмивка.

— Така ли?

— Но са мъртви — отвърнах тихо.

Той се втрени в мен за около десет секунди, дръпна дълбоко от пурата, издиша дима към тавана и се загледа в него.

— Кои са мъртви, мистър Кели? Въпросните хора или враговете?

— Както ти харесва, Лейгън.

Лий и Роуз бяха престанали да говорят и ни гледаха. Лицето на Лий отново бе станало напрегнато, а в очите му се четеше уплаха — като на човек, който пресича улицата и не знае дали да се върне назад или да изтича напред, защото върху него връхлита камион.

Оставихме Роуз пред един фризьорски салон и се върнахме към офиса на Лий. Пешеходците навън се движеха плътно до стените на сградите, за да избегнат пръските от колелата или се мъчеха да се разминат с чадърите си в средата на тротоара. Чистачките на предното стъкло на таксито тиктакаха монотонно и заглушаваха шума на колелата.

— Лейгън проявява нездрав интерес към теб, Куче — каза Лий най-накрая.

— Е, винаги е имал едно на ум за семейство Барин.

— Този път не е семейството, а си ти.

— Глупости.

Лий се обърна към мен с въпросително изражение на лицето.

— Защо, Куче?

— Какво защо?

— Хайде. Знам как действа. Досега не е било да не получи отговорите, които го интересуват. И няма да се откаже, докато не ги получи.

— Все още вярвам в правото на личен живот. Желая му късмет.

Лий кимна и отново се обърна напред.

— Казваш го така, сякаш няма да има никакъв.

— Възможно е.

— Повечето хора не умеят да прикриват живота си толкова добре.

- Така е — съгласих се.
- Аз също се чудя...
- Достатъчно е да попиташ, Лий.
- Да, и друг път си ми го казвал.
- Питай тогава.
- Страхувам се от това, което можеш да ми кажеш.
- Недей да питаш.
- Мисля, че няма.

Лий слезе, за да урежда нещата около купона, а аз му казах, че ще го взема към пет и продължих към елитното ателие „Уелър-Фебре“. Двама безупречни млади мъже, облечени в сутрешно облекло, с вратовръзки, които сами по себе си бяха като етикетчета за цена, обслужваха собственик на нефтена компания и шеф на вестникарски тръст.

Шефът ме видя да влизам, усмихна ми се делово и остави счетоводната си книга, за да ме поздрави.

— Радвам се да ви видя отново, мистър Кели. Надявам се костюмите да са ви харесали.

- Идеални са. Съжалявам, че не предупредих за идването си.
- Разбирам.
- Приятелят ми малко се смути.
- Той не разбира.

— Отношенията ви към потенциалните клиенти са малко грубички.

— Но те ми позволяват да правя това, което правя. Но да се върнем към вас.

Той улови ръката ми и ме поведе към пробните.

— Нещо на континента се раздвижва — отбелязах аз.

— Така е. Един си отива, друг идва. — Сви рамене достатъчно красноречиво.

— Някой иска да ме очисти. Опитаха чрез Турчина.

— Опитаха — повтори той. — Дума, която казва всичко. Изненадан съм, че е бил Турчина. Човек би си помислил, че би предпочел да стои настрана.

— Аз също смятах така. Струва ми се, че не действа от свое име.

— Вероятно е така. Но той е достатъчно луд, за да предприеме нещо на своя глава. Последният епизод се отрази много зле на

положението му... и на неговата малка империя. Не забравяй, че именно той ликвидира Луис Албо и оглави бизнеса му.

— Тогава беше млад. Нямаше какво да губи.

— А сега има ли?

— Аз се оттеглих, приятелю. Събитието възбуди редиците.

— Но сте жив, мистър Кели. Може да се предположи, че има нещо, което гарантира живота ви.

— Може би.

— В такъв случай е по-добре да решите накъде ще тръгнете.

— Разбира се. Междувременно пуснете пипалата си, за да разберете кой стои зад всичко това. Ако има някакво преимущество, искам да е на моя страна.

— Добре, ще опитам. — Той протегна ръка и аз я поех. — Надявам се да не разкъравя стари рани.

— Действайте внимателно.

Тръгнах да излизам, но той ме спря с ръка.

— Мистър Кели...

— Да?

— Защо... прекъснахте дейността си? Знаехте какво ще се случи.

— Да, но се надявах да не се случи. Да кажем, че се уморих от цялата тази стрелба.

Лий напълни две чаши и ми донесе едната в спалнята. Бях съблякъл самото си и се канех да го окача в гардероба, когато той попита:

— За какво ти е това? — Гледаше пистолета на колана ми.

Толкова бях свикнал с теглото му, че бях забравил за него.

— Нали и ти брой парите — отвърнах. — Милионите са апетитна мишена.

— Те са в банката. — Гласът му трепереше.

— Само ти знаеш това.

— Куче...

Преди да довърши на входната врата се позвъни — ниско, настойчиво жужене откъм другата стая. Лий остави чашата си и отиде да отвори. Аз свалих пистолета от колана си, мушнах го в гардероба заедно с патроните и тръгнах след него.

Този път бе пребледнял като сняг. Стоеше като замръзнал и оглеждаше боязливо двама души. След това ме посочи с ръка. Единият

беше прехвърлил четирийсетте и имаше телосложение на боксьор тежка категория, а другият беше малко по-млад, слаб и ръбест, но с всички белези на хрътка. Нямаше нужда да се легитимират — от главата до петите им личеше че са ченгета. Където и да отидеш, този вид е един и същ.

— Добър вечер, господа — поздравих.

По-възрастният се втренчи в мен за секунда и попита:

— Мистър Кели?

Лий застана между нас — както едно време, за да защити фланга ми.

— Слушай, те нямат заповед за обиск...

— Спокойно, момче. Те са поканени. — Погледнах ченгето. — Нали?

— Може да се каже и така — отговори то.

Опитах питието си, хареса ми и отпих още малко.

— С какво мога да ви бъда полезен?

Това донякъде ги свари неподготвени — заедно с нещо друго, което все още не бяха схванали. Този, който се представи като сержант Тобано, каза:

— Можете ли да ни кажете какво правихте днес?

— Всяка минута.

— Свидетели?

— През цялото време. Защо?

Ченгето протегна ръка и колегата му пхна в нея голям книжен плик. Потупа с него бедрото си и продължи да ме гледа.

— Какво ще кажете за единайсет и половина тази сутрин?

— Тъкмо се бяхме върнали в града.

— Вие?

— С двама приятели и шофьора на колата.

— Продължавайте.

Отпих още една глътка и оставих чашата, за да мога да извадя цигара.

— Оставихме адвоката... казва се Лийлънд Хънтър, ако ви интересува, по пътя, а след това аз и момичето... Шарън Кас... излязохме от гаража и я изпратих до дома й.

— Какъв гараж?

— Знам ли? Беше някъде около Петнайсета улица.

— „Дениър“?

— Да, струва ми се, че беше това.

Той отвори плика и извади оттам две големи снимки, които ми подаде. Аз ги вдигнах пред очите си и ги погледнах. Край мен Лий се задави. Всеки би се задавил при вида на Маркъм и Брайди Гръка. Приличаха на мъртви — лицето на Маркъм бе потънало в кръв, а шипът все още стърчеше от топките на Брайди.

— Голяма касапница — отбелязах.

— Познавате ли ги?

— Трябва ли да ги познавам?

— Въпросът ми беше друг, мистър Кели. Погледнете ги още веднъж.

— Виждам двама типа, плъснати в обществен кенеф.

— Откъде знаете, че е кенеф, мистър Кели?

— Някой слага ли у дома си писоар? — отговорих, без да отделям поглед от снимките. Започвах да се забавлявам. — А какво общо има това с мен?

— Това е тоалетната на гараж „Дениър“. Вие също сте влизали там.

— Точно така. Помолих служителя да ме упъти, накарах приятелката ми да ме почака и отидох да се изпикая. След това си закопчах панталона и излязох.

— Видяхте ли тези двамата?

— Когато влязох, ги нямаше. — Върнах му снимките и той ги мушна обратно в плика. — Защо се насочихте към мен?

— Служителят е запомнил лимузината, с която сте пристигнали. Проверихме номера и се обадохме на приятеля ви Лийлънд Хънтър. Той ни изпрати тук.

— Мога да ви дам адреса и на момичето, ако искате.

— Имаме го.

— Е?

Двамата се спогледаха, сякаш не знаеха дали да бъдат озадачени или ядосани. По-младият каза:

— Помислихме си, че може да сте видели нещо. Двамата са влезли веднага след вас. Единият е попитал, дали през онзи проход може да се излезе на улицата. Служителят отговорил, че там е тоалетната и двамата са тръгнали към нея.

— Когато излязох, наоколо нямаше никого. Но имаше много паркирани коли. Зад тях може и да се е скрил някой.

Устните на сержант Тобано се изопнаха в усмивка.

— Тези снимки не ви потресоха особено. За разлика от приятеля ви.

— Виждал съм мъртъвци и друг път, сержант.

— Тези не са мъртви, мистър Кели.

— По дяволите! — изръмжа Лий тихо.

Ченгетата тръгнаха към вратата.

— Добре, благодаря. Може да дойдем пак.

Тобано протегна ръка към дръжката на вратата. Попитах:

— А кой е направил снимките, сержант?

— Един фотограф на свободна практика, който се е оказал на местопрестъплението веднага след вас. Сигурно ще спечели някой долар за тях.

— Заподозрян ли е?

— Не. Едно от момчетата, които паркират колите, е влязло заедно с него. Припаднало е.

— Слаб стомах — отбелязах.

— Някои хора са такива — обясни ми сержантът.

Когато си отидоха, Лий се втурна към барчето и си наля още едно питие. Изпи го, наля си още едно и едва тогава се обърна към мен. Раменете му трепереха и ледът подрънкваше в чашата му. Най-накрая вдигна очи и се втренчи в мен.

— Ти ги излъга, Куче, нали?

Аз също изпразних чашата си отидох да я напълня.

— Да.

— Видял си ги... там... този с размазаното лице и другия...

Вдигнах чашата си и казах:

— Дявол да го вземе, Лий, аз го направих.

Знаех, че ще има телефонно обаждане и останах да го изчакам. В три и десет телефонът иззвъня и предложих на Чет Линдън да се срещнем в „Отомат“, на Шесто авеню. Гласът му беше мъртворешки равен и почувствах как гневът се изкачва от ръцете към раменете ми.

Защо, по дяволите, не искат да ме оставят на мира? Аз не съм неизвестна величина, която да ги изпълва с неувереност. Много добре им е известно какво ще се случи, ако започнат да прекаляват. Ако животът те е блъскал както трябва не би се оставил да ти погаждат каквито и да било гадни номера. Който и да било. Голям брой надгробни камъни показват това ясно и недвусмислено.

Чакаха ме на една маса в дъното на кафенето — Чет и Блеки Сондърс, главорезът от Трентън — и пиеха кафе като двойка нощни бухали, тръгнали към дома. Направих се, че кихам в носната си кърпа и скрих лицето си, когато минах покрай човека, който ги подсигуряваше. Гледаше витрината до тази на заведението. Подминах го, обърнах се рязко и без да забележи опрях цевта на пистолета в ребрата му.

— Хайде да идем при другите, приятел — казах.

Реакцията му беше като на истински професионалист. Само сви рамене и тръгна към вратата. Може би имаше и други, но нямаше да смеят да предприемат нищо.

Когато се приближихме, разбраха какво се е случило, Блеки започна да се надига, но Чет го спря с жест и ми кимна, сякаш нищо не се е случило. Седнах с гръб към колоната, казах на човека от улицата да дойде до мен и погледнах трите неприятни лица.

— Кафе? — попита Чет.

Не му обърнах внимание.

— Защо са тези детски игри? — Кимнах по посока на мъжа до мен.

— По навик, предполагам.

— И Блеки ли е навик?

Убиецът се втрени в мен, изпълнен с копнеж да се измъкне. Надявах се да се опита.

— Той се занимава с друго — отвърна Чет.

— Дано да е така, Чет. Не си ли му разказвал за мен?

— Блеки знае.

— Но не е особено впечатлен?

Сондърс изръмжа на ниска скорост.

— Нищо не може да ме впечатли, надут пуяк такъв.

— Винаги има първи път, Блеки. В общи линии той е и последен.

— В ръката му има пистолет — каза типът до мен.

Чет го изгледа с отвратена гримаса и пак се обърна към мен.

— Успокой се, Куче. Искам само да поговорим.

— Ти ме покани на купона.

— Видяхме Маркъм и Брайди.

— Какво ще кажеш?

— Обичаш да използваш фантазията си, нали?

Ухилих му се.

— А защо не? Не могат да ме обвинят в убийство. Веднага щом ченгетата проверят досиетата на тези двамата, ще решат, че няма нужда да си дават много зор да ме окошарят. На тях им допадат вътрешните вражди. Те поддържат бизнеса на цветарските магазини и погребалните кантори, а освен това значително улесняват работата им.

— Ако ставаше дума за обикновено убийство, може би. Но това тук ми прилича на покана за война.

— Браво, Чет. Позна. Освен ако Турчинът не го приеме с благородство и не схване, че е предупреждение да се откаже.

— Турчинът не приема нищо с благородство.

— Тогава ще пусна в действие някои механизми.

— Дявол да го вземе! Точно от такава помия се страхувам!

— Не ме обвинявай мен, приятел. Не започнах аз. Всеки, който се опитва да ме следи, ще си изпати. Това важи и за Турчина. — Замълчах и го погледнах. — Ето какво ме изненадва — това малко тлъсто лайно е твърде дребно, за да се залови за такава тежка работа.

— Не ти ли минава през ум, че някой може да го натиска отзад?

— Минава ми.

— Защо, Куче?

Не му отговорих.

— Никой не се оттегля от този бизнес.

— Освен мен. Вече го направих.

— Само си мислиш, че си. Когато се оттеглиш, ти си мъртвец.

— Чувал съм го и друг път. Реших да стана изключение.

Чет опита кафето си, след това го даде на Блеки и му каза да донесе ново — топло. Нареди на другия да отиде с него и когато останахме сами, заговори:

— Въртях доста телефони, Куче. В момента ми идват някои странни мисли.

— Какви?

— Питам се защо три различни международни синдиката се потят така обилно поради факта, че си напуснал сцената.

— Защото знам твърде много.

— Всеки знае твърде много. Никой не се интересува от знаенето.

— Престани да усукваш, Чет.

— Да си в състояние да докажеш твърде много, е съвсем друга история.

— Добре де — изсумтях — имаш предвид, че ако ме премахнат, ще излязат наяве множество осезаеми факти, така ли?

— Нещо такова.

— Тогава защо изпратиха Маркъм и Брайди?

Блеки и другия се върнаха с кафето го оставиха на масата. Когато седнаха, Чет сложи мляко и захар и го отдалечи чашата от себе си.

— Може би не са искали да те убият. Може са възнамерявали само да те притиснат. Онези двамата знаят всички фокуси и ако решат, че някой трябва да говори, той говори.

— Само че този път попаднаха не на когото трябва.

— А следващия?

— Говори направо, Чет. Това увъртане започва да ме отегчава.

— Ние също сме замесени, Куче. Ако се разприказваш, ще ни извадиш всичките на показ, а мога да те уверя, че ценим повече себе си, отколкото теб.

— Тогава защо си довел големия си убиец?

— Имаме много такива, Куче. Не ги познаваш всичките.

— Но миришат еднакво.

— Сега наистина съжалявам, че отървах кожата ти — каза той злобно. Гласът му едва се чуваше, но говореше абсолютно сериозно.

— Винаги можеш да се поправиш, приятел — обясних му аз и зъбите ми се показаха. — Можеш да започнеш веднага. Ще ви натръшкам тримата и ще изчезна преди да са утихнали изстрелите.

Очите на Чет се присвиха, а кожата около устата му се изопна. Даваше си сметка, че не се шегувам и това личеше по лицето му.

— Няма да се измъкнеш безнаказано.

— Искаш ли да опитаме?

Облегнах се и им показах цевта на пистолета през свивката на кръстосаните си ръце. Тримата стояха съвършено неподвижно.

— Остави това — каза Чет.

Кимнах бавно, без да ги изпускам от поглед.

— Тогава всичко е в твои ръце, Чет. Само помни, че не играя в защита. Само нападателите печелят. Ако още някой се опита да направи нещо, няма да се интересувам кой го е изпратил. На никого няма да се размине, така че ако си намислил нещо, вразуми се, и кажи на другите също да се вразумят. Иначе всички ще са в един куп.

Станах и си нахлупих шапката. Мушнах пистолета в кобура, но задържах ръката си така, че да мога да го извадя по-бързо от тях. Чет взе кафето си. Очите му все още бяха присвити.

— Прави ли бяха те, Куче? Готов си да се защитиш с неща, които биха пратили по дяволите всичко?

— Човек никога не знае какво ще се случи, нали? — отговорих аз. Изчаках докато една двойка стана от масата си и тръгна да излиза. Тръгнах пред тях, за да ме прикриват, в случай, че на онези им хрумнеше да загърмят. Когато излязох на улицата, те все още седяха на масата. Блеки и другия слушаха Чет. Ръцете на Блеки бяха стиснати в здрави юмруци и той стовари единия върху масата. Представях си какво казва.

Погледнах часовника си — беше четири и петнадесет.

Шарън свърши с грима, затвори пудриерата и я пусна в чантата си.

— Обичаш да будиш хората в безобразни часове, нали? Вече сме почти в Линтън а още няма десет часа.

— Децата трябва да стават рано — отвърнах.

Тя повдигна вежди и ме изгледа с един от странните си погледи, които не бях в състояние да изтълкувам.

— Дете? Какво разбираш ти от деца?

— На колко години си, скъпа?

— На достатъчно, за да предпочитам да не играя ролята на жена Петкан заради теб.

— Не беше нужно да идваш.

— Мистър Кели, не бих пропуснала възможността да съм с теб за нищо на света. Знаеш ли какво приказват разпространителите на слухове в нашия кръжок по шев и кройка?

Обърнах се и я погледнах.

— Разкажи ми.

— Около теб има нещо дълбоко и мътно. Дик Лейгън намеква за най-лошите възможни неща, а Мона Меримън изглежда смята, че си бил сгоден за млада дама, чийто баща е бил заместник диктатор в една от новоизникналите държави... който скоро след това е бил застрелян.

— Ех, слава...

— Верни ли са тези неща? — Тя гледаше право напред, с ръце, свити в скута ѝ.

— Ако са верни, скоро ще прочетеш за тях във вестника.

— Не ми се струваш особено разтревожен.

— Отдавна престанах да се тревожа, кукло.

През следващата миля не разговаряхме, след това тя се обърна към мен и почувствах погледа ѝ.

— Тогава какво му става на Лий?

Свих рамене и завих по разклона на изток.

— Нищо.

— Куче... той е уплашен до смърт. Гледа те... сякаш ще се взривиш или нещо подобно.

— Познаваш Лий.

— Не толкова добре, но достатъчно, за да знам, че никога досега не е бил такъв. — Тя замълча за момент и добави: — Свързано е с онзи ден, нали? Имам предвид онези двамата. Прочетох нещо във...

— Съвпадение.

— И по телевизията. Казаха, че са били нападнати и... насилени. Полицията работела върху възможните версии.

— Знам. Обадиха ми се.

— И?

— Не можах да им помогна и си отидоха.

— Куче... обадиха се и на мен. Казах им... казах им, че сме били там.

Протегнах ръка и стиснах коляното ѝ.

— Постъпила си правилно, скъпа, нямаме какво да крием. Ню Йорк е голям град. Всичко може да се случи. Просто бяхме там, когато това е станало.

— Куче...

— Слушай, знаеш колко време бях в тоалетната... около минута и половина. Мислиш ли, че за толкова малко бих могъл да подредя по този начин двама едри мъжаги и да изляза оттам без драскотина.

Отговорът се забави доста. Тя помнеше кръвта по ризата ми.

— Не знам — промърмори накрая.

Аз се засмях.

— Ласкаеш ме, кукло.

Шарън също се усмихна и се отпусна на седалката.

Над върховете на дърветата пред нас се показва силуетът на Линтън, а комуните на завода „Барин“ протягаха пръсти към небето. Три от тях не димяха. Третият изпускаше тънка нишка сив замърсител на въздуха. Ако състоянието на града отразяваше състоянието на „Барин Индъстриз“, положението не беше никак розово.

Преминахме през центъра на града и тръгнахме по улицата, която заобикаляше завода. Старомодните тухлени постройките, старата кула и бръшляните го правеха да прилича повече на колеж, отколкото на производствено предприятие. Сто и петдесетгодишният часовник все още отмерваше времето правилно и площите вътре бяха добре поддържани, но липсваха някогашните купчини материали, които изпълваха двора. Отвътре се чуваше постоянен тътен, а от време на време някоя фигура се мяркаше зад прозорците — не се забелязваха никакви други признаци на живот. На паркинга имаше петдесетина коли. Една от тях беше точно срещу входа на административната сграда, въпреки знака, забраняващ паркирането. Моделът и цветът ми се сториха познати и пак погледнах натам, но отговора получих, едва когато Крос Макмилън, следван от други двама, излезе от входа и се огледа със самочувствието на бъдещ собственик.

— Приятелят ти — отбеляза Шарън. — Какво ли прави тук?

— Мисли си, че ще купи това място. — Настъпих педала на газта и отминахме. — По-добре е да не се чувства много сигурен.

— Може би има основание за това. Семейство Макмилън никога не се е славilo с кротост. Винаги са били пирати. — На челото между очите ѝ се появи бразда и тя прехапа горната си устна. — Какво става, Куче?

— Копелето иска да пипне всичко. Още откакто се скара със стареца.

— Успял е да прогони всички останали.

— Не всички, кукло — отвърнах тихо.

— Мислиш, че не може да сложи ръка на това тук? — тя махна с ръка към завода.

— Не без сериозна борба.

— Но братовчедите ти не са способни на такова нещо.

— Не ме интересуват братовчедите ми.

— Кой си ти, Куче? — Гласът ѝ трепереше.

— Един човек, който иска да се върне у дома.

— И това е всичко?

— Никой не иска да го направя.

— Но не могат и да ти забранят.

— Вече не, коте.

Свих на кръстовището и се върнах назад към града. Обикалях из улиците, докато не стигнах до ъгъла на „Берган“ и главната улица. Времето си бе казало думата и бе оставило следи от олющена боя и напукана мазилка, но клубът на Тод все още дръзко стоеше на мястото си — една от първите постройки, изградена с материали и умения достатъчно старомодни, за да устои на времето и на почти пълната липса на поддържане.

Това място някога беше център на целия обществен и политически живот в града, а на два пъти в него дори тренираха боксьори тежка категория, за да се подготвят за големия мач. Единият спечели шампионската титла. Сега половината от приземната площ бе дадена под наем на малки магазинчета, за да се плаща издръжката, а голямата площ за увеселения на открито бе заета от порутен ламаринен склад.

Спряхме пред входа и помогнах на Шарън да слезе от колата. Тя хвърли поглед наоколо — видя мръсните прозорци и потъмнелите тухли.

— Какво е това място?

— Не помниш ли?

Тя присви очи към постройката и кимна.

— Баща ми идваше тук, струва ми се. Беше някакъв клуб, нали?

— Повече или по-малко.

— Името ми е познато. Тод. Да, татко веднъж ни доведе тук. Помня, че се играеха игри, имаше бъчви бира, а за децата някъде имаше езерце.

— Отзад.

— Точно така.

— А какво е сега?

— Не знам — отговорих, — но ще започнем оттук.

Минахме по познатия коридор, по чиито стени висяха препарирани риби и еленови глави. Месинговите табелки под трофеите бяха потъмнели и имената не можеха да се прочетат. Повечето от тях и без това вече бяха издълбани върху надгробни камъни, помислих си.

Един старец с работни панталони миеше пода в западната зала, като бе качил столовете върху старите, прегорени от пури и цигари маси. Ресторантът, някогашна гордост на града, сега бе разделен на малки помещения за офиси. Три от тях бяха празни. В другите две се помещаваше някаква строителна компания и фирма за търговия с недвижима собственост.

Някъде отвътре се чуваха гласове, които се надвикваха със сапунената опера по телевизията. Бутнахме полуотворената двойна врата и влязохме.

Мястото не се бе променило. Големият десетметров бар все още беше на мястото си пред гишетата за сервиране в стената и голямото огледало, в което се отразяваха старинни оръжия, монтирани на вървени подпори и шест ухилени мечи глави, трофеи на отдавна починалия Хайръм Тод. Когато бях малък, молците вече бяха изiali по-голямата част от козината им и сега озъбените гримаси сякаш принадлежаха на мумифицирани черепи, странно оживени от стъклените очи, монтирани в изсъхналите орбити.

Двамата пийнали клиенти, които се наливаха с бира от халби, подпираха краката си на лъсната месингова тръба в долния край на бара и спореха за бейзбол. Кльоцавият стар барман в прекалено голяма за него риза не им обръщаше внимание и придаваше на вече лъснатите чаши кристален блясък.

Когато седнахме на столчетата пред него и поръчахме бира, двамата посетители замълчаха, колкото да ни огледат и продължиха спора си. Барманът остави чашите ни пред нас, издрънча с касовия апарат, за да прибере парите и ми върна рестото. Аз се вгледах в лицето му внимателно и си спомних едрия мъж с огромно шкембе, който някога се спускаше в избата по улея за бъчви и дълбокия глас, с който ни караше да се надпреварваме да спечелим петачетата, които ни даваше, за да разчистим външните маси.

— Тод? — казах аз.

Старецът се обърна и се вгледа в мен. Кимна.

— Да не би да си на диета?

Той се усмихна и усмивката му разкри изкуствените зъби.

— На рак съм, синко. От много време. Вече никой не ме помни дебел. Кой беше ти?

Подадох му ръка и изчаках да я поеме.

— Камърън Барин ми беше дядо.

Тод издърпа ръката си рязко.

— Да не си...

Преди да успее да завърши, поклатих глава.

— Не, аз съм копелето. Догрън Кели. Понякога върших едно-друго тук, когато успеях да се измъкна от замъка горе.

Усмивката му изведнъж стана много широка и той сграбчи ръката ми отново.

— Дявол да го вземе, момче! Как да не те помня! Помня как се бихте с онова поляче кой да вземе метлата, за да разчисти след един от гуляите навън. Заложих пет долара на победителя.

— Умееше да удря — казах аз.

— Да, но ти спечели. — Тод се засмя отново и наля бира и за себе си. — Знаеш ли, на него заложих други пет.

— Лошо.

— Аз съм си виновен. Не трябваше да забравям, че си син на баща си.

Оставих бирата, преди да отпия.

— Познаваше ли го?

— Разбира се. Познавах и майка ти. Но това беше преди всичките неприятности. Какъв див ирландец беше той! Срещаше се с майка ти тук, при мен. Но никой не знаеше за това. Тя пееше, а старият Барни свиреше на пианото. — Тод замълча за малко и се наведе към мен. — Да не би да говоря повече, отколкото трябва? Понякога старците като мен...

— Всичко е наред, Тод. Това е нещо, което не знаех и се радвам, че го научих. Радвам се, че майка ми е била достатъчно сваятна, за да се чупи от онази пасмина, когато е можела.

— И двамата умряха, нали?

— Аха.

— Лошо. Тук вече не е както едно време. А ти защо се върна?

— За да видя старите места.

— Вече няма много за гледане. Освен за нея — той кимна към Шарън. — Дъщеря ли ти е?

Шарън прихна с бирата и взе книжна салфетка, за да избърше брадичката си. Когато свърши, въздъхна отчаяно и промърмори:

— Боже мили!

— Дори не сме женени — казах му аз.

— Май пак оплесках нещата.

— Не, Тод. Показа ми нещо важно. Май е по-добре да си намеря някоя на моята възраст.

— Не го прави заради мен — обади се Шарън бързо. — След като свикнах с живота в Ню Йорк, всичко това ми се струва много забавно.

— Добре че не ми е дъщеря.

— Ако бях, връзката щеше да е много перверзна.

— Нямах предвид това. — Сбутах я с лакът, а Тод се изкиска.

— Едно време не живеех като вас младите сега — каза той след малко. — Дори се радвам, че и последната светлина изгасна. Сега жената за мен е нещо, което ходи в женската тоалетна, вместо в мъжката. — Той допи бирата си, напълни трите чаши отново и ги остави пред нас. Този път не взе пари. — Не ми каза защо си дошъл. Наистина ли само за да огледаш?

— Донякъде. Трябва ми малко информация.

Тод скръсти ръце и кимна.

— Аха. Е, този клуб вече не е като едно време, когато в него можеше да се научи всичко. Все пак понякога чувам едно-друго.

— За „Барин Индъстриз“?

— Отива по дяволите — отвърна той. — Не работят и наполовина на това, което работеха някога. А ако отново получат поръчки, ще трябва да търсят работна ръка другаде. Не останаха много млади хора наоколо.

— Ами Макмилън?

— Страшен тип. Той нае всичките за завода си в Абърдийн и за електронния завод край Мадрид. Дори купи земите им, за да могат да се преместят по-лесно.

— Съседни парцели вероятно, и до един близо до водата.

— Точно така. Но на кой ли му пукаше?

— Макмилън е знаел какво прави.

Тод сви рамене и разпери ръце.

— Всички си тръгнаха с радост оттук. Може би още са доволни. Този град не се е подобрил с нищо.

— А чувал ли си нещо за братовчедите ми?

— Денисън и Ал? Тези двама лигльовци? Единственото, което правят, е да устройват гуляи в кънтри клуба. Светски боклуци. Имам една племенничка, което им сервира и тя ми казва какво става там.

— Беснеят ли?

— Ами! Тези стари моми ли? Само размахват кърпички и сплетничат. Половината мъже ходят единствено защото жените им ги карат. Дрънкат за голф край бара и се напиват. Не както едно време тук.

— Искаш да кажеш, че Ал и Дени си попийват?

— Ами. Те са като старите моми. Всичките им роднини ги гледат, а сестрите им са се вкопчили в тях така, че не им остава нищо друго, освен да говорят. Сигурно им се ще да се откачат поне за малко. Този, Дени, веднъж оципал племенничката ми по задника... извинете, мадам... а Ал отпрашил към града с някаква мадама и ги намериха заседнали в една канавка край реката. Бени Сакс беше дежурен през нощта и ги измъкна. Ал имаше някакви драскотини по лицето, но каза, че били от храсталаците. Дамата не каза абсолютно нищо, така че ние се по майтапихме малко с тая история и всичко се забрави. — Тод се

засмя гръмко и поглади замислено брадичката си. — Все още си мисля, че се е опитал да направи нещо с нея. Трябва да си слепец да не видиш онази канавка при пълнолуние.

— Скапан подход — отбелязах.

— Ти имаш ли по-добър? — попита Шарън.

— Ще разбереш по-късно.

— Ех, деца, деца — промърмори Тод.

Допих бирата и станах.

— Къде живее тази твоя племенничка?

— В Хайланд. Една бяла къща на върха На хълма. — Тод ме изгледа проникателно. — Искаш да изровиш нещо за братовчедите си ли?

— Много бих се радвал, ако имах с какво да ги ръчкам, ако се наложи.

— Луиз ще ти каже, ако има нещо. Късмет. Не ми харесват тези сополанковци. Кажи на Луиз, че те изпращам аз.

— Благодаря. Ще ѝ кажа.

— Ще дойдеш ли пак?

Кимнах и хвърлих два долара на бара.

— Дявол да го вземе, Тод, аз вече съм тук.

Играта започваше да допада на Шарън. В Линтън тя се чувстваше в свои води и познаваше по-добре от мен улиците и тъмните ъгълчета. Показваше ми познати неща, училището си, спря в няколко магазина, за да поздрави стари приятели. Тя познаваше няколко от десетината души, с които се заприказвах, но никой не можеше да ни каже нищо за семейство Барин. Аристокрацията се бе барикадирала зад стените на имението и никой не можеше да надникне в живота ѝ.

След вечеря тя се съгласи да поговори с племенничката на Тод. Остави ме пред местната полиция и отиде да я търси. Изчаках да се скрие зад ъгъла и влязох в сградата.

Един полицай, който се освобождаваше от дежурство, ме упъти към нужния кабинет, аз почуках на вратата и влязох. Широкоплещестият полицай, който, с гръб към мен, ровеше в някакъв шкаф с документи, каза:

— Почакайте минутка.

Продължи да тършува сред папките, намери тази, която му трябваше и затвори шкафа. Когато се обърна, тъкмо щеше да ме покани да седна, но се сепна, пресилената усмивка изчезна от лицето му и той се втренчи в мен враждебно.

— Ти ли си?

— Несъмнено.

— Без остроумия, ако обичаш.

Лакътят му неволно докосна пистолета в кобура на колана му. Помнеше къде ме видя за първи път.

— Тогава да започнем отначалото — казах.

Бени Сакс не обичаше да го командват. Твърде дълго беше ченге в малък град и бе свикнал да е обратното — в противен случай трябваше да предполага, че пред него стои някаква сериозна сила. Седнах без покана и го изчаках да се намести зад бюрото си.

Най-накрая се разположи на стола и лицето му се размаза от доброжелателност.

— Да чуем, мистър...

— Кели — казах. — Догрън Кели, братовчед на Ал и Денисън Барин. Камърън Барин ми беше дядо.

Когато споменах Ал и Дени, видях как погледът му става леден, но не последва нищо повече.

— Много хубаво — отбеляза ченгето.

— Слушай, падам си по братовчедите си колкото и ти.

Той се вгледа в мен за миг и после устните му леко се изкривиха. Разбрах, че ледът е счупен.

— Какво мога да направя за теб, Кели?

— Да извадиш нещо от ежедневните доклади. Нещата винаги опират до миналото.

— Като например за Алфред и певицата от кънтри клуба?

— Точно така. — Засмях се.

— Няма кой знае какво. Когато пристигнах, те седяха долу в колата. Завързах едно въже за оста на колата и я изтеглих. Дойдох с тях до града, за да се уверя, че всичко е наред.

— Ал е имал драскотини по лицето, доколкото разбрах.

— Каза, че било от храстите. Три хубави, прави драскотини, дълбоки колкото женски нокти. А наоколо нямаше никакви храсти.

— Как са го направили?

— Мистър Барин каза, че изгубил контрол над колата, стъпил на банкетата.

— А какво е станало според теб?

— Мога да си го представя.

— И какво си представяш?

— Опитал се е да я сграбчи за задника и дамата го е прасната. Следите от гумите, преди да изхвърчат от пътя бяха само зиг-заг.

— А караха ли се?

— Не. Всичко беше тихо и спокойно. Когато пристигнах, бяха като братче и сестриче. Дамата дори не беше разрошена. Би могло да е станало, както каза той, особено ако е пил преди това, но не усетих да мирише на алкохол, а освен това предпочетох да мисля, че съм си въобразил.

— Само това ли беше?

— На следващия ден получих една каса пиячка от анонимен дарител. Добър скоч. Изглежда го е купувал иконома на семейство Барин.

— Мислех си, че нямаш право да приемаш подкупи — казах през смях.

— Нали ти казах, че беше от анонимен източник. Докато се наканя да проуча въпроса, в касата не остана нищо. А и нямаше как да съм сигурен. Пеги от магазина за алкохол само намекна нещо.

— Значи братовчедът Ал е чист като росата?

— Никакво оплакване не получихме срещу него — отвърна Бени Сакс. — Но бас хващам, че му се е приискало. Онази дама си я биваше. Лошото беше, че имаше два счупени нокътя.

— Наблюдателен си.

Едрото ченге сви рамене с безразличие.

— Така би трябвало да бъде.

— Ами Крос Макмилън?

— Плаща големи данъци. Занимава се със собствената си работа.

— Онзи ден се занимаваше с нещо друго — припомних му.

Сакс се замисли за епизода пред портала на имението Мондо Бийч. Взе пура, отхапа края ѝ и го изплю на пода.

— Мистър Макмилън се канеше да купи онова място. Дори беше дал някаква предплата.

— Сделката му се провали. Имота е продаден.

Полицаят поднесе запалена клечка към пурата си, без дори да ме погледне.

— И аз чух такова нещо. Той никак не се радва. Кроеше големи планове.

— Лошо.

— Не и за Макмилън. Винаги получава това, което поиска.

— Чувал съм това и преди. Също така и че не може да вземе собствената си жена.

Сакс изгаси клечката и я захвърли в ъгъла.

— На твоє място не бих приказвал такива работи. Доста докачлив е на тази тема. Когато надхитри Къби Тилсън в една сделка със земя, старият Къби се разплямпа и Крос му разказа играта. През четирийсет и пета беше шампион по бокс във флота. — Той дръпна от пурата и издуха миризлив синкав облак дим към мен. — Чий е сега имотът на брега?

— На човек от семейството, доколкото разбрах.

— Разбрал си доста бързо. Документите по сделката още не са попълнени. На Крос Макмилън ще му е доста интересно чие име е записано там.

— Това не е никаква тайна, Сакс. Но имотът е купен. Факт. — Станах и нахлупих шапката си. — Благодаря за разговора.

— Няма защо.

Остави ме да стигна до вратата и попита:

— Между другото, имаш ли разрешително за този пистолет на кръста ти?

— Бива те да познаваш.

Той се усмихна с поглед и мушна пурата в устата си.

Шарън ме чакаше в колата отпред и се премести, за да седна зад кормилото.

— Какво откри? — попитах я аз.

— Кръгла нула. Чисти са като девствени младоженки, но ако можеш да ги обвиниш заради потайни похотливи погледи и гадни мисли, ще спечелиш. Луиз даже повика две приятелки, за да разкажат клюките, но по всеобщо мнение, двамата не са криввали от правия ергенски път.

Казах нещо гадно под нос и включих на скорост. Не можех да не си спомня мръсния поглед на Алф, когато ме блъсна с колата си и пискливото ругане на Денисън, когато се мъчеше да пикае с болния си от трипер инструмент. На мишките обикновено не им никнат крила на прилеп, за да отлетят към подобри земи.

— Луиз си спомни и още нещо — продължи Шарън. — Точно след смъртта на дядо ти, в сградата на лабораторията в завода е станала експлозия. Един от по-възрастните инженери, който по онова време се е намирал там, е бил ударен по главата. По-късно разследването установило, че това е било нещастен случай, тъй като се провеждал някакъв експеримент, но инженерът продължавал да твърди, че са го ударили преди взрива. Според него това бил провален опит за грабеж. Освен това малко преди експлозията видял да потегля колата на Алфред Барин.

— Грабеж?

Шарън направи неопределен жест с ръка.

— Нищо не било откраднато. Алфред твърдял, че по това време бил вкъщи с брат си, а инженерът не се оправил напълно от раните си. Пензионирал се веднага след това.

— Споменаха ли името на този човек?

— Да. Стенли Крамър. Често посещавал заведението на вуйчо й Тод. Приятен старец и все още е жив. Къщата му е на Мейпъл Хил, близо до мястото, където беше нашата къща.

— Любопитно — казах аз.

— Защо?

— Защото в завода тогава са се провеждали експерименти само за извличане на алуминий. Лабораторията всъщност е била една леярна.

— И тя каза същото.

— Ще трябва да проверим.

Библиотеката беше отворена почти без посетители и дребничката възрастна жена, която работеше там се оказа много услужлива. Каталозите й представляваха стройни редове картички, изписани с подобен на паяжина почерк. След трийсет секунди тя намери която търсеше, погледна я и след още малко донесе старо библиотечно копие на „Линтън Хералд“.

Което ни интересуваше беше на първа страница — три колони и снимка на разрушената лаборатория. В общи линии пишеше същото, което ми разказа и Шарън, но също така се обясняваше, че като евентуална причина се смята срутването на някакви контейнери с киселина върху химическия склад отдолу. От снимката личеше, че силата на експлозията е била насочена към вътрешната стена. За братовчед ми Алфред не се споменаваше нищо.

Когато се върнахме в колата, попитах Шарън откъде Луиз е научила това за Алфред.

— О, чула е вуйчо си и леля си да говорят за това. Всичко, свързано със семейство Барин, е голяма новина в този град.

— Мислиш ли, че ще можеш да намериш къщата на Крамър?

— Струва ми се, че няма да е трудно. И без това малко хора живеят нататък.

Наистина не беше трудно. Стенли Крамър беше записан в телефонния указател, а когато стигнахме до малката къщичка, лампата в предната стая светеше. През прозореца го видях как става от стола пред телевизора, когато позвъних — съсухрен стар човек, с криви крака и провлечена походка. Всичката му бяла коса си беше на мястото и освен нея имаше старомодни бели мустаци, приличащи на кормило на велосипед — като тези, които носеха татковците на поляците, когато бях малък.

Лампата на верандата се запали и вратата се отвори. Старецът замига срещу нас със воднистите си очи и каза:

— Добре, добре. Тук рядко ми идват гости. Да не сте се загубили?

— Не. Вие ли сте Стенли Крамър?

— Открай време.

— Значи идваме при вас.

— Колко мило. — Той ни се усмихна с беззъбата си уста под провисналите мустаци и отвори вратата широко. — Влизайте.

Къщата му беше мъжка — подредена и чиста. Рафтът над камината бе украсен с множество миниатюрни механични устройства с лостове и колела, а на малките масички из стаята бяха сложени снимки в рамки. На една от тях се виждаха дядо ми и той, пред първата сграда на завода. Може би беше правена преди шейсет години.

Старецът ни наля вино от гарафа и най-накрая седна срещу нас.

— Толкова се зарадвах, че идва някой, че забравих да се запознаем. Кой бяхте вие? — Той присви очи. — Не ви познавам, или греша?

— Познавали сте дядо ми — казах. — Камърън Барин. Аз съм Догрън Кели, семейната тайна.

В очите ми се появи смях и той разклати пръст срещу мен.

— О, помня те, как да не те помня. Голяма паника настъпи, когато се появи. Стариат Камърън стана луд за връзване.

— Това е Шарън Кас. Някога е живяла тук. Баща ѝ е работил в „Барин“.

Крамър се протегна, за да вземе очилата си, окачи ги на ушите си и се наведе напред, за да я види добре.

— Ти си дъщерята на Лари Кас? — Преди Шарън да отговори, старецът закима енергично. — Да, разбира се! Та ти приличаш на майка си от глава до пети. Същата уста, същите очи. Даже и косата си носиш като нея. Хубава жена беше майка ти.

— Благодаря.

— Много мило, че сте дошли от толкова далече, за да видите старо изкопаемо като мен. — Той се усмихна, отпи от виното и ме погледна. — Но май не идвате само за това, а?

— Може би ще успеете да ми помогнете.

— Вече за нищо не ме бива, синко.

— Искам само да си спомните някои неща.

— Виж, това мога. Само това ми остана.

— Помните ли експлозията в лабораторията?

Усмивката му изчезна и мустаците му увиснаха надолу.

— Помня преди и след това, не и самата нея. — Той свали очилата си и се почеса по темето. — Струва ми се, че подобни неща не бива да се помнят.

— Преди време сте казали на някого, че не експлозията ви е зашеметила.

Той вдигна гарафата и напълни чашите отново.

— Казал ли съм?

— Хубаво вино — похвалих го аз.

Очите му престанаха да бъдат старчески и той се вгледа в мен изпитателно.

— Знаеш ли какво, синко? У теб има нещо от стария Камърън. И той имаше ръбест характер. Понякога ми приличаше на змия, друг път изцяло на котка, хитър и опасен. Другите изобщо не са като него.

— Аз съм единственият му пряк потомък. Но никой не е забил камбаните, когато съм се родил.

— Така е — Крамър се изкиска. — Камърън не обичаше да му правят номера.

— Та за експлозията.

— Виждаш ли? Точно като дядо си. И той не оставяше нещата на мира. — Старецът отпи от виното и го задържа в устата си, за да усети вкуса му. — Експлозията — продължи да разсъждава на глас — стана някъде след обяд. Работех върху един топлинен проблем с алуминиевата сплав. Стори ми се, че чух шум и понечих да се обърна, но точно тогава ме удариха по глава. След това се опомних в болницата.

— Можело е да стане и по-лошо.

— Не мога да си обясня как съм се измъкнал оттам. По-късно са ме намерили край входа, но не помня как съм стигнал дотам.

— Казали сте, че колата на Ал е била там.

— Като се замисля, може да е била, може и да не е. Десетина минути преди това слязох долу до склада, за да взема поялник. Стори ми се, че чух да потегля кола и надникнах. Заприлича ми на тази на Ал. Понякога идваше, за да прегледа документите и не видях нищо странно. Та той беше собственик на завода, нали?

— В известен смисъл.

— Взех поялника и се върнах да работя.

— И това е всичко?

Крамър кимна и продължи да подръпва мустака си замислено.

— Какво може да е избухнало?

— Очаквах този въпрос. Според мен, нищо, но аз не съм химик. Може наистина да са виновни киселините.

— Имало е предположения за евентуален опит за грабеж?

— Точно така. Центърът на експлозията беше до вътрешната стена, точно където е сейфът.

— В него имаше ли нещо ценно?

Крамър отново сви рамене.

— Зависи дали чак толкова си заритал за четиристотин долара в дребни банкноти и купчина стари документи. Този стар сейф дори не се заключваше. Използвахме го като най-обикновен шкаф. Намираше се там единствено защото преди Камърън да построи новото крило, помещението на лабораторията беше част от главния офис. След това всички ценности и пари се пазеха в новото хранилище.

— И братовчедът Ал отново се измъкна?

— Май не ти допада това момче?

— Алфред е тъпак.

— Прав си — съгласи се Крамър. — Да, не го обвиниха в нищо. Цяла нощ е бил с Денисън. Както и да е. Тогава не трябваше да приказвам толкова. Тази кола можеше да е на всеки. Не приличаше на големия кадилак и на другата, чуждестранната, които най-често караше. Няколко души в завода също имаха такива.

— Но ти все още мислиш, че е бил той?

— Синко, когато един старец си забие нещо в главата, много трудно е да се откаже от него, дори и да не е прав. Възрастта е странно нещо.

— Така е.

— Между другото, имаш ли нещо против да ми кажеш защо толкова се интересуваш от древна история?

— Любопитство — отвърнах.

— Любопитството убива.

— Ако беше прав, Алфред вече щеше да е мъртъв.

— И ти щеше да си доволен от това?

— Защо не? На времето той се опита да ме убие.

Шарън остави чашата си и ме погледна.

— Изглежда и ти остаряваш. Не искаш да забравиш някои неща за нищо на света.

Стенли Крамър се усмихна и се почеса по главата.

— На твое място щях да се занимавам с тази хубава млада дама и да оставя миналото да почива в мир.

— Може би си прав. Хайде да тръгваме, хубава млада дамо.

Беше мръсно и мухлясало, животни бяха оставили мръсотии по пода, а в тапицерията на някои от столовете имаше птичи гнезда. Лунните лъчи, които се процеждаха през прозореца, осветяваха копринени паяжини, които придаваха на стаята призрачен вид.

Шарън поиска да я види отново и този път реши да влезе вътре. Единствената светлина идваше от двете стари газени лампи, които тя успя да изрови от някакъв килер. Беше бледа и слаба, но достатъчна, за да се отрази в мокрите петна под очите ѝ, докато докосваше с ръка изтърбушените мебели.

Къщата беше твърде далеч от града, за да бъде разграбена от вандали или за да я използват скитници, прекалено обрасла с бурени, за да бъде сексуално леговище за влюбени. От дървенията се чуваха стържещи звуци, при влизането ни покрай нас прелетяха прилеп.

— Винаги сме имали мишки — каза Шарън. — Не исках татко да ги улавя с капан. Той не знаеше, но аз оставях храна на пода в кухнята, за да ядат.

Оставих я да говори за дните, когато е била с плитки и детска престилка и баща ѝ я е теглил с шейничка. Най-накрая спря в подножието на стълбата, поколеба се за миг и тръгна да се изкачва. На горния етаж имаше три стаи. Вратата на най-малката беше отворена. Една крачна шевна машина и стол с изправена облегалка очакваха някой да ги използва.

Шарън отвори вратата на средната и я освети с лампата.

— Стаята на майка ми и баща ми — обясни тя.

Приблжих се и надникнах вътре. Вятърът и дъждът, влизащи през счупения прозорец, бяха обезцветили дюшека на леглото и захвърлили завивките на пода. Полираните повърхности на двата гардероба бяха олющени, огледалата — почернели и не отразяваха почти нищо.

Тя затвори внимателно вратата пред последната стая в дъното. В началото вратата не искаше да се отвори и се наложи да натисна с рамо. Поддаде и заяде на средата, така че трябваше да влезем един по един.

Стъклото беше на мястото си и при плътно затворената врата стаята се бе запазила сравнително чиста. Леглото все още бе застлано с юрган, на бюрото имаше няколко списания и няколко празни кутийки от козметика, в ъгъла тихо стоеше люлеещ се стол, а на дъното на гардероба, под няколко ката омалели дрехи, се виждаше чифт обувки. Беше залепила на стените всичките си любими герои от книги и списания, сред снимки и ваденки от различни курорти.

— Тук ли си живяла? — попитах я.

Шарън прекоси стаята и остави лампата на тоалетката.

— Моето малко убежище. Обичах тази стая.

— Всъщност ти не си се изнесла от тази къща.

— Не можах. Взех само най-необходимото и тръгнах. Не мислех, че някога ще се върна тук. Твърде много спомени, Куче. Реших да започна отначало.

— Спомените не могат да се заличат, кукло.

Странното изражение пак се появи на лицето ѝ и изчезна почти веднага.

— Да, зная.

Гледаше ме в огледалото на тоалетката. После очите ѝ се плъзнаха встрани, тя откачи една снимка от стената, усмихна ѝ се и я мушна в джоба си.

— Куче... — Пръстите ѝ започнаха да разкопчават копчетата на сакото ѝ едно по едно. — Можем ли да останем тук тази нощ? Заедно?

— Бъркаш ме с мечтите си, майката.

— Мечтала съм много... в същото това легло.

— Ще престанеш ли да ме блъскаш в главата? Една нощ на плажа бих могъл да издържа. Беше забавно и хубаво. Следващият път обаче няма да е така. Ти вече не си малко момиченце. Когато махнеш тези дрехи, отдолу се показват прекрасни женски извивки и хубава мека плът. Не мога да издържа този тормоз. Отразява се зле на инструмента. Някога наричахме това любовни болки.

Тя съблече сакото си и го хвърли върху люлеещия се стол. Започна да разкопчава ризата си, но аз оставих своята лампа на земята и я сграбчих преди да успее да я разтвори. Шарън се усмихна и поклати глава.

— Миналия път исках да ме вземеш, но ти не пожела. Сега искам да не ме вземеш.

— Стига с тези глупости! — почти изкрещях.

— Моля те, Куче! Само сега! Няма да се случи втори път.

— Слушай, нямам нищо против фантазиите, но...

— Понякога човек живее с фантазиите си дълго време. Моля те, Куче!

Тя ме отблъсна с малките си нежни ръце и отиде до гардероба. Наблюдавах я докато бавно се съблича и вътрешностите ми отново се обърнаха. На бледата жълта светлина беше по-красива от всякога, но

някак си с по-различна красота — млада, несъзнателна. Когато свали всички дрехи, Шарън отметна завивката и се мушна в леглото.

Погледнах я, зачудих се с какво ли се захващам, после също се съблякох, но не със същата неосъзнатост. Направих го бързо, угасих двете лампи и легнах до нея.

— Само ме прегърни — каза тя.

Аз исках да кажа същото, но не го направих.

Пистолетът се оказа в ръката ми с дръпнат предпазител в момента, в който докоснах дръжката на вратата. Лий беше типичен нюйоркчанин и обикновено се барикадираше с тройна заключалка, но сега вратата се отвори съвсем лесно. Вях стигнал прекалено напред, за да мога да се върна, така че се изтъркалях на пода до най-близкия ъгъл, готов да засипя с олово всеки, който решише да тръгне срещу мен.

Изчаках, заех по-удобна позиция и пак изчаках. Нищо не се случи. На обедните слънчеви лъчи, струящи през прозореца, танцуваха кълба прах, а уличният шум се чуваше като тихо боботене. След като минаха още трийсет секунди станах и се запромъквах към стаята, в която спях. Никой не беше ровил в нея, беше тиха и спокойна.

Стаята на Лий отсреща беше затворена, а на пода се търкаляха няколко писма и един вестник. Стигнах до него бързо, ритнах го и зачаках да видя какво ще се случи. Нищо.

Но този път чух шум — едва доловим стон и бълбукане. Завесите все още бяха пуснати и почти пипнешком преминах през неоправената спалня на Лий към банята. Странните звуци се усилиха, стихнаха, после пак изригнаха, странно истерични.

След това разбрах какви са те, прибрах пистолета и отворих вратата толкова бързо, че едва не счупих езичето на бравата. Лий беше във ваната със завързани зад гърба ръце и крака, а устата му бе залепена с широка хирургическа лепенка. Тежкия метален стол от бюрото бе хвърлен върху него, за да не му позволява да мърда, а кранът бе пуснат да тече съвсем слабо, за да направи смъртта бавна и мъчителна. Мускулите на врата му се бяха превърнали в корави въжета от напрегането да държи лицето си над водата, а очите му бяха разширени от ужас.

Спрях крана, вдигнах стола и извадих Лий от ваната. Когато развързах ръцете и краката му, отпускането на огънатото му тяло го

накара да повърне и аз махнах лепенката от устата му, преди да се е задушил. Лий ме погледна, простена глухо и изгуби съзнание.

Освен лекото пребледняване по слепоочията, по него нямаше други следи от насилие. Сложих го в леглото, разчистих и седнах до него, за да разхлаждам челото му с мокра кърпа. След малко клепачите ми се раздвижиха.

— Спокойно — казах аз. — Не се насилвай. Ще поговорим по-късно.

Той едва забележимо кимна.

— Ранен ли си?

Едната му ръка направи отрицателен знак.

— Добре тогава. Стой тук.

Намокрех кърпата отново, сложих я на челото му, излязох от стаята и заключих външната врата. Продължавах да се проклинам, задето бях такъв идиот да си мисля, че това няма да се случи. Бях изложил на опасност всички, до които се бях докоснал, защото не допусках, че онези ще бъдат достатъчно тъпи, за да поискат да пуснат в действие цялата мръсна машина, но пак се бях заблудил. Нямаше смисъл да се опитвам да проследя извършителите. Ваната беше почти пълна, което означаваше, че водата е текла дълго време и всички са имали достатъчно време, за да се изпарят. Операцията е била съвсем проста. Хванали са го, когато се е качвал с пощата, насочили са пистолет, влезли са в апартамента му и са го праснали с нещо. Вдигнах писмата от пода и след това погледнах датата на вестника. Беше от вчера. Това означаваше, че са го пипнали още предишната вечер, когато се е връщал от работа. Чакали са цялата нощ, с надеждата да ме пипнат и когато не съм се появил, са решили да ми оставят подарък.

Когато се досетих, изругах още веднъж, втурнах се в банята, отпуших канала на ваната, изхвърлих смачканите лепенки в клозета и върнах стола зад бюрото, където му беше мястото. Когато минах покрай Лий, видях как очите му се разширяват отново и му казах:

— Облечи се и се пригответи да играеш роля.

Едва имах време да сваля самото си, да прибера пистолета и да набера номера на Лийлънд Хънтър, когато на вратата се почука. Казах на секретарката му да изчака и отидох да отворя. Бяха същите две ченгета, Тобано и партньорът му, и държах насочени пистолети.

— Не стойте там — казах аз. — Влезте. Говоря по телефона.

Обърнах се, за да вляза вътре, но Тобано ме спря.

— Почакай малко, приятел!

Направиха всичко по класическата полицейска процедура, а колегата на Тобано дори провери телефонния разговор. Каза на секретарката на Хънтър, че ще се обади пак и затвори. Преди да успеят да огледат стаите, Лий се появи обут в долнището на пижамата си и започна да се почесва, сякаш току-що го бяха измъкнали от леглото. Дори успя да се прозине.

— Какво, по дяволите става тук, Куче?

— Знам ли? — Погледнах двете ченгета. — Може ли да ми кажете за какво е всичко това?

— А може ли най-напред да поогледаме?

— Оглеждайте.

— Можете да ми оправите и леглото — обади се Лий.

Партньорът тръгна из стаите, а Тобано остана при нас. След малко се върна и поклати глава.

— Чисто е.

Пистолетите изчезнаха под шлиферите им.

— Е? — подканих ги. Едрото ченге кимна.

— Получихме сигнал, че тук има труп.

Лий се направи на усмихнат.

— Жената, която чисти, веднъж ми погоди тоя номер, когато ме намери припаднал на пода.

— Не се е обадила жена — каза ченгето.

— Анонимен сигнал?

— Всички са такива. Това там твоята стая ли е?

— Аха.

— Оправена е.

— Аз съм подреден човек.

— Тук ли беше цяла нощ?

— Арестуван ли съм?

— Не си.

— Тогава да зарежем въпросите. Дори не ми прочете правата ми.

— Казах, че не си арестуван. И не обичаме игричките. Ако се сещаш кой шегаджия е устроил тази помия, кажи му, че за него ще е по-добре, ако зареже тези неща.

— Не се безпокой толкова за хората.

Едрото ченге ми се усмихна обезоръжаващо.

— Не се безпокоя. Само се чудя, дали наистина е бил шегаджия.

— Защо?

— Защото не сме свикнали да виждаме едни и същи хора толкова често. Не ти ли се струва малко странно?

— Май да.

— Някакво обяснение?

Свих рамене, извадих цигара и я запалих.

— Споменах на няколко души за последната ни среща. Може би някой от тях е решил да се позабавлява.

— Който и да е, ще си плати, ако продължава да го прави.

Тобано не видя изражението ми, когато задържах вратата отворена, за да излязат и минаха покрай мен.

— Бас хващам, че ще си изпати — казах.

Лий не можеше да играе повече. Когато двамата излязоха, той се отпусна върху креслото със сподавен стон и закри очите си от слънчевата светлина. Ръцете му трепереха, а ъгълчето на устата му помръдваше като от тик.

Отидох в кухнята, направих кафе и му занесох чаша.

— Изпий го, ще ти стане по-добре.

Той се изправи, пое кафето с треперещи пръсти и го изпи. Взех чашата и му запалих една цигара.

— Говори ли ти се?

Погледът му се насочи към мен, а лицето му бе преbledняло като тесто.

— Куче... в какво си се забъркал?

— Съжалявам, Лий.

— Те се опитаха да ме очистят!

— Знам.

— А аз дори не...

— Просто ми ги опиши.

Опита се да намокри напуканите си устни си с език и кимна, разтривайки с ръка цицината от едната страна на главата му.

— Бяха двама. Колкото тебе на ръст. Пистолетите им ги правеха доста по-големи. По дяволите, Куче...

— Продължавай, Лий.

— Разбира се, ще продължавам! Знаеш ли какво е да си мислиш, че ще се удавиш след две минути? Ти...

— Имам доста добра представа.

Лий присви очи и подпря глава на ръцете си.

— Бяха на около четирийсет, единият с черен костюм, а другият с шлифер и памучни панталони. Бели ризи, тъмни вратовръзки с фигурки...

— Някакви особени белези?

След кратка пауза Лий отговори:

— Не, никакви. Нищо особено, ако не броиш закоравелия им вид. — Вдигна очи към мен и те все още бяха уплашени. — Куче, тези хора не се шегуваха! Останаха тук цяла нощ, без да обелят дума, а след това единият най-неочаквано стана и ме удари по главата. Свестих се вързан, тъкмо когато пускаха крана на ваната.

— Не може да не са казали нищо.

— Да, казаха. В началото. Питаха за теб. Не знаех къде, по дяволите, си се запилял. Дори не ми беше казал, че не смяташ да се прибиращ цяла нощ.

— Нещо особено в говора им?

— Имаш предвид нещо като диалект ли?

— Да.

Лий се замисли за миг и се намръщи.

— Говореха... дяволски правилно. Прекалено правилно, може би.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... като че ли са учили езика. Единият... сякаш най-напред мислеше, а после говореше. Другият имаше странен акцент, като... помниш англичанина от Кралската авиация, когото наричаха Големия Вени?

— Да.

— Като него.

— Вени беше белгиец от Брюксел. Заминал за Англия веднага след като завършил колежа, четири години преди началото на войната.

— Все едно. Не каза много, освен че попита за теб. И говорят му ми напомни за Вени.

— А спомена ли за какво съм му?

— Не. Единият продължи да тършува из къщи, докато другият не му каза, че ти не би проявил такава глупост. Смятаха да те чакат, докато се върнеш. Искане да те накарат да се разприказваш и след това да те убият. Носеха едно куфарче, в което имаше най-различни неща. Инструменти, шишенца... изкараха ми акъла. Предполагам, били са убедени, че не ги лъжа, иначе щяха да ги опитат върху мен.

— Прав си. Чудя се обаче защо не са ме изчакали.

— През последните Два часа единият непрекъснато поглеждаше часовника си. Стана нервен.

— Може би са решили, че съм надушил капана и ще дойда с подкрепления.

— А защо бяха тези ченгета?

— Това също е начин да ме разкарат. Само че не улучиха времето. Сигурно някой е наблюдавал кога ще се върна и след това се е обадил в полицията, като е смятал, че ще ме хванат с мъртвец в апартамента... или като се опитвам да изнеса трупа.

— Като се опитваш... Боже, Куче!

— Зарежи това. Нищо не се е случило. Аз ще се махна оттук и...

— Ще се махнеш! Как ли пък не! Аз видях тези типове и бих могъл да ги идентифицирам. Не искам да се оправям с тях сам. Куче, аз съм страхлив човек. Тези неща никак не ми допадат!

— Добре, добре. Може би си прав.

Станах и взех още една цигара. Когато отново се обърнах към него, Лий ме гледаше, сякаш бях непознат.

— Ти знаеш кои са, нали?

— Не знам.

— Но знаеш защо са дошли!

— Мога само да предполагам.

— И не можеш да ми кажеш?

— Не мога.

— Ти си луд! — каза Лий и изсумтя. — Предполагам, досещаш се, че наистина изцапах гащите.

— Установих го.

— Някога случвало ли ти се е?

— Два пъти.

— Куче...

— Да?

— Бяха с кафяви обувки.

Угасих цигарата и зачаках.

— Никой нийоркчанин не носи кафяви обувки с черен костюм или черни памучни панталони. Това е едно от безвкусните неща, които правят провинциалистите.

— Или чужденците.

— Аха. Непрекъснато.

— Друго какво?

— Всичко по тях беше свършено ново. На ризите им личаха гънките от пакетирането.

— Забеляза ли оръжията им?

— Естествено. Единилт беше едър калибър, може би 38-и. Колт или Смит енд Уесън. Другият беше 22-и, но с масивна дръжка.

— Никелиран? — попитах го тихо.

— Да. Откъде знаеш?

В подножието на известното „Шато 300“ Ню Йорк се простираше като гигантско коледно дръвче — най-ниските клони стигаха до Куинс, Бруклин и Бронкс, след което се издигаха към гигантските кули на Манхатън.

„Кейбъл Хауърд“ бяха наели целия ресторант, за да отпразнуват съюзяването с Уолт Джентри и за да обявят предстоящите снимки на „Плодовете на труда“ — нов бестселър за секса през деветнайсети век. В списъка на гостите Лий бе включил всички, които представляваха нещо — големи футболисти, кинозвезди, финансисти от Уолстрийт и дори няколко герои от войната, представители на всички родове войски.

Навсякъде гъмжеше от журналисти — жужаха камери, проблясваха светкавици, виждаха се разтворени бележници. Те много добре защитаваха репутацията си пред купите с пунш и трите огромни бара. Два елитни оркестъра свиреха танцова музика, а паузите запълваше пианист, който преди да дойде бе изнесъл концерт в „Карнеги Хол“.

Уолт Джентри ръководеше всичко това по обичайния си начин — приятен и усмихнат. Не пропускаше и да набележи обекти, които да разнообразят монотонността на ергенския му живот в бъдеще. Шарън

стоеше до С. К. Кейбъл и му помагаше с имената на гостите и запознанствата. Тя предпочиташе да не участва във всичко това, но шефът ѝ твърдеше, че имал нужда от нея и тя отново бе в стихията си.

Забеляза, че я гледам и ми махна. Точно в този момент една чаша издрънча до моята.

— Забавляваме ли се, мистър Кели? — попита един глас.

Обърнах се към Дик Лейгън и свих рамене.

— Не особено.

— Наистина това тук трябва да е малко скучновато след разточителните европейски угощения.

— Това пък откъде го чу?

Той завъртя леда в чашата си и я изпразни наполовина.

— От няколко източника. Имал си отлична компания. Да се движиш сред богатите сигурно е приятно.

— Нямам представа.

— Така ли? Нищо ли не означава за теб да си гост на един от най-богатите хора в Европа? Доколкото ми е известно Роланд Холънд контролира девет различни индустрии и една от най-големите корпорации в световен мащаб.

— Аз и Роли бяхме заедно през войната, Дик. От време на време посещавам старите си приятели. Лий Шей също беше там.

— Само че въпросният приятел преди войната не е бил богат, нали?

— Никой не беше, помниш ли? Роли има ум в главата. Успя да натрупа състояние и много се радвам за него, защото е свестен човек. Същото постигнаха и много други.

— Да, само дето не са ти приятели.

— Какъв намек се крие в тази забележка?

— Приятелите ти са странни хора. Това, че никой не знае за тях — също. Все още не съм стигнал много далеч в проучването на миналото ти... освен семейството.

— Чети светските клюки във вестниците, Дик. Там пише всичко за тези хора.

Лейгън остави чашата си върху подноса на минаващия келнер и взе пълна.

— Във вестниците прочетох някои много интересни неща... Също и в няколко полицейски доклада.

Разбрах за какво става дума и заговорих направо:

— Имаш предвид Веда и Пам? Те двете винаги са създавали неприятности. Веда е преспивала в повече чужди спални, отколкото проститутка от Таймс Скуеър. Пам е същата стока, но ако искаш нещо по-пикантно, захвани се с Люсила. С Фред Саймън живяха доста бурно, преди да се разведат. Просто не мога да разбера как така смятат мен за черна овца.

— Изглежда всички от семейството са на същото мнение.

— Дивотия! Тези приятелчета просто се правят на разсеяни или предпочитат да не си спомнят собственото си минало. Освен това, когато си сред първите пилета на опашката за зрънца в техния обществен кръг, никак не ти се ще да се разпространяват клюки и да те изритат от птичарника.

— Трябва да поговориш с Мона Меримън. Ще ѝ осигуриш материал за седмици напред.

— Това са стари неща, Дик. Тук, на този купон, тя ще събере много повече помия, подходяща за вестника ѝ.

Лейгън се усмихна леко и се обърна към залата.

— Може би дори повече отколкото предполагаш, Кели. Виж, дошъл е един стар твои приятел.

Проследих погледа му, но не разбрах за кого говори.

— Кой?

— Някой си мистър Крос Макмилън и жена му, Шийла.

— Наистина те бива в проучванията, приятел.

— Едва сега започвам, Кели.

Уолтър Джентри беше един от големите акционери и директор на „Уелс Ривър Пластик Корпорейшън“. Крос Макмилън държеше контролния пакет и председателстваше борда на директорите. Същия следобед се бе състояло заседание във връзка с копродукцията и тъй като Макмилън щеше да остане в Ню Йорк, Уолт го бе поканил на коктейла.

Забавляваше се добре, докато не се присъединих към групата. След това мрачните спомени от миналото — тухлата по главата, спречкването на морския бряг и загубата на така желаното от него парче земя — наложиха върху лицето му маска на зле прикрит гняв.

Уолт се опита да ни представи един на друг, но в отговор получи едно троснато: „Вече се познаваме“. Когато видя Шарън, изгледа домакина си така, сякаш го бе измамил. Уолт нямаше представа каква е играта и го дръпна да го представи на някой друг, а аз останах сам, докато не се появи някаква висока брюнетка с почти неземно тяло, която каза:

— Съпругът ми не ви харесва, мистър Кели.

Изгледах я изненадано. Копринената тъкан на роклята ѝ прилепваше плътно до тялото, а голямото деколте бе на абсолютната граница на възможното. В цепката между гърдите ѝ на платинена верижка висеше голям диамант с форма на круша, който хвърляше цветни отблясъци в очите ми.

— Не, не се познаваме — засмя се тя и ми подаде ръка. — Аз съм Шийла Макмилън... жената на Крос.

Поех ръката ѝ и я задържах за миг. Ръкостискането ѝ беше топло и солидно, малко по-силно, отколкото на повечето жени.

— Догрън Кели. Съжалявам.

— Няма за какво. Мона ми каза кой сте, а после си спомних, че Крос е говорил за вас.

— Наистина не може да се каже, че сме приятели.

Шийла се засмя и вдигна чаша към устните си.

Дори начинът, по който пиеше, беше сексуален акт и се зачудих дали са верни всичките тези неща, които бях чуват за нея.

— Белегът на главата на Крос е от вас, нали? Знаете ли, че още не ви е простил за това?

— Детска работа — отвърнах. — Беше толкова отдавна! Освен това той никога не е можел да понася семейството ми. В това поне си приличаме.

— Да, зная. Из Линтън се носят слухове. Научих, че завръщането ви е било истински шок за тях.

— Повече или по-малко.

Тя погледна съпруга си. В момента той се ръкуваше с двама банкери и не ни видя.

— Понякога ми се ще Крос да се махне от всичко това — каза тя замислено. — Имаме всичко, от което се нуждаем, но той иска още повече. Парите вече не му служат за нищо смислено. Има нужда от тях единствено за да участва в играта на бизнеса.

— Тази страна е построена от големите финанси — припомних й.

— Да, но те унищожават хората. — Тя рязко се обърна към мен и се усмихна. — Кажете ми, мистър Кели...

— Да си говорим на ти. Прякорът ми е Кучето.

— Добре... Куче... — Шийла направи подигравателна физиономия. — С какво се занимаваш? Ще влезеш ли в „Барин Индъстриз“?

— В момента искам само да си почивам. Не мисля, че бих имал тази възможност, ако се заема с „Барин“.

— Какво елегантно измъкване от прекия отговор!

— След месец-два ще съм наясно.

Тя ме потупа леко по лакътя.

— Е, желая ти късмет тогава. Радвам се, че не си като останалите от семейство Барин. Не мисля, че ще е уместно да те поканя на чай, когато дойдеш в Линтън, какво ще кажеш?

Усмивката ми се превърна в смях и поклатих глава.

— Разбира се, че не. Не искам на Крос да му изгорят бушоните.

Казах й „довиждане“, проследих я с поглед, докато се отдалечи към две други жени и тръгнах към изхода. Когато се приближих, широкоплещестият мъж до вратата вдигна поглед и каза:

— Всичко е наред, мистър Кели. Няма нежелани гости.

— Какво става отвън?

— Десетина ловци на автографи. Джо ги държи под око.

— Проверихте ли музикантите?

— Разбира се. Двама заместват титуляри, които не са успели да дойдат. Легитимираха се, имат и профсъюзни карти. Журналистите познавам лично. Телевизионните екипи са проверени, а келнерите са от персонала.

— Добре, благодаря.

Петдесет долара можеха да осигурят доста добра охрана.

През повечето време се стремях да избегна Мона Меримън, но най-накрая тя ме хвана натясно, когато отивах към бара и пожела да я заведа да си вземе питие. Мушна химикалката в спиралата на тефтера си, пусна го в чантата си с въздишка и щракна с пръсти на бармана.

— Мисля си, че някой ден ще напиша нещо истинско, а не изкривено и напудрено. Това ще бъде моят край.

— Ти пишеш това, което хората искат да четат — казах и вдигнах чаша. — Наздраве.

— Наздраве. — Тя глътна питието си на един дъх и кимна на бармана да напълни чашата ѝ отново. След това махна с ръка към бърборещата тълпа и каза отвратено: — Погледни ги само! Можеш ли да изтърпиш фалшивите им цици и купешките им фризюри? И всички се докарват.

— За какво?

Въпросът ми я изненада.

— Шегуваш ли се, приятел?

— Не.

— Дявол да го вземе, тук няма нито една хлапачка, която да не си прави устата за някаква роля в новия филм. Тази вечер всички, които имат и най-далечна връзка с „Кейбъл-Хауърд“ ще има къде да спят. Дори и за два кадъра в масова сцена. Наблюдавай и момченцата. И те въртят същите номера. Два дни след като е готов работният сценарий, из града ще плъзнат пиратски копия, за да могат всички нехранимайковци да разберат за какво точно се борят.

— Безумие — отбелязах.

— Но е добре дошло за жребците. Само гледай какво ще правят операторите, когато тръгнат из града. Всички отбрани задници ще са на тяхно разположение, докато идиотките не осъзнаят, че са били само кокалчета за оглозгване. — Тя посочи една прекалено гримирана дама на средна възраст, която се усмихваше на двама младежи с вид на чиновници във фирма. Единият ми се стори познат. — Но не всички жени го правят. Онова там е Силвия Потър. Мъжът ѝ е асистент режисьор в „Кейбъл-Хауърд“. В момента тя си избира другарче в игрите за следващата седмица, което ще ѝ позволи да се наслади на младото му тяло, защото си мисли, че дамата ще прошепне две думи за него пред стареца.

— А ще го направи ли?

— Няколко щастливци може и да успеят. Само епизодични роли, които не променят нищо. А мъжът ѝ, Биби Потър, ще се съгласи с нея или тя ще разкаже на целия свят за похожденията му и ще се разведе, отмъквайки половината му имоти. — Мона отпи от чашата си. — Този бизнес е смахнат.

— Филмът струва ли си всичко това?

— О, несъмнено ще бъде хит. Няма как да не е. Ще хвърлят пет милиона в продукцията и ще спечелят пет пъти повече. Чел ли си книгата?

— Не ми остана време. Хубава ли е?

— Голям секс-роман. За живота и любовта в старомоден индустриален град от деветнайсети век. През цялото време летят фусти и кюлоти, мъжете се опитват да се измъкнат от панталоните си... Знаеш ли, ципът е голямо изобретение. Днешните любовници се събличат за десет секунди. — Забеляза съмнението ми. — Добре, умнико, освен мен. На моята възраст имам нужда от някои съоръжения, които не се свалят толкова лесно.

— Обзалагам се, обаче, че си струва усилията.

— Опитай и ще видиш.

— Внимавай, може и да го направя.

— Глупости. Ти си от жребците. Виждаш ли как те зяпат хлапачките, когато разберат, че познаваш Уолт? На твоє място бих взела всичко, което мога.

— Да кажем, че обичам да подбирям.

— Разбира се. Например... Шийла Макмилън.

— Имаш мръсно подсъзнание. Просто се запознах с нея.

— Тогава нека ти дам някои препоръки... Внимавай, тя може само да те раздразни. Това побърква мъжа ѝ. Фригидна е като дърво, а е красива колкото си иска. Като я гледаш не ѝ личи, нали? Как се похабява тази разкошна плът!

— Къде чу това?

— Тук-там. Крос го е споменал пред свой бизнес-партньор в състояние на алкохолно откровение. По една случайност този човек ми е приятел. Но все пак повечето идва от слугинските клюки.

— Вярваш ли на всичко, което чуеш?

— На много малка част. Но в случая слуховете са истина. Защо, според теб, е такъв тигър във финансовата област? Избива всичките си комплекси, като обръща финансовия свят надолу с главата. Готов е да даде и левия си ташак, за да се добере до жена си, само че това никога няма да стане.

— Тогава защо се е оженил за нея?

Мона остави чашата си на бара и ме изгледа, както се гледа малко дете.

— Защото е лудо влюбен, ето защо. Според мен и тя го обича, но щом нещата опрат до секс, всичко отива по дяволите.

Най-накрая открих Крос Макмилън и жена му в другия край на залата. Разговаряха с някакви хора, а Шийла го гледаше с обожание, усмихната, и бе сложила ръка на рамото му. Изведнъж ми дожаля за горкото плешиво копеле и ми се дощя да не му бях оставил този белег точно на темето, където всеки можеше да го види. Щеше да е по-добре за него, ако го бях кастрирал.

— За какво мислиш? — попита Мона. — Изглеждаш странно.

— Нищо, което става за вестник, скъпа.

— Аз разполагам с нещо, което става — отвърна тя шеговито.

— Така ли?

— За възможния роман между потомък на Барин и секретарка във филмова къща.

— Шарън?

Мона вдигна вежди утвърдително.

— Боже, аз съм достатъчно стар, за да й бъда баща.

— Съвършената холивудска двойка — усмихна се тя. — Би ли искал да ми станеш син?

— Знаеш ли как ще ми викат тогава?

— Разбира се. Кучи син. Много уместно. И внимавай с всичките тези огнени красавици наоколо.

Мона кимна и се отдалечи.

Часовникът ми показваше десет и четирийсет и пет. Вече трябваше да са се обадили. Махнах на Лий да дойде за малко при мен и се уверих, че е направил резервация в клуба си. Той и още един член щяха да закарат Шарън до апартамента ѝ, да я оставят заключена вътре, докато ѝ се обадя, а след това да отидат в „Райдър“, където се допускаха само членове. Излязох във фойето, взех томче „Плодовете на труда“ и тръгнах към асансьора.

Човекът за свръзка от „Уелър-Фебре“ отговори на зададения му на френски кодиран въпрос, че са затворили до сутринта, което означаваше, че трябва да позвъня отново на дежурния телефон, който имаше засекретяващо устройство. Набрах номера и попитах:

— Подслушват ли ви?

— Може би. Тази сутрин идваха хора от ФБР. Изглежда френските тайни служби следят трансатлантическите разговори. Джейсън ни се обади два пъти от някакъв ресторант малко преди един от истанбулските куриери да бъде застрелян. Изчезнали са трийсет килограма хероин, готови за изпращане в Щатите.

— Кой го е застрелял?

— Никой не знае. Смятат, че е било неуспешен опит за кражба. Убиецът е изчезнал без следа.

— По дяволите — изругах. — Кой пипна наркотика?

От другата страна на линията се чу кискане.

— Това е най-смешното. Никой! Куриерът изглежда е очаквал нещо подобно и е сменил пакетите. Истинската стока все още е скрита някъде. Планът му е бил, ако всичко мине добре, да прибере парите и след това да каже на посредника къде да намери истинските пакети. За жалост не е предвидил, че може да бъде и убит.

— Никакви следи ли няма?

— Засега никакви. Куриерът беше професионалист. Сега започва големият лов. Както се казва, който свари, той ще натовари.

— Кой е поел нещата от наша страна?

— Ирландецът О'Кийф и Пиер Дюмон.

— Дявол да го вземе, О'Кийф има досие в Берлин и...

— Нищо и никакво обвинение за сбиване. Малко вероятно е да го познаят. Освен това — той се засмя отново, — ако някой трябва да се тревожи, това си ти.

— Какво искаш да кажеш?

— Цялата работа носи твоя отпечатък. Прилича на твоя почерк, така да се каже. Носи се слух, че куриерът не е знаел за смяната на пакетите и че всичко е било великолепно организиран грабеж, а убийството е за да хвърли прах в очите на всички.

— Прекрасно.

— Някои хора са много ядосани. Самият Ле Фльор е определил награда или за хероина, или за главата ти.

Ле Фльор — цветето — чудесно име за човек гъба. Това копеле седеше някъде, затънало в царски разкош и натискаше копчетата, които можеха да пратят в гроба всеки — от обикновения наркоман, до дипломата. Империята му беше построена от наркотиците. Хората, от които не можеше да изтиска пари, или унищожаваше, или вкарваше в организацията. Но имаше и такива, които не бе в състояние да контролира, а това застрашаваше сложните структури на системата му.

— Това може да го извади на показ.

— Боя се, че не, въпреки че доста хора желаят да научат кой всъщност е той. Ако научат, другите, които държат силни позиции, веднага ще предприемат стъпки, за да го унищожат. Живеем в ерата на науката и техниката. Дори въздушно бомбено нападение над нечия база не е невъзможно да се организира.

— Да, но е много сложно.

— Така е. Много по-просто е мухата направо да се извади от меда, а в този случай те смятат, че това си ти. Един от членовете на синдиката е бил избран да бъде твой ексекUTOR, особено като се има предвид личната му вражда и подозрителност, които са го накарали да издаде заповед за отвличането ти... След това е трябвало да умреш, разбира се.

— Турчина?

— Точно така. Вече знаят какво се е случило с неговите хора. Ако не успее да се справи в близкото бъдеще, Турчина ще стане обект на внимание от страна на Фльор, а това със сигурност няма да му се понрави.

— Заел се е да постигне точно това. Опитаха отново и извадих късмет. Не ме намериха. Но приятелят ми нямаше такъв късмет и едва

не го убиха.

— Не би трябвало да излагаш на опасност приятелите си, Куче.

— Турчина би трябвало да внимава повече.

— Може би не е взел насериозно оттеглянето ти.

— И това ще стане. Кой са пристигнали през последните няколко дни?

Замълча за миг и чух как пръстите му барабанят по телефонния апарат.

— Никой, за когото имаме сведения по нормалните пътища, но това означава много малко. Разбрах, че е имало пратка през Мексико и Невада преди един ден. Някой може да е пристигнал с нея. Също така имаме сведения, че бреговата охрана не е успяла да засече един бърз катер на път за Маями, така че кой може да каже със сигурност?

— Добре тогава. Ще започнем оттук. Трябват ми двама с вид на чужденци и горе-долу моя ръст, без никакви други особени белези. Говорят бавно и изискано, но са от тези, които носят кафяви обувки с черен костюм. Това може би ще те насочи към някого. Провери в кината с прожекции на чужди езици, в хотелите, които обслужват хора в тези райони, в ресторантите... знаеш къде.

— Разбирам.

— Някой трябва да е организиран посрещането им тук, така че имат човек за свързка. Не мисля, че са имали време да си създадат правдоподобна легенда, така че и това може да помогне. Плащат с пари в брой, в ерата на кредитните карти.

Чух как писалката му дращи по хартията, докато записваше всичко това.

— И още нещо... Единият е имал пистолет 38-и калибър, а другият — 22-ри, с масивна никелирана дръжка.

Писането за миг престана. След това той каза:

— Арнолд Бел.

— Белгиец по националност.

— Куче, знаеш що за човек е това, нали?

— Чувал съм приказките.

— Няма по-добър от него. Работи отблизо, защото така му харесва. Убил е единайсет важни персони. Единственият му провал е опитът за покушение над генерал де Гол. Тогава едва не го заловиха. За

малко. Засега не е бил задържан за абсолютно нищо. Куче... Решили са да те ликвидират на всяка цена.

— А защо му е втория?

— Най-вероятно, защото не познава страната. Както каза... с кафяви обувки, а?

— Май и двамата са имали нужда от шлайфване — отвърнах.

— Кога ще се обадиш?

— Утре.

— Това не е много време.

— Направи каквото можеш. Между другото, как обясни засекретения телефон на хората от ФБР?

Представих си как свива рамене.

— Като необходим за бизнеса. Конкуренцията много би желала да узнае кои са и къде са нашите най-отбрани клиенти.

Хората на Лийлънд Хънтър на определени места ме улесниха много. Брайди Гръка и Маркъм бяха изписани от болницата по тяхно настояване и въпреки настояването на лекарите да останат още известно време. Само дето забравиха, че ченгетата по навик могат да проявяват любопитство и за неща, които не ги засягат пряко. Един от детективите бе помолил да го уведомят, ако пациентите решат да напуснат не по нормалния начин. Чиновникът, чийто брат също беше полицай, се съгласи.

Името на този детектив беше сержант Тобано.

Върна се от някаква специална задача едва в два и четвърт, регистрира двамата задържани, които доведе със себе си и се обърна, когато дежурният на гишето посочи към мен. Седях на пейката в дъното на фоайето. Тобано беше небръснат, изглеждаше уморен и дрехите му бяха в безпорядък, сякаш се сърдеше на целия свят. Мушна ръце в джобовете си и ме изгледа с универсалния за всички ченгета безизразен поглед.

— Тъкмо се чудех кога ще те видя пак.

— Защо?

— Някакво странно предчувствие.

— Да отидем да поговорим някъде.

— Ей там има една стая.

Последвах го в едно помещение с дървена ламперия, което миришеше на миналия век, изчаках да затвори вратата и седнах на стола пред олющената маса.

— Слушам — каза той.

Взех един молив, надрасках телефонен номер на парче хартия и му го подадох.

— Първо се обади.

— Какво? — Думата прозвуча рязко, злобно.

— Само набери този номер. В града е.

В началото Тобано не направи каквото и да било. Остана неподвижен, втренчил в мен ястребовите си очи, сякаш искаше да ме запечати в мозъка си.

— Ако е поредната шега, ще си изпатиш.

Той набра номера и когато му отговориха, погледът му се премести от хартията пред него към мен, а клепачите му леко се присвиха. Представи се, а след това обясни, че разпитва човек на име Догрън Кели. Не успя да продължи нататък. Кимна два пъти несъзнателно, каза „окей“ и затвори. След това набра втори номер, поиска проверка на първия и пак остави слушалката.

— Имаш много влиятелни приятели, Кели.

— Това помага.

— Засега няма да обърна внимание. Просто имай предвид, че пет пари не давам кой какъв е, когато кривне от правия път или ми се бърка в работата. Можеш да очакваш единствено десетминутен разговор.

— Поставил си наблюдение над двамата, които бяха пребити в тоалетната на гаража.

— Нормални мерки за сигурност.

— Измъкнали са се.

— А ти искаш да знаеш къде са отишли. — Каза го с напълно равен глас.

— Точно така.

— Защо?

— Мога да си направя труда да ги открия и сам.

Той се замисли, реши, че е напълно възможно и кимна.

— Гръка е в един пансион в Уест Сайд. — Написа адреса на същото листче, на което аз написах телефона и ми го подаде. —

Маркъм отиде в хотел „Ормин“. Тръгнаха по различно време и с различни таксите. Това не им помогна особено.

— Не са били обвинени в нищо, нали?

— Не можеш да обвиниш някой, само защото са го осакатили. Тези двамата дори си платиха лечението в болницата.

Бутнах стола назад и станах.

— Ако сте взели отпечатъците от пръстите им, докато са били в безсъзнание, кажете на момчетата от Вашингтон да ги проверят през някой от европейските отдели.

— Ще го направя.

— Още ли ги наблюдавате?

— Разбрах.

— Дали?

Лицето на Тобано доби замислен вид.

— Защо се измъкнаха от болницата?

— Може би са се страхували от мен — отговорих аз.

Преди петдесет години някакъв корабен магнат завещал къщата си в Ийст Сайд на братството на младите прависти. Това, което някога е било удобно общежитие за бедни студенти, сега се бе превърнало в един от най-добрите частни клубове в Ню Йорк, в който имаха право да влизат само могъщите в професията — тези, които създаваха и рушаха империи.

Седях срещу Лийлънд Хънтър на черна орехова маса с чаша в ръка, търсех познати лица и се възхищавах на акустичните свойства на залата, която превръщаше всички, освен най-силните гласове в тихо шумолене.

— Добре живееш — казах аз. Хънтър ми се усмихна и сви рамене.

— Защитна окраска. Освен това кара по-несговорчивите клиенти да се смущават. Искаш ли да поръчаме?

Кимнах и той натисна бутона, с който се викаше келнера, поръча за двама ни и вдигна чашата си.

— Надявам се ченгетата не са те обезпокоили, съветнико.

— Не са. Макар че от доста време не съм контактувал с тях.

— Искаш ли да знаеш какво се случи?

— Не държа особено. Все още не си поискал съвета ми. Имаш ли подобно намерение?

— Не.

— Много добре тогава. А какво друго си намислил?

— Уреден ли е въпросът с Мондо Бийч?

Той отпи от чашата си леко, наслаждавайки се на вкуса на питието.

— Напълно. Осъществих сделката и, както каза ти, братовчедите ти решиха, че парите са дошли от роднината им в Канада. Подозирам, че имат намерение да подновят контактите си с него съвсем скоро.

Ухилих му се и извадих цигара от пакета.

— Значи все още имат остра нужда от пари. Така и предполагам.
— Запалих и духнах клечката. — Но не смятам, че старецът се кани да купува.

Хънтър кимна тържествено.

— И аз се съмнявам. Умрял е преди десет години. Направих някои проучвания и успях да разбера това, единствено защото късметът ми проработи. Наистина е бил богат, но е пропилял всичко в проучвания за уран, по време на бума. Останал е без пукната пара. Умрял е в някаква шахта, където е опитвал късмета си за пореден път.

— Предполагам, че се е забавлявал.

— Може би. А какви радостни удоволствия предвиждаш ти?

Извадих чека от джоба си заедно с бележката, на която бяха описани подробностите и му го подадох.

— Искам да купиш къща, съветнико. След това изпрати работници, за да възстановят всичко каквото е било в началото.

Хънтър прегледа чека и бележката, а след това попита:

— Няма ли да е на твое име?

— Написал съм какво искам.

— Не си ли малко възрастен, за да играеш такива игри?

— Това не е игра, приятелю.

— А мога ли да попитам защо го правиш?

— Естествено. Аз никога не съм имал къща. Сега искам някой друг да се радва на удоволствието. Някакви възможни усложнения?

— Не. Предполагам, че и това трябва да се ускори?

— Това би трябвало да личи по сумата в чека.

— Догрън Кели — засмя се той, — ти си истински копелдак.

— Какъв ужасен език в устата на човек с твоето положение.

— Глупости. Това ли е всичко?

— Не.

— От това се страхувах.

— Остава да ми отговориш само на един въпрос. Защо Дени и Ал не са се оженили?

Хънтър ме изгледа няколко секунди и каза:

— Тъкмо започвах да се чудя кога ще ме попиташ това. — Келнерът дойде и остави порциите ни, адвокатът опита, хареса му и избърса устата си със салфетка. — Скоро след войната бяха уговорени няколко кандидатки. Предполагам, спомняш си как се уреждаха тези неща в семейството.

— Как бих могъл да забравя?

— За жалост, със странното си поведение братовчедките ти провалиха нещата. Макар и двамата ти братовчеди да бяха обещаваща партия, тези, които уреждаха кандидатките, останаха много недоволни от това и се отказаха.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем. Следващите ми думи отчасти се основават на догадки. Денисън и Алфред никога не са си поставяли за цел да се оженят. И двамата са предпочитали да запазят положението си. По едно време Дени прояви интерес към вдовицата Хейвлок, но тя се омъжи в семейство с верига магазини, заедно с цялото си състояние. Братовчедът Алфред е ухажвал няколко незадомени и бих добавил, грозни дъщери на богати семейства, но не се получи нищо. Тези хора, забогатели през войната, изобщо не можеха да приемат човек като Ал. Мисля, че са си давали сметка към какво се стреми той.

— А в момента?

— В момента на хоризонта няма нищо подходящо за женитба, Куче. Във финансово отношение братовчедите ти също не са най-добрата партия. — В очите му се появи странен блясък. — Миналата седмица, когато бяхме в Линтън, прегледах счетоводните книги. Сключили са някои големи и съществени договори. На книга нещата изглеждат много добре, но директорите на завода говорят смущаващи неща. — Той замълча за миг, за да ми даде време да осъзная думите му. — „Барин“ няма да е в състояние да ги изпълни, освен ако не подменят оборудването, а нямат пари за това.

— Съветнико, не може да са толкова глупави.

— Тогава отговорът е очевиден, нали?

Кимнах.

— Надяват се на някакво финансиране. Но откъде?

— Това, драги, е техен проблем.

— А колко ще излезе подмяната на оборудването?

— Грубо казано, няколко милиона.

— Колко грубо?

— Около петнайсет.

— Доста е. Нали не смятат да започнат работа и след това да молят за отсрочка?

— При тези договори няма да я получат. Изглежда се надяват на нещо друго.

— Гранд Сайта обявена ли е за продан?

— О, не биха се поколебали да я продадат, но няма купувачи. Може би след година-две положението ще се промени, но те не могат да чакат толкова дълго. Сроковете по договорите започват да текат следващия месец. Вече са вложили парите от Мондо Бийч в модернизацията на завода, така че определено започват работа.

— Ще трябва да я свършат.

— Предполагам. Чух един слух.

— Така ли?

— Крос Макмилън е готов да се намеси на следващото заседание на борда. Насрочено е за седмицата преди официалното влизане в сила на договорите. „Барин Индъстриз“ ще рухне.

Мисълта ме накара да се усмихна.

— Какво ще кажеш за това?

Лийлънд Хънтър не се усмихна. Продължи да ме гледа известно време и след това каза:

— Копелето у теб се проявява. Яж си обяда.

Казах на шофьора на таксито да остави Хънтър пред офиса му и се върнах към Флатайрън Билдинг. Ал Де Векио продължаваше да яде салам и да пие кафе от огромна чаша, залепил телефонната слушалка за ухото си. Когато затвори, ме покани да хапна, аз отказах и се настаних на свободния люлеещ се стол.

— За теб пише във вестниците, Куче. Шантавата Меримън и Лейгън ти отделят особено внимание. Прочете ли?

— Не.

— Описанието на Меримън те изкарва по-велик от кинозвезда. Истински сексимвол.

— Браво на нея.

— И Лейгън е страхотен. Поставя хипотетични въпроси... дали си се върнал, за да съживиш линеещия бизнес на семейство Барин и така нататък.

— Това би трябвало да повдигне цената на акциите.

— Не и при днешния пазар.

Той остави чашата си и се облегна на стола си.

— Какво те тормози, Куче?

Загледах се през прозореца към Манхатън. Смогът беше гъст и Емпайър Стейт Билдинг едва се виждаше.

— Имаш ли някакви връзки с мафията, Ал?

Той престана да се люлее и присви очи.

— Какво?

— Изнудвания, наркотици, организирана престъпност.

— Слушай, само защото съм италианец...

— Зарежи етническия произход, Ал. Ти си оправял счетоводството на хотелската верига „Къдър“. Накиснал си „Дейвуел Продъктс“ и си измислил как точно да стане поглъщането на Уортън.

Едва не падна от стола.

— Как, по дяволите, научи това?

— Аз също не си губя времето.

Ал се отпусна бавно, без изненадата да изчезне от лицето му.

— Страхотно го използваш. Всичките тези сделки бяха абсолютно чисти, иначе нямаше да се захвана с тях.

— А как се почувства, когато разбра кой стои зад тях?

Ал отпи глътка кафе и остави чашата с кисела гримаса.

— Лайняно. Стари приятелю, към теб изпитвам респект, макар и с неохота. Това е съвсем искрено. Що се отнася до първия ти въпрос, връзките ми с мафията са нулеви и ще останат такива. Предложиха ми още две сделки, но отказах и това е краят.

— А как изобщо се захвана с тях?

— Много лесно, приятелю, много лесно. Изиграха сложни комбинации с отговорни хора, които смятах за чисти и едва след много време разбрах, че съм вкарал мръсни пари в почтения бизнес. Дори

съобщих на федералната полиция, но повече нищо не се случи. Някои от нашите избрани или назначени висши чиновници имат големи, потни длани. — Ал ме погледа и поклати глава. — Човече...

— Кажи ми за връзките — настоях.

— Остави това. — Изчаках цяла минута. — Защо? — каза той след това.

— Пратка хероин за доставка тук е била отклонена в Марсилия. Искam да знам кой е бил получателят.

— Куче, не си с всичкия си!

— Не съм в бизнеса, ако това те безпокои.

Ал стана, прекоси стаята и застана в другия край, ядосано втренчен в мен.

— А в какъв бизнес си, по дяволите?

— Опитвам се да остана жив, например.

— Ти си луд. Мислиш, че ще тръгна да задавам подобни въпроси на този или онзи? Мислиш, че ще надигна глава чак толкова, за да ми я отрежат и че ще се забъркам с наркотиците?

— Разбира се, че мисля. Защо да се противиш?

— Върви на майната си!

Ухилих му се — широка, тлъста усмивка.

— Вече няма накъде да мърдаш. Сега вече трябва да научиш за какво става дума.

Той отпусна ръце безпомощно, след това отчаяно обърна длани нагоре.

— В какво, по дяволите, съм сгрешил? Давам пари за бедните, издържам семейството си, членувам в клубовете, в които трябва...

— Престани с палячовщината. Първо чуй фактите.

— Хубаво.

— По-добре е да седнеш.

Не му казах прекалено много. Понякога е по-удачно да оставиш хората само да се досетят за нещата. Съвестта и чувството за вина са мощни фактори, които могат да сложат прът в колелата на всичко, а Ал притежаваше предостатъчно и от двете. От него исках само да чуя предположения, които да ме заведат до големите купувачи на хероин. Имаше и други начини да открия това, но Ал се бе забъркал и ако слушаше както трябва, дори и бегъл намек би могъл да ме насочи по вярната следа.

Мина известно време, но в края на краищата той се съгласи да се заеме, единствено защото бях загазил и по никаква друга причина.

— Колко време мислиш, че ще ти трябва? — попитах.

Ал сви рамене.

— Шайката от „Дейвуел“ иска да се заема с нова счетоводна проверка. Исах да откажа. Може би ще започна оттам.

— Кога?

— Във вторник. Имаш ли нещо против да използвам още някой за това?

— Постъпи както намериш за добре.

— Ако го направя, щях да ти кажа да вървиш на майната си! Нямам никаква нужда отново да се забърквам в този вид бизнес, в който се стреля.

— Ако внимаващ какво правиш, няма да стрелят по теб.

— Не искам да имам и преживявания във ваната.

Стиснах ръце и кокалчетата на дланите ми побеляха, когато си спомних какво се бе случило.

— Това беше преди да надуша какво става. Сега апартаментът на Лий винаги е заключен, на етажа има частна охрана, а самият Лий е предупреден да внимава.

— Ами другите ти приятели?

— Онези искат мен. Много добре знаят, че не съм имал връзки с хора от тази страна на Атлантика, че ще действам сам и съм готов да се заема с всичко непредвидено.

— Тогава нямаше да е зле ако имаше очи и на тила.

— Не се тревожи. Могат дори да си помислят, че изцяло съм напуснал играта.

— Сам не вярваш в това.

— Но не е изключено.

— Добре, прави каквото искаш. Все още мисля, че съм луд да се захващам с тази работа. Най-малкото, можеш да се опиташ да стоиш настрана от мен известно време. Ако науча нещо, ще се обадя на този номер или ще те открия в апартамента.

— Добре.

— Какво смяташ да правиш сега?

Ухилих му се и станах от стола.

— Имам среща с една тийнейджърка убиец, която ще ме заведе на вечеря с Уолт Джентри и шефа си. Не се каня да водя тежкарски живот, приятелю.

Ал изръмжа няколко подобрани войнишки фрази под нос и дори не си направи труда да каже довиждане, когато тръгнах.

По принцип С. К. Кейбъл можеше да отбие всеки въпрос с ловкостта на истински професионалист, но когато Шарън му подхвърли топката, той замръзна и се втренчи в Уолт Джентри, седнал срещу него на масата, неспособен да намери отговор. Уолт само пусна глупавата си усмивка, с която показва на чия страна е и големият тигър от Холивуд увисна във въздуха.

Шарън нямаше намерение да се отказва.

— А защо не? — продължи да настоява тя. — Така ще спестим месеци за търсене на подходящи места за снимки. Има електричество, автентични къщи от периода и властите ще оказват съдействие.

Може би стискаше палци под масата, когато каза последното, но аз никак не се безпокоях за това. С. К. най-накрая откри гласа си някъде в гърлото.

— Шарън, луда ли си? Все още нямаме готов работен сценарий. Бюджетът още не е...

В усмивката на Шарън имаше острие.

— Още не си подписал и договора с Уолт. И тъй като очакваш да заложи добродетелта си в леглото заради гигантската ти продукция, най-малкото, което можеш да направиш в замяна, е да ме утешиш.

— Да те утеша!

— Точно така. Или Уолт ще развали сделката. Просто като фасул.

Кейбъл овладя задушаващата кашлица и погледна Уолт Джентри. Когато видя утвърдителното му кимване, се обърна към мен.

— Ти... ти ли си вдъхновителят на това... това...

— Не гледай мен — отвърнах. — Аз само подкрепям идеята. Честно казано, струва ми се съвсем реалистична... ако обичаш реализма... Аз съм в състояние да окажа натиск върху местните власти, за да ни осигурят съдействието, за което спомена Шарън. Прочетох книгата и мога да кажа, че заводът на „Барин Индъстриз“ притежава всичко, от което ще имате нужда, включително

историческите детайли. Всъщност, някои от истините, свързани с това място, доста ще съживят филма ви.

— Това е шантаж! — възкликна Кейбъл. — Незаконно е!

— Както и да заставяш жени да извършват неморални действия с цел печалба — измърка Шарън.

— Уволнена си! — каза Кейбъл.

— Аз те наемам — каза Уолт. — Целият проект сега е в твои ръце.

Кейбъл ме изглежда безпомощно.

— Виждаш ли как те поставят в капан? Етиката в бизнеса за тях не означава нищо. Споразумението се оказва куп празни приказки!

— Никой не се е отказал от него — припомних му. — Струва ми се, че сега ти си на ход.

— По дяволите! — изръмжа Кейбъл. — Добре де, ще видим тази фабрика. Ако наистина става, защо не, наистина? Някакви други проблеми? — Огледа се, но всички мълчаха. — Мога ли пак да наема тази мадама? Не мога да си позволя да я оставя да работи за някой друг.

— За повишението ми ще говорим по-късно — каза Шарън.

— О, Боже! Ще се разоря още преди да съм започнал! — простена Кейбъл. — Хайде да се храним, докато все още ми е останал апетит.

Стиснах ръката на Шарън под масата. Пръстът ми докосна смешния ѝ малък пръстен. Когато усети, че го пипам, тя ме погледна мълчаливо усмихната и издърпа ръката си.

Беше оставила елегантната делова фасада в ресторанта. Зрелостта, пълното самообладание, което градът култивира, сега го нямаше. Кадифените нокти, които можеха да покорят гигантите в бизнеса с едно-единствено копринено одраскване, сега бяха скрити. Бе махнала една златна игла от косата си и тя падаше свободно покрай лицето ѝ. Беше сменила черната рокля с тесни къси панталонки и още по тясна фланелка, която прилепваше плътно до всяка извивка на тялото ѝ. Малкото момиче се бе появило, но и жената беше налице, а това ме караше да се чувствам неудобно като я погледнех.

У нея имаше нещо странно. Целенасоченост. Да кажем. Но и всички останали жени преследваха всеотдайно една или друга цел. Шарън забеляза как я гледам и се усмихна — хитра, котешка усмивка, от която ми се прииска да я сграбча в ръце и да я стисна. Но и малките котенца умеят да драскат и току-що бях станал свидетел как ухапа двама души.

— Кое те накара да разиграеш тази сцена, малко котенце?

Шарън прекоси стаята, намали звука на грамофона и ми донесе кафето.

— Не знам. Може би си мислех... Линтън е и мое родно място. Би било добре, ако там отново се случи нещо хубаво.

— Какъв според теб ще е наемът за мястото?

Сви рамене малко тъжно.

— Няма да е толкова голям. Всъщност аз имах предвид някои от другите места. Има хора, които се нуждаят от пари много повече, отколкото семейство Барин.

— Ти си сантиментална добра фея. Стори ми се, че мразиш онова място.

— Така беше. Но като видях брега и родната си къща... Ами обхвана ме носталгия. Лошо ли постъпих?

— Колко пари според теб фирмата ще остави в града?

— Бюджетът няма да падне под пет милиона. Поне два от тях ще се влеят в икономиката на Линтън от наеми, изхранване, настаняване и така нататък.

Стана ми смешно.

— Братовчедите ми ще трябва да приемат сделката, ако искат да запазят репутацията си на големи общественици.

— Мислиш ли, че може да има някакви неприятности? — попита Шарън.

— Неприятности, да. Но не и трудности. Не и от страна на роднините ми. Ако изникне някакво препятствие, очаквай го от друго място.

— Крос Макмилън?

— Това копеле няма да тръгне с братовчедите ми, защото иска да опече собствената си работа.

Шарън си наля още кафе и се усмихна.

— Но ще тръгне с Уолт Джентри.

— Кое те кара да мислиш така?

— Защото този малък принц ерген държи голямо парче от баницата на Макмилън и зад момчешката му усмивка се крият зъби на тигър. Не, Крос няма да рита срещу Уолт, нито пък Уолт ще рита срещу мен.

— Прекрасно — отбелязах.

— Или пък срещу теб. Уолт смята, че си истинска кобра.

— Така ли?

— Съгласна съм с него. — Шарън остави кафето и седна до мен. — Ти си змия, приятелю. Не съскаш и не тракаш с опашката си. Все още не мога да реша дали си отровна или душиш. Питам се какво ли ще ми струва, за да разбера.

— Някой ден ще извадиш девствеността си на пазара и аз ще я грабна, скъпа.

Погледнах я и се ухилих. Да се оставя една гъвкава, красива блондинка да си играе с мен не отговаряше съвсем точно на представите ми за забавление, когато наоколо няма пясък, в който да си направиш малко масаж.

— Продължавай да говориш, Куче.

Подадох ѝ чашата си и станах.

— Дяволите да те вземат, момиченце! Не съм толкова морален. Ще ми се да познавах годеника ти. Щях да го напердаша по задника да се ожени за теб по-бързо, просто за да обезвреди една крачеща пехотна мина. Чух как отблъсна онзи мераклия... как му беше името?

— Раул?

— Да. Само не ми пробутвай същите номера. Не на мен. Имаш страхотно, подмокрено тяло, скъпа. Харесва ми. Не би трябвало, но ми харесва. Повече никакво къпане без дрехи като Хънтър и старата Дуброу, никакви посещения в пълни с паяжини къщи. Не бих могъл да го понеса.

— Куче — каза тя тихо.

— Какво?

— Обичаш ли ме?

— Не, по дяволите.

— Копеле такова!

— Да, знам.

— Не исках да кажа това.

Ухилих ѝ се и намъкнах шлифера.

— Ти обичаш ли ме, дете?

— Разбира се — отвърна Шарън спокойно.

— Ужасната болест, с която заразявам всички жени.

— Наистина си копеле, Куче. — Тя също ми се усмихна и ми показва белите си, блестящи зъби.

— Кобра, спомни си.

На улицата до хотел „Ормин“ се зъбеха порутените останки на жилищни сгради с изпотрошени прозорци и почернели от дим черचेвета, а на тротоара пред тях имаше цели купчини изпопадала мазилка. По някакъв начин една от постройките все още бе оцеляла между останалите развалини и хотела. В сянката на входа ѝ се свиваше самотна човешка фигура.

Маркъм не беше регистриран, но администраторът си спомни човекът с изподраното лице, съобщи ми номера на стаята срещу пет долара и продължи да драска върху един лист зад тезгяха. Единственото нещо, което го изненада, бяха петте долара — за подобна информация обикновено му даваха по-малко.

Стаята беше на третия етаж откъм западната страна на хотела, в края на дълъг коридор, осветен с мъждиви електрически крушки. Тръгнах плътно в единия край, като се стремях да стъпвам колкото се може по-тихо и да доловя и най-малкото помръдване зад стените. Единственото, което чух, беше шумоленето на плъховете. Изчаках около минута и натиснах дръжката — бавно и внимателно. Когато езичето се освободи напълно, бутнах леко, очаквайки отвътре да е сложена веригата, но не беше, така че реших да не чакам повече. Отворих вратата с ритник и тя издрънча в нещо отзад.

Изщракването на пистолета ми прозвуча достатъчно силно, за да го чуят всички наоколо. Извиках „Маркъм“ и зачаках. Слабата светлина от коридора ми позволяваше да видя почти една трета от стаята — тоалетната масичка и стола със захвърлените върху него панталони, долния край на леглото. Отново извиках „Маркъм“ и се втурнах вътре, готов да стрелям, но не се случи абсолютно нищо.

Само че видях Маркъм. Беше на леглото и едната му ръка висеше отстрани. Светлината бе достатъчна, за да видя, че очите му са отворени. Открих ключа за лампата край леглото и я запалих.

Този приятел главорез се беше отправил на заслужена почивка. Някой го бе отървал от света на живите — на челото, точно между

началото на косата и горния край на носа имаше малка дупка. Никакви следи от борба, никакъв безпорядък. На нощното шкафче видях полупразен флакон с кодеин. Очевидно Маркъм бе потеглил на дългото пътуване по време на дълбок сън, от който се е нуждаел, за да притъпи болката от размазаното си лице.

Отидох до вратата и огледах бравата. Беше най-обикновена и много стара — съвсем лесно можеше да се отвори с шперц. Имаше и верига, но тя висеше отпусната, защото гнездото, в което се закачаше, беше монтирано прекалено близо до ръба и имаше достатъчно място да мушнеш ръка и да я откачиш.

Маркъм бе помогнал на много хора да си отидат от този свят, без сам да знае какво е болка. Изглежда беше престанал да допуска, че един ден подобно нещо може да се случи и на него.

Приблжих се отново до трупа, пипнах студената кожа и вдигнах увисналата ръка. После затворих вратата и слязох долу. Администраторът вдигна поглед и попита:

— Намери ли го?

Кимнах.

— Някой друг идвал ли е при него днес?

— Не.

— Някой да е отсядал тук през последните дванайсет часа?

— Бизнесът не върви, приятел. Аз съм тук само за да гледам някой да не разграби каквото е останало. В този квартал...

— Не те попитах това — прекъснах го.

Той се направи на усмихнат и зачака да види дали ще получи още една банкнота, но вместо това видя физиономията ми и усмивката му се вкисна.

— Дойде един тип и му дадох стая.

— Сега тук ли е?

— Не. Стори ми се, че му трябва, за да доведе курва. Половин час след това излезе, за да си търси. Още не се е върнал.

— Багаж имаше ли?

— Когато плащат предварително, не им трябва багаж. Да не мислиш, че типовете, които отсядат тук, си носят гардероба? Идват само с дрехите на гърба си. На онзи тип му трябваше стая и я получи. Беше облечен като баровец, сигурно е имал пари и за свестен хотел в центъра.

— Опиши го.

— Мистър, нямам навика да оглеждам клиентите си. Теб ще те запомня, защото разговаряхме, това харесва ли ти?

— Пет пари не давам, приятелче. Къде е регистърът?

— По дяволите, мога да ти кажа как се казва. Петерсън. От Нюарк, Ню Джърси. Слушай, за какво...

— Дай ми телефона си.

— Ей там на стената има автомат.

Изгледах го кръвнишки и ми подаде служебния апарат. Набрах номера на полицията, поисках да ме свържат с Тобано и когато най-накрая той се обади, му казах:

— Намерих Маркъм, сержант. Хубав и умрял.

Слушах около минута, след което го прекъснах:

— Изпусни парата. Вече е вкочанен. Имам свидетели за всяка минута от деня. На твоє място бих се опитал да открия Гръка. Все още има шанс да извади по-голям късмет.

Тобано най-накрая престана да вика, но все още беше ядосан.

— Стой там, докато не пристигнем, ясно ли е?

— Не. Смятай този сигнал за анонимен. По-късно ще се разберем. Между другото, научи ли нещо за отпечатъците?

Гласът му беше тих и твърд.

— Научих — и затвори.

Дежурният нощен администратор беше зарязал писането и се мъчеше да запали цигара. Върнах му телефонния апарат и му поднесох огънче.

— Не си прави труда да се качваш горе. Стой тук, докато не дойде патрулната кола. След това разкажи всичко, което знаеш.

Той напълни дробовете си с дим, закашля се и кимна.

— Ако онзи тип се върне...

— Няма да се върне.

Палачинките и наденичките никак не привличаха Лий. Той не можеше да отдели очи от първата страница на вестника, където бяха публикувани снимките на Маркъм и Брайди Гръка — една до друга, под заглавието „Тайнствени убийства“, което наемкаше за някаква тъмна интрига. И двамата бяха убити с един и същ пистолет 22-и

калибър, но Брайди се бе опитал да се измъкне, така че се бе наложило да стрелят четири пъти. Последният куршум беше влязъл през тила му и той лежеше проснат по очи недалеч от отворения прозорец, през който се излизаше на противопожарната стълба.

Лий най-накрая премести чинията встрани и се опита да преглътне малко кафе. Не му беше лесно. Ръката му трепереше и кафето се разля по ризата му.

— Успокой се, Лий.

— Аха. Ще се успокоя. Лесно е да се каже.

— Никакъв проблем.

Той престана да попива дрехите си и вдигна очи към мен.

— На твое място щях да се пръсна от страх. Как, по дяволите, можеш да седиш, като че ли...

— Гледай на нещата от светлата страна. Двама главорези по-малко. Шансовете се подобряват.

— Защо, Куче? Нали искаха да убият теб...

— Нагледен урок. Проваляш работата и сам започваш да чакаш да те очистят. Този урок е предназначен за всички, не само за наемните убийци.

— Куче...

Знаех какво ще чуя и поклатих глава.

— Не ми го казвай, момче. От сега нататък ще съм близо до всички, така че историята с ваната повече няма да се повтори. Този номер не свърши работа, така че следващия път подходът ще е директен. За всеки случай Шарън и ти ще имате охрана, но мога да се обзаложа, че този път няма да се занимават с вас. Ще се насочат направо към мен.

Лий потропа с пръсти по масата нетърпеливо.

— По дяволите, Куче! Защо?

— Защото някой си мисли, че съм виновен за нещо, което не съм направил.

Лий присви устни и кимна.

— Добре. Един последен въпрос. Някога правил ли си подобни неща?

Вдигнах кафето си и се вгледах в него, защото той искаше да види дали и моите ръце треперят. Не трепереха.

— През цялото време.

— Знаеш ли, Куче, разбрах го още когато отворих онзи проклет куфар. Просто го помирирах във въздуха. И не само аз. Всички останали също го доловиха, само че не можеха да го определят точно. Спомняш ли си как винаги усещахме кога в блясъка на слънцето или зад облаците се крият шваби? Така е и сега с теб. Имам чувството, че се спускаш, за да атакуваш земна цел, а след теб има изстребител и си загазил. Ако летиш високо е по-лесно да се измъкнеш, защото наоколо се простира цялото небе, в което можеш да маневрираш. Ти обаче губиш тази чудесна възможност, защото искаш да надупчиш някакъв си тронав локомотив на земята, а швабите могат да те разпорят без да им мигне окото — те имат нужната височина и скорост, а ти се стремиш да държиш скапаната картатичница насочена. Когато те нямаше тук, всичко беше лесно и просто. Животът беше един голям купон, с нормалните сплетни и интриги, които го правят интересен. Всички се чукаха и никой не умираше. След това се появи ти, решен на всяка цена да вземеш някакви си скапани десет хиляди и стана като с „Титаник“. Корабът потъва, но никой не знае. Пътниците продължават да ядат и пият, а когато идва време за бягане, се оказва, че няма достатъчно спасителни лодки и единствено акулите си устройват пир.

— Прекалено много мислиш — казах аз.

— А какво ще стане с тази твоя кукличка, Куче? Нея също си забъркал до уши. — Понечих да кажа нещо, но той ме прекъсна. — Слушай, само не ми пробутвай глупости. В този град всички знаят всичко. Откакто се пови, хлапачката промени цвета си като хамелеон. Ти разтопи леда, а сега ще я оставиш да подмокри всичко наоколо. Ами ако се опитат да направят номера с ваната и на нея?

— Има кой да я пази.

— Браво! Страхотно! Играеш прекрасни игри! И за какво? Куче, какво, по дяволите, искаш да постигнеш?

Пуснах фасата в чашата с кафето и се загледах в мокрия филтър.

— Непрекъснато го повтарям, но никой не ми вярва. Не искам нищо. Просто искам да си получа десетте хиляди.

— Ами ако продължават да не ти вярват?

— Ще ги убедя по неприятния начин.

Вечерните вестници публикуваха по-обширни материали за Маркъм и Брайди Гръка. Някакъв репортер с достъп до секретна информация обяви, че двамата са били наемни убийци, а телевизионните новини от шест часа потвърдиха съобщението, позовавайки се на източник отвъд океана, който свързва изпращането им с операциите на Турчина в Европа. Някаква радиостанция бе успяла да влезе във връзка с него, но той заявил, че е почтен бизнесмен и нямам нищо общо със случилото се. В един от репортажите се споменаваха за убийтия куриер в Марсилия и за гнева, обзел някои кръгове, заради изчезването на пратка хероин на стойност милиони долари. Намекваше се за връзка между всичките тези събития.

Ал Де Векио отвратено удари цветния телевизор с длан и го изключи.

— Сега вече е ясно — каза той.

— Нищо не ти е ясно.

— Днес се обадох на някои места. — Той стана от канапето и си наля още една бира, без да отделя очи от мен в огледалото зад барчето. — Най-накрая стигнах до един полицейски шеф в Южна Испания, който прояви желание да говори по препоръките на някакъв приятел.

— Е, и?

— Спомена за някакъв тайнствен човек на име Ел Лобо, който създавал големи неприятности. Никой не е успял да разгадае самоличността му и много малко хора го познавали лично. Един от тях твърдял, че е умрял някъде в Южна Испания.

— Е, и? — отпих от бирата и зачаках.

— Този Ел Лобо изглежда е имал склонност да се бърка в работите на една друга тайнствена фигура на име Фльор. Справял се е удивително добре и постепенно си е пробивал път към върха на наркобизнеса.

— Какво значение има това, след като е умрял?

— Никой не е виждал трупа му, а почеркът му все още се долавя в някои неща.

— Това е проблем на полицията — казах аз.

Ал се обърна, застана пред мен и се втренчи в очите ми.

— Нещата стигат малко по-далече. Полицията е от едната страна, а тези организирани главорези са от другата. Ченгетата са ограничени. Другите не са. Те разполагат с пари, с хора, с начини да наложат свои

собствени правила и изобщо не се притесняват, ако някой им се изпречи на пътя. Те не мислят, че Ел Лобо е мъртъв.

— Говори по същество, Ал.

— Не за първи път ми прави впечатление приликата между Ел Лобо... Вълкът... и твоят прякор. Кажи ми, и в Европа ли те наричаха Кучето?

— Наричали са ме и с по-лоши имена.

Ал поклати глава и зачака. Аз кимнах.

— Свикнал съм.

— Добре, Куче... не искам да ме лъжеш този път. Мога да разбера нещо, което се отдава на много малко хора. Мога безпогрешно да позная кога лъжеш. Ти ли си Ел Лобо?

Този път аз се втренчих в очите му.

— Не съм. Съжалявам, че те разочаровах.

На отсрещната стена тиктакаше часовник. Преди Ал отново да се усмихне и да отпие още една глътка бира, мина доста време.

— Добре, Куче. Вярвам ти.

— Радвам се, че поне един човек ми вярва.

Ал седна на канапето и кръстоса крака.

— Проверих и Роланд Холанд. Нашият стар приятел се държи здраво.

— Умно момче.

— На времето сте били доста близки.

— Естествено. Летяхме заедно. Ти го познаваше не по-зле от мен.

Ал кимна, допи бирата си и стана, за да вземе още една.

— Странно. След войната той остана в Европа, като теб.

— И той нямаше за какво да се връща у дома.

Ал отвори бирата и глътна пияната, преди да се излее. Избърса устата си и каза:

— Роли имаше университетско образование. Научна степен и така нататък. Умен мъж със страхотен потенциал.

Разбрах накъде бие.

— Затова остана в Европа. Там бяха всички големи възможности. Ако наистина си се интересувал от него, трябва да си разбрал, че не е направил нито една грешка. В момента ръководи някои мощни

компании. Дявол да го вземе, дори правителствата се съветват с него, преди да предприемат каквото и да било.

— А той съветва ли се с теб, Куче?

Разсмях се.

— Разбира се. Кой според теб е мозъкът при цялото му университетско образование?

Ал изсумтя и отново отпи от бирата.

— Не и ти. Ти дори не можеше да броиш.

— Тогава защо се интересуваш от Холанд?

— Защото, Куче, приятелят ти Роли те хвали навсякъде, а когато те хвали човек като него, значи похвалата е истинска, особено като отчетем факта, че притежаваш богатство с неясен произход, споменаването на името ти предизвиква ледено мълчание в някои кръгове, че стана обект на няколко нападения от страна на наемни убийци и че проявяваш невероятно любопитство по отношение на наркотрафика.

— Аз съм енигма.

— Ти си жива мъка и ме плашиш. — Той остави бирата на масата и започна да прави кръгчета върху полирания махагон с мокрото дъно на кутията. — Научих някои неща, без изобщо да задавам въпроси. Двама много съществени господа не присъстваха на една отговорна среща и по тона при един дочут телефонен разговор, успях да доловя, че на тях някои ключови фигури не гледат с добро око, защото са провалили някаква операция и ако не дадат нужните обяснения... и липсващия продукт, може да се стигне до бетонни ковчези.

— Добре си доловил.

— Това ми е работата.

— А кой държи мръсния край на пръчката?

— Чувал ли си за братята Гуидо?

— Не се ли занимаваха с рекета на пристанището и летището?

— Порасна им работата — отговори Ал и замълча, за да ме изгледа с твърд поглед. — За човек, който е отсъствал толкова дълго, си доста добре осведомен.

— В Европа също има вестници. Много им допадат сензационните престъпления в Америка.

— Братята Гуидо се занимават с наркотиците. Щатската полиция и Сената проведеха две разследвания за тях, но не стигнаха до нищо. Не можаха да ги помръднат. Имат законна фасада и се крият зад нея.

— Ако са толкова добри, защо изведнъж приятелите им се разгорещиха толкова?

— Добър въпрос. Може би заради стари прояви. Говори се, че са мамили организацията. Тогава не са били толкова големи, а на определени нива подобни неща не са били рядко явление. В името на мира и спокойствието организацията си е затваряла очите. Сега обаче тази история се е развоняла. Момчетата смятат, че това е игра за бързо набиване на сила, за да се бутне синдиката. Това е ставало и преди. Сега никой не желае подобно нещо. Наркотиците пристигат в малки пакетчета, печалбите се изчисляват в милиони, лесно се транспортират, лесно се пласират и ако прояви разум, дребен търговец може да създаде своя собствена организация.

— Братята Гуидо не може да са толкова глупави — казах аз.

— Може би е така. В момента се опитват да го докажат. Но не ми се иска да се окажа на мястото на престрелката.

— Не и ти, Ал.

Той ми се ухили и престана да цапа масата с бирената си кутия.

— Куче... пет пари не давам, но любопитството ми не ми дава покой.

— Какво?

— Има хиляди начини човек да загази. Понякога не непременно с преки действия... онова, което свързва едното и другото...

— Не те разбирам.

— Някой иска да те набърка в тази сделка с наркотиците.

Свих рамене, без да му отговоря.

— От всичките тези телефонни разговори научих и още нещо.

Чаках.

— Веднага след войната си се забъркал в черния пазар, нали?

— Питаш или предполагаш?

— Ти би могъл да се справиш с подобно нещо. Безумието от войната все още не те е било напуснало. Ти си човек на действието и Европа е била идеалното място да се развихриш. Ти си добър и закоравял, можел си да се справяш с неприятностите, създавайки още по-големи неприятности и това ти е доставяло огромно удоволствие.

Убиването не е било нещо ново за теб и просто се е превърнало в нещо напълно естествено.

— Така ли мислиш?

— Ще го разбере след минута — отговори Ал.

— Надявам се отговорът да ти е приятен.

Очите му отново ме изгледаха странно — дълбоки, мрачни, полузатворени.

— Занимавал ли си се с черния пазар?

— Да.

— И всичко е било свързано с наркотрафика, нали?

Кимнах.

— Убивал ли си човек след войната?

— Повече от един.

След като престана да ме оглежда, Ал каза:

— Съжалявам, че те попитах.

Станах, сложих си шапката и шлифера, извадих последната цигара от пакета и я запалих.

— Какво смяташ да правиш, Куче?

— Ще предприема едно пътуване до родния си град. Имам малко работа, както се надявах, че ще се получи.

— Внимавай, оставяш много дълбоки следи.

Отидох до вратата и я отворих. Ал остана на мястото си и ми махна тъжно с ръка.

— Има един въпрос, който не ми зададе, Ал. И отговорът никак нямаше да ти хареса.

Преди да стигна до Линтън смених две коли под наем. Тръгнах по предварително начертан на картата маршрут и пътувах нощем, за да мога по-лесно да видя, ако някой ме следи и да се измъкна, ако се наложи. Преди смяната ми се стори, че една кола кара след мен, но излязох от главния път и тя продължи, без да намали скоростта.

Сега първите лъчи на зората проблясваха в сградите пред мен. Спрях в някакво крайпътно заведение край града, седнах в едно сепаре в дъното и си поръчах закуска. Движението все още не беше започнало и освен един шофьор на камион край бара, в заведението нямаше никой.

Бях оставил Хобис и Сатъра там, където имах нужда от тях, двама други наблюдаваха Шарън и Лий, всички малки колелца бяха задвижени, а аз се чувствах толкова напрегнат, че едва можех да се храня.

Отново бях в играта. Не исках да стане така. Можеха да ме оставят на мира и цялата воняща помия щеше да остане в обикновеното си състояние на ферментация. Сега беше готова да експлодира. А лошото на експлозиите е, че помитат със себе си всичко — доброто, лошото и неутралното. След тях остават само развалини, докато някой не започне отново да гради върху тях и отново не се получи ферментира щата смес, готова да избухне всеки момент. Цели двайсет години около мен отекваха експлозии и вече се чувствах уморен от всички това — беше ме обзела умората, която кара костите да те болят и да ти се иска да отидеш някъде на усамотено място и да седиш, седиш, седиш завинаги.

Дом. Няма такова място. То е нещо, което си мислиш, че имаш и което си мислиш, че искаш, но когато тръгнеш да го търсиш, се оказва, че не съществува. Бях започнал да играя някаква детска игра и смешното наследство трябваше да ми послужи като билет, чрез който отново щях да открия своя дом.

Но моят билет беше продупчен преди много време.

Моят дом го нямаше никъде по маршрута.

Бръкнах в джоба си, за да извадя цигара и заедно с пакета измъкнах бележката на Лий. Беше я оставил на масичката в стаята ми и я взех без дори да я погледна. Разтворих я и я сложих на масата.

В горния край Лий беше надраскал: „Портиерът ми даде това“. Отдолу бяха написани само две думи и едно число — внимателно, с молив, със странно красив почерк. „Куче. Ферис. 655.“ Нищо не ми говореше. Обърнах листчето от другата страна, но там нямаше нищо. Хартията беше евтина, макар и с воден знак. Приличаше на лист за писма от тези, които има по хотелите. Всичко това ми се струваше някак познато, по не можех да си спомня откъде.

Някой знаеше къде се намирам. Някой го беше донесъл и очакваше да разбере какво означава. Ако го бе писал някой от старата шайка, щеше да е кодирано така, че да мога да го разбира. Сред новите лъскави физиономии, които бях срещнал откакто слязох от самолета, не можех да си представя човек, който би кореспондирал по този начин. Не можеше да са и ловците. Те не си правеха труда да пишат бележки. Просто проследяваха и убиваха, подбирайки удобно място и време.

Когато разгледах бележката внимателно и запомних всички подробности, драснах клечка кибрит и я изгорих в пепелника на масата. Барманът ме изгледа учудено, после сви рамене и се обърна в друга посока. Шофьорът допи кафето си, плати и излезе. Слънцето вече се бе показало над хоризонта и Линтън започваше да оживява. Взех сметката, подадох на бармана пет долара, изчаках рестото си и тръгнах.

На ъгъла на „Берган“ и Главната улица, пред клуба на Тод имаше много коли, а мъже с работни дрехи влизаха в заведението на групи по двама-трима. Паркирах в края, пресякох улицата и влязох заедно с двама мъже на около петдесет, които ме изгледаха с любопитство.

— Със Съюза ли си? — попита единият.

— Не. Идвам ей така. Някога живеях тук.

— Работа ли търсиш?

Усмихнах му се и поклатих глава.

— Аз съм в друг бизнес. Познавам Тод, това е всичко. Какво става тук?

— „Барин“ наемат още хора — обясни другият и ми намигна над очилата си. — Няма да намерят кой знае какви работници. Трябват им младежи, като теб.

— Ласкаеш ме, приятелю. Аз също не съм от младите.

— Но не си и като нас, синко. Не си.

Тод се бе отказал да обслужва клиентите сам, защото не можеше да смогне и бе сложил зад бара три момичета. Още две носеха кафе в съседното помещение, откъдето се чуваше силна шумотевица. Тод седеше на една маса в дъното пред халба бира, залепил ухо за малко радио. Когато ме видя, той вдигна вежди и ми посочи свободния стол до него.

— Здравсти, момче. Трябваше да се сетя, че нещо ще стане. Приличаш на стареца си. Винаги, щом се появеше, край на спокойствието. Или сбиване, или песни, каквото и да е.

Поех бирата, която ми донесе момичето и я оставих пред себе си.

— Не ме гледай така, Тод. Не знам какво става тук, но не е моя работа.

— Кой знае. Може би само си разбъркал супата.

— А какво става?

Кокалестите му рамене, които някога бяха натежали от мускули, едва забележимо се свиха.

— „Барин“ са сключили нови договори, ето какво. Наемат работници.

— Наличната работна ръка изглежда малко тъжно — отбелязах.

— Добри момчета, но са от старо време. Половината от тях са на социални помощи от години. Шибаният профсъюз беснее. Не могат да докарат тук никого, защото Макмилън плаща повече отколкото профсъюза, а тукашните старци са готови на всичко, само и само да получат работа отново. Знаеш ли за какво е това събрание?

— Току-що пристигам.

— „Барин“ иска да слезе под профсъюзния минимум и профсъюзните лидери се разпищяха. Тези тук смятат да им кажат да вървят на майната си. Единственото, което искат, е да работят и няма да позволят на градските момчета да им пречат.

— А как ще реагират профсъюзите?

— Можеш да се досетиш. Ще окупираят портала на завода, ще докарат главорези и ще се опитат да провалят договорите. Тези

момчета знаят всички възможни трикове. В момента се съвещават с колегите си от Вашингтон и готвят голямото притискане.

Избърсах с ръка запотената халба с бира и се засмях.

— Нещо бъркаш, Тод.

— Хайде де!

— Работниците се страхуват, ако описваш нещата както трябва.

— О, Боже!

— Помисли добре... Умиращ град, обеднели хора, които искат да работят и да стъпят отново на краката си, а им пречат затлъстели, богати и политически пристрастни организации, които защитават минимални заплати.

— Е, и какво?

— Фантастична история за вестниците и кошмар за работническото лоби.

Тод се вгледа в мен за миг и изключи радиото нетърпеливо. Отпи голяма глътка от бирата си и остави халбата на масата.

— Дявол да го вземе — каза той. — Може би си прав.

— Няма да окупира завода, няма да доведат никакви главорези. Не са толкова глупави. Ще оставят нещата да тръгнат. Ако се провалят, ще се провалят, ако потръгнат, ще изчакат, докато отново наберат сила и ще се намесят, за да искат реорганизация. Дотогава всички тези старци, които гласуват сега, ще бъдат накарани да замълчат от новодошлите. Играта не се променя, Тод.

— Ти каза „ако се провалят“.

— Струва ми се, че има нещо много гнило.

— Ти би трябвало да знаеш, ако е така. — Тонът му вече не беше приятелски.

— Не знам, но ще разбера със сигурност. Във всяка игра има победител.

— А кой ще победи в тази?

— В момента има двама играчи, които водят.

— Имаш предвид Алфред и Денисън Барин?

— Как биха могли да загубят?

— Така е. Богатите стават по-богати.

— Но тук нещата са малко по-различни. Струва ми се, че братовчедите ми се стремят да запазят това, което имат.

Тод изпразни халбата си, махна да му донесат още една и ме погледна прямо, напрегнато.

— Кажи ми нещо, синко. Ще се разори ли някой от тези типове?

Нещо странно започна да лази нагоре по гърба ми и трябваше да отпия от халбата, за да не види какво мисля. Оставих я отново и го погледнах.

— Не, ако успея да го предотвратя.

— Ще има ли кървища?

Стори ми се, че го виждам пак както едно време зад бара, готов да сграбчи някой за яката с голямата си мускулеста ръка и да го запрати към стената. Гледаше лицето ми и това, което видя, върна увереността му.

— Не — отговорих аз и Тод кимна.

— Точно като баща ти.

— Благодаря.

— Жалко, че не си го виждал.

— Мога да погледна огледалото, Тод.

— Можеш, така е. И там ще видиш дори и дядо си, дъртото копеле.

— Аз съм копелето, Тод.

— Нямах предвид това. Знаеш ли, на него щеше да му хареса каквото става сега.

— Нали точно така е започнал.

Тод изпи остатъка от бирата на един дъх.

— А ти ще доведеш нещата докрай.

Ухилих се.

— И ти не си се променил — добави той.

— Не се заблуждавай.

— Само младата дама липсва.

— Тя работи. Няма да ѝ се отрази добре, ако стои прекалено много с мен.

— Ами! — Ъгълчето на устата му се изкриви в усмивка. — Дамата е изцяло твоя, Кели. — Тод прокара ръка през устата си и погледът му зашари наоколо. — След като си тръгна, поразпитах тук-там.

— Е, какво ново?

— Майната ти, Кели! Разбери сам.

— Страшна помощ ми оказваш.
— И още как.
— Къде е телефонът?
— Навън в коридора. — Тод се отпусна назад и скръсти ръце на корема си. — Все още ли смяташ да създаваш суматоха.
— Само малко.
— Дявол да го вземе, вие, хлапетата, се забавлявате както трябва.

Нищо не можеше да извади иконома от равновесие. Държеше се хладно, професионално, дистанцирано. Той също беше наемник, готов да защитава положението си, стига да му се плащаше добре и не беше съвсем готов да прекрачи границите на разумното, когато нещата замиришеха на хазарт.

— Здравей, Харви — поздравих го аз, замириса на хазарт и Харви се усмихна с изражение, което не означаваше нищо, освен за мен. След това ми отвори.

— Мис Пам и мис Веда са тук, сър.
— А къде е Люсила?
— Пияна е, сър, ако ми простите дързостта.
— Прощавам ти дързостта, Харви. А братовчедите ми?
— На заседание са, сър.
— Отлично. Значи съм улучил подходящ момент.
— Съгласен съм, сър.
— А защо си съгласен, Харви?

Нямаше никаква усмивка, никакво повдигане на вежди, единствено безгласното признание на малкото куче пред голямото.

— Защото след последното си посещение станахте обект на множество разговори, сър.

— Надявам се, не са казали нещо хубаво по мой адрес?
— Можете да сте сигурен в това, сър.
— Боят се, че плановите на мишките и хората могат да се прецакат.

Харви почти се усмихна, но не съумя да го направи докрай.
— Доста свободно цитирате, сър, но изводът ви е верен.
Подадох му шлифера и шапката си.
— Знаеш ли, Харви, започваш да ми харесваш.

— Благодаря ви, сър. Оттук, моля. Да обявя ли пристигането ви?

— Не си прави труда.

Чух гласовете им още преди да се доближа до библиотеката. Възрастта бе променила всичко, освен гласовете им. За мен те все още бяха малките момиченца с плитчици, които се криеха зад завесата, за да се кискат, докато ми разгонваха фамилията и подсмърчащите пикли, в които се превръщаха, щом ги хванеха да бъркат в буркана със сладкото.

В момента съскаха една срещу друга като змии и въобще не чуха, че влизам.

— Защо не престанете с тези лайна, уважаеми дами? — попитах.

Веда се обърна рязко, готова да се нахвърли върху мен с отровния си език, но се сепна и доби стреснат вид. Изражението на Пам беше почти същото.

— Седнете и мълчете — казах аз, отидох до бюрото и взех цигара от богато украсената табакера. Запалих я, погледнах я с отвращение, хвърлих я на килима и я размазах с пета. Моите цигари бяха по-добри. Запалих една и се усмихнах на братовчедките си — беше достатъчно, за да седнат веднага, без да свалят очи от мен. Злобата им изпълваше стаята като дим.

Сцената беше добра. Беше прекрасна. Облегнах се на бюрото и започнах да я попивам с очи, давайки им време да видят какво представлявам и когато изопнатите черти на лицата им започнаха да се отпускат отново в старчески бръчки, а месата на ръцете им отново провиснаха, аз дръпнах още веднъж от цигарата, заобиколих бюрото, седнах на стария стол на дядо си и се облегнах удобно, както правеше той. Имах чувството, че гледайки мен с малките си уплашени очички, виждаха и него.

— Последният път само се позабавлявахме, момичета.

Веда се опита да блъфира. Цял живот го бе правила и в продължение на известно време — с успех, но само докато се захвана с масите в Лас Вегас и Монте Карло, където имаше далеч по-големи специалисти от нея.

— Догрън, ние не смятаме да търпим това... — опита се да каже тя, но картите бяха у мен и я спрях.

— Остави тези глупости, Веда. Вече не сме деца. Достатъчно са шарили задника ми тогава, за да си спомням онези дни твърде добре.

Ако продължаваш да се правиш на много хитра, ще ти запретна роклята и ще смъкна кожата от задника ти с колана си. Последният път ти ме гледа в това положение, сега е мой ред.

— Какво?

— От вида му може да ми се догади, Веда, но имам желание да опитам. Само отвори още веднъж голямата си уста.

Стори ми се, че се отдръпна назад, а ръцете ѝ стиснаха облегалките на креслото. Обърнах се към Пам.

— Същото важи и за теб, само че твоят задник ще получи ритници, а не колан.

Ако Пам имаше пистолет, щеше да ме убие. По някаква причина тя не бе в състояние да мълчи и виждах как мозъкът ѝ се мъчи да измисли нещо подходящо за казване. Когато най-накрая успя, не можа да го произнесе и аз ѝ се ухилих.

— Къде е старият Марвин? — попитах я. — Мъжът ти — припомних ѝ за всеки случай.

Заговори вдървено, с усилие.

— Излезе... до града.

— Не мога да го обвиня. Ако има късмет, ще начука някоя стара чанта на задната седалка на колата. Сигурен съм, че с теб не може да го направи.

Пам се сгърчи от възмущение и понечи да заговори, но я спрях.

— Мълчи, скъпа. Помня как за първи път вкуси любовта, когато беше четиринайсетгодишна и си мислеше, че никой не те гледа. Наистина я вкуси. Онова момче за поръчки беше голям жребец, нали?

Братовчедка ми едва не припадна. Лицето ѝ почервения до корените на боядисаната ѝ коса. Погледна Веда безпомощно, а тя отвърна на погледа ѝ със същото изумление, след което едва не вдигна ръка умолително, за да ме накара да престана.

Нямах такова намерение.

— Защо се притесняваш, Пам? Хареса ти, нали? Ти пробваше с всички момчета за поръчки, които влизаха през задния вход, докато не попадна на онзи, който бе готов веднага и ти го завря. В случай че си забравила, за всичките онези писъци ти обвини мен. Каза, че съм те бутнал от задната веранда и за това също го отнесох. А единственото, което направих, беше, че отидох да си взема чиста риза от пералнята в

неподходящ момент. Между другото, какво направи с окървавените си гащички?

Дръпнах дълбоко от цигарата и наблюдавах Веда, която гледаше сестра си, сякаш беше от друга планета. Трябваше да спомена ѝ нея. Човек не пропуска такива възможности.

— Веда, скъпа, не бъди лоша с нея. Помня, че по едно време беше с гувернантката от имението на Форбс, после с онова хубаво чернокосо момиче от училище, което канеше вкъщи за празниците, онази мацка от фирмата за вътрешно обзавеждане, която старецът нае, за да оправи Мондо Бийч... Така че не гледай Пам. Ти обичаше мадами докато беше на седемнайсет. Сега как си?

Двете седяха като вкаменени, ръцете им нервно се свиваха в скутовете и се мъчеха да приличат на благочестиви дами, принудени да слушат ужасни приказки. Само че и двете знаеха, че говоря истината.

— Ако това ви тревожи, мога да кажа, че и Люсила не е по-добра стока. Тя поне се чукаше направо и винаги я хващаха. Най-накрая се ожени за един смахнат, с когото прояви разума да се разведе. Лошо. Все още е достатъчно млада, за да се наслади на малко секс. Е, поне има как да се напива, за да потушава мераците си с добър, здрав сън.

Цигарата ми беше догоряла до филтъра и я угасих в пепелника от нефрит. Старецът правеше същото с пурите си. Този пепелник струваше най-малко десет хилядарки, но той обичаше да живее на едро. Погледнах снимката му на стената — тази, на която е намръщен и държи два фазана, а пушката му е празна и отворена в другата му ръка. Фазаните приличаха на препарирани. Трябва да са били, иначе преди да направят снимката, щяха да се вмиришат.

Но мръщенето на стария Камърън Барин не беше толкова зло, колкото си мислех. Сега, когато се вгледах внимателно, ми се стори, че изражението му е по-скоро разтревожено. Намигнах на снимката и мислено му казах да не се тревожи. Семето беше покълнало и макар и копеле, все пак носеше неговите гени, от неговите собствени топки, а не от тези на глупавия му брат.

— Мили дами — продължих след малко. — Вие сте разорени.

Първа реагира Пам. Тя стана от стола си, сякаш за да се защити — жестът изглеждаше почти истински. Гласът ѝ беше овладян, като че ли искаше да се справи с разбеснял се човек в клуб по бридж.

— Не можеш да идваш така и да...

— Аз съм тук, така че, както казах, престанете с глупостите. И двете.

Свалих краката си от бюрото и придърпах стола напред, за да мога да се облегна с лакти. Не си дадох сметка да го правя, преди да видя, че лицата им се променят. Точно така правеше старецът, преди да се развилнее.

— Акциите ви са отишли — казах. — Погледнете ме.

Вниманието им беше изцяло насочено към мен.

Нямаше нужда да им го казвам, защото долавяха, че ще се случи нещо, но исках да съм сигурен, че веднъж завинаги ще им го набия в главите и ще сложа край на всичко. Дори не подозираха каква точно ще бъде върховата сцена.

— Знам всичко. И още нещо. Имам намерение да поема контрола на „Барин Индъстриз“.

Устните на Веда побеляха. Пам продължаваше да дърпа ръкава си.

— Алфи и Дени не са научили още за това, нали?

Устата на Веда се превърна в тънка, безцветна ивица. Пам седеше неподвижно.

— Играете играта с празни портмонета, уважаеми дами. Добре е, че всичко около завода е ясно. Акциите вече не струват почти нищо, а момчетата все още си мислят, че яздят жребец. Притежавате малко имоти, допотопен завод и договори, които не сте сигурни, че ще изпълните. Седите на прогнил пън и се носите надолу по течението, а над главите ви се вият лешояди.

— Догрън... — обади се Пам.

Не й обърнах внимание.

— И знаете ли кои са тези лешояди? Макмилън, аз и комисията по акциите, която много скоро ще се намеси. Ако аз не ви купя, ако Макмилън не ви глътне, то комисията ще ви схруска на парченца.

— Догрън...

— Какво?

— Как... как можеш да правиш това?...

— Никакъв проблем, Пам. Както казах, наслаждавахте се на разкъравания ми задник прекалено често. Обичам да съм квит.

— Семейното име...

— Името ми е Кели, не помниш ли?

— Всичко това беше толкова отдавна...

— Погледни часовника. Погледни календара. Живеем сега, скъпа. Играта свърши. Загубихте я още в съблекалните.

— Куче — Веда се бе облегнала назад и ме гледаше с нетрепващи очи, — не беше нужно да идваш, за да ни обиждаш. — Ухилих ѝ се, тя разбра защо и какво чакам, така че кимна и добави: — Или да ни припомним истината.

— Права си.

— Тогава защо си тук?

— Чудех се кога ще попитате това.

И на двете им се искаше да се погледнат, да установят контакт помежду си и да се подкрепят взаимно, но не смееха.

— Освен ако не искате да научите какво значи да се окажете изхвърлени на улицата, ще правите точно каквото ви кажа.

— Какво... ще бъде то? — успя да попита Пам.

— Най-напред за Алфред и Дени. Вие все още притежавате акциите си. Първото условие е да гласувате с тях така, както ви кажа аз, независимо какво смятат те. Нямайте никакъв избор, така че това е лесно условие. Дръжте се прилично и мога да върна част от тези ценни хартийки на „Барин“ в ръцете ви. Опитайте се да извъртите някакъв номер и лайното ще отиде право във вентилатора. Аз нямам какво да губя, а вашите дамски прелести могат да бъдат обявени за разпродажба. Ясен ли съм?

Не бяха глупави. Не беше нужно да се споглеждат, за да разберат отговора. Знаеха, че всичко е в ръцете ми и не държаха особено да получат допълнителни разяснения. Тежкия труд на целия поколения се бе изплъзнал от мазните пръсти на алчността им и започваха да си дават сметка, че човек не бива да сere в розова градина, защото лайната му не се свързват така добре с почвата, както оборския тор и вонята се познава отдалеч. Още по-лошо, ако разровиш горния слой, за да се покажат.

Истински дами. Седяха пред мен, сякаш бях някакъв лъжец и се мъчеха да съберат у себе си цялата викторианска царственост, на която бяха способни, за да гледат от високо натрапника. Разбрах, че Веда ще се улови в капана. Падна право в него.

— А второто условие? — попита тя със същата нелепа надменност.

Смазването. Върховната реплика. Не трябваше да пита и го разбра. Запалих нова цигара и пак качих краката си на бюрото.

— Станете. И двете.

Този път размениха погледа, за който толкова копнееха, но се изправиха.

— Съблечете се.

Ужасът трябва да се види, за да ти достави удоволствие и на мен ми достави. Минаха само няколко секунди, а по лицата им се изписа най-напред възмущение, после гняв, молба за пощада и най-накрая примирение, защото ги изгледах с присвити очи, което изглежда им напомни за момчетата за поръчки, гувернантките и другите неща, които дори и не подозираха, че знам.

Струпаха дрехите си на купчина на пода, както им наредих, след това ги накарах да се обърнат с лице към мен. Пуснах фасата си в старинната мастилница, станах и извиках:

— Харви, донеси ми нещата.

Когато икономът влезе с шлифера и шапката ми, спря за част от секундата на прага и моментално се ориентира в обстановката. Метнах шлифера на ръката си, сложих си шапката и отбелязах:

— Лошо. Пам, трябва да се обръснеш. Ти си най-косматата жена, която съм виждал през живота си.

Харви отвори вратата, за да изляза и този път не можа да сдържи усмивката си.

— Има ли още нещо, сър?

Стиснах леко рамото му.

— Мисля, че не.

— Много добре, сър.

Направих две крачки и го чух да се киска.

— Много добре, сър.

Светлосиният пикап се появи зад мен за четвърти път. Спрях пред пощата и купих марки за въздушна поща. Шофьорът на камиончето изпращаше някакъв пакет на гишето за колетите. Беше около шейсетгодишен, носеше вехт пуловер и избелели джинси. Когато

излизах, той получаваше разписката си. Изчаках в колата, докато се показва на входа, подкарах и завих по първата пряка вдясно. Той зави наляво и в огледалото го видях как спира пред малък магазин за домашни потреби.

Отново ставах нервен и дори мисълта за голите ми братовчедки не можеше да намали напрежението. Продължавах да си мисля какво ли значи *Куче*. Ферис 655.

Беше млад, русокос и не му стигна време, за да вземе шлема си. Млад, усмихнат шваба, който едва не ме свали, след като изпрати на земята Бертрам. Успях да зърна само русата му глава и името Хелгурт под стъклото на кабината. Видях и петте знаменца — три американски и две английски, малко зад витлото на месершмита му. Вдигна крилото си в момента, в който и аз и за миг полетяхме като влюбени, които всеки момент ще се съединят в страхотна целувка от пламъци, но машините и въздушното налягане спомогнаха устните да се отдалечат. Овладахме машините след остро пикиране, от което главата ти остава без кръв, а след това той застана на мерника ми преди аз да се появя в неговия. Натиснах спусъка и петте снаряда полетяха напред като огнено острие, което срязва витлото и превърна красивата летателна машина в купчина боклук на четиристотин фута височина, а младият русокос германец остана без шлем, без глава, дори и без тяло, за да може някой да го разпознае. Беше свалил пет самолета, а аз много повече. Спомнях си името му, откъснатото витло, а защо не можех да си спомня КУЧЕ. ФЕРИС 655?

На бюрото някой беше оставил рекламна брошура, на която се виждаше самолет на „Фарнсуърт Авиейшън“, полетял над планините под голям масив облаци.

— Хубав самолет — отбелязах.

— За кого да предам, сър? — попита ме служителката.

— Кажете, че съм член на семейството — отговорих. — Ще намина пак.

Жената улови писалката си и ме изгледа с раздразнение.

— Бих се радвала, ако...

— Знам, котенце, само че аз няма да се зарадвам. Не се безпокой, пак ще се видим.

Някакъв едър мъж с костюм на тънки райета се прокашля зад ръката си и аз се магнах. Каза, че името му е Мийхъм и че го очакват на конференцията. Жената натисна някакво копче, попита нещо, след това го пусна да влезе с широка, отработена усмивка. Качих се в колата и потеглих от паркинга. От другата страна на сградата имаше опашка от мъже, дълга поне стотина метра. Двама други записваха данните им на големи бележници и ги пускаха един по един да влязат.

Беше два и шестнайсет след обяд и „Барин Индъстриз“ приличаше на процъфтяващо предприятие. Обиколих заводския комплекс, тръгнах по една малка уличка към стария град и влязох в една кръчма. Поръчах си бира, взех рестото си и преди да я допия се обадох по телефона в дъното на помещението.

Когато й казах кой съм и че я каня на обяд, Шийла Макмилън се разсмя. Казах й още да се качи на нещо и да ме чака в заведението на Тод — ако наистина иска да научи как мъжът й е получил белега на главата си. Тя се съгласи, аз допих бирата и подкарах към Тод. Паркирах колата и минах покрай препарираните животински глави, които все още осигуряваха прехрана на молците.

Старците ги нямаше. Слънцето се бе преместило от другата страна на сградата и хвърляше розови отблясъци през мръсните прозорци. Тежките звуци на някаква симфония от радиото на Тод бяха смълчали тримата мъже край бара. Не оставих Тод да смени станцията и музиката бе превърнала разговорите за бейзбол в носталгия и тъжни размисли за това, какво би могло да се случи с големия източник на пушек на брега на реката. Самият Тод не знаеше дали да пукне или да си извади очите.

Познаваше Шийла много добре. Познаваше Камърън Барин и баща ми. Спомняше си майка ми, знаеше и Крос. Сега вече познаваше и мен и се опитваше да се ориентира в обстановката, но някак си не успяваше, като ни гледаше как седим двамата в дъното и може би си представяше как жиците се допират и бомбата избухва под краката му, докато всички останали — дебели и щастливи, се занимават със собствените си работи.

Не беше нужно да идва с голи крака под кожената пола. Би могла да си сложи чорапи, вместо да показва плътта си. Коженото яке можеше и да не е завързано точно така, че отгоре да се показват почти целите ѝ гърди и загорялата от слънцето кожа на корема ѝ. Но го беше направила.

— Защо Тод ме гледа така? — попита тя.

— Защото си крачещ оргазъм, кукличке — отговорих.

— За него или за теб?

— И друг път съм виждал кожа, скъпа — погледнах Тод и той се обърна към клиентите си. — Но съм сигурен, че го вадиш от релси.

— С бедра или цици?

— С всичко, а той едва ли може да понесе прекалено големи дози.

— А кое повече?

— Само направи нещо на Тод и ще видиш какво ще ти се случи.

— Тогава ще се захвана с теб.

— Мога да правя и лоши неща.

— Говори.

— Погледни ме — казах.

— Гледам те.

— Още ли не си разбрала?

— Сигурно се шегуваш.

— Съжалявам, истина е. Само гледай.

Усмивката ѝ се появи много бавно, както изгрива слънцето. Наблюдавах я докато вдига чашата към устните си и отпива. Очите ѝ бяха толкова дълбоки и сини, че сякаш ме заливаше някакъв невъзможен, смеещ се водопад.

— Тигър?

— Нещо такова. Но внимавай. И тигрите могат да мъркат.

— Зъл си.

— Не е нужно да полагаш усилия, за да го разбереш.

— Някой ти е наговорил куп лъжи, Куче.

— Не мислиш ли, че са си губили времето?

— Така ли е?

Кимнах.

— А как наистина Крос получи белега на главата си?

— Вероятно не те е излъгал. Ударих го с тухла. Бях прекалено млад, за да мога да направя нещо друго. За момент надвиха низшите ми инстинкти.

— Как те мрази!

— Ами! Мрази семейство Барин.

— Но ти не си Барин.

— Но аз съм този с тухлата, нали?

Шийла вдигна чашата си и се загледа в слънчевите отблясъци в леда и течността. За миг по лицето ѝ заиграха цветовете.

— Знаеш ли какво се кани да ти направи?

— Да се опита — поправих я.

— Ще се опитва докрай.

— Не е достатъчно. — Питието ми свърши и махнах на Тод да ми донесе още едно. — Питам се дали гола си също толкова красива, колкото и с дрехи.

Видях как очите ѝ променят формата си и после чух смеха ѝ.

— По-хубава.

— Косата ти същия цвят ли е?

— Съвсем.

— Бедра?

— Дълги.

— Гърди чувствителни?

— Не виждаш ли как сочат към теб? — усмихна се.

— Бързо ли свършваш?

— О, да.

— Често ли?

— Разбира се.

— Но като го правиш сама?

Шийла взе чашата си и я разклати. Слънцето се бе преместило и сега не се появиха никакви цветни отблясъци.

— Ти наистина си тигър, нали?

— Искаш ли да се убедиш лично?

— Не.

— Предпочиташ само да говорим за това, така ли?

— Да.

— Тогава има много за какво да говорим, нали?

Тя изпразни чашата си и я остави на маса пред себе си. Вдигна очи и ми се усмихна.

— И аз мисля така.

— Можем ли да отидем някъде, за да говорим?

Оставих пари на бара и ѝ подадох ръка. Тод ме гледаше, като че ли съм в клетка и клатеше глава. След това махна с ръка, сякаш бе изгубил всяка надежда и ми се ухили така, както само един мъж може да се ухили на друг. Аз също му се ухилих и тръгнах след Шийла. Когато се качихме в колата, тя остана загледана напред няколко секунди и каза:

— Някой ще трябва да загуби.

— Винаги е така — отвърнах.

Тя разкопча ризата ми до колана и с върховете на ноктите си изпрати огнени бразди надолу по корема ми.

— Гот?

— Гот — отговорих.

Тънкият сърп на луната от време на време изчезваше зад облаците. Мекият отблясък на Линтън очертаваше кулите на старинното на вид ляво крило на къщата край плажа Мондо Бийч и когато се вгледах, видях ъгъла на терасата, от която паднах като бях шестгодишен.

— Не си съсредоточен — каза Шийла.

— Забавлявам се.

— Казват, че мъжете трябва да са агресивни.

— Когато стане нужда.

— Пипнах. Мисля, че е станала.

— Шийла, струва ми се, че страдаш от комплекс за липса на пенис.

— Нали щяхме да разговаряме?

Протегна се и прокарах ръка по бедрото ѝ. Почувствах как мускулите ѝ се стягат и след това се отпускат, сякаш някой бе дръпнал ръчката на реостат. Пръстите върху корема ми станаха неподвижни за миг, после се спуснаха под колана ми, но всичко беше механично и принудено — сякаш актриса играеше ролята си така, както изисква сценарият.

— Какво прави Крос? — попитах.

Ноктите ѝ се забиха съвсем малко по-силно, после отново омекнаха.

— Работи. Той е много всеотдаен към бизнеса си.

Издърпах ръката си и отново я сложих зад тила си. Пръстите ѝ продължиха да ме възбуждат и тя се обърна по корем, за да погледне лицето ми.

— Би трябвало да си стои в къщи и да се отдава на теб.

— Женени сме от доста време. — Пръстите ѝ дръпнаха колана ми и го разкопчаха. — Когато се омъжих, бях на седемнайсет.

— Каква е разликата? С възрастта би трябвало да станеш по-добра.

— Може би ако имаше някаква разлика, щях да съм в състояние да си я обясня. Бедата е в безразличието. Казах ти вече, че той е всеотдаен към бизнеса си.

— Обичаш ли го?

— Несъмнено.

— А той?

— Да. Разбира се. Но има и други неща, освен любовта, нали?

Беше опряла брадичката си на лакът. Протегнах ръка и я прокарах през голата хлътнатина между гърдите ѝ. Почувствах трепването ѝ. Пръстите също се присвиха и застинаха. Потупах я нежно по бузката и пак легнах на ръката си. След това измъкна колана от токата и разкопча ципа на панталоните ми до средата. Започна да рисува меки кръгове по корема ми.

— Какви други неща? — попитах.

Меките кръгове се разшириха и станаха по-дълбоки. Върховете на пръстите ѝ бяха като леки пера — търсещи, откриващи, едва докосващи.

— Едно от тях е взаимното разбиране. — Тя стисна леко и дъхът ѝ замря в гърлото. — Ти разбираш.

— Понякога нещата трябва да се казват, Шийла.

Ръката ѝ престана да се движи и очите ѝ се отправиха към тъмнината.

— Не мога...

— Защо?

— Защото няма нищо за казване. — Обърна се отново към мен и долових, че се усмихва. — Ще ми се да те ударя с голяма пръчка. Знаеш прекалено много. — Пръстите ѝ се свиха рязко, дъхът ми секна и просвистя между зъбите ми. — Готов си, нали?

— Не е ли очевидно?

— Наистина ли си готов?

— Наистина.

— Да проверим — каза тя и я изгубих в тъмнината. Само очертанията на главата ѝ се движеха в ритъм с прибоя и всяка

следваща вълна сякаш бе по-силна от предишната, докато прилива не ме заля със страхотен грохот, а след това луната се върна на мястото си сред облаците и не видях, че Шийла отново ми се усмихва.

— Гот?

— Прекрасно — отвърнах. — А ти?

— Много добре.

Погрижи се за всички дребни подробности, завърши с копчетата на ризата ми, изправи се и ми подаде ръка, за да стана и аз. — А сега може ли да те попитам нещо?

— Питай.

— Защо искаше да ме видиш?

— Ти ми каза, че мога, не помниш ли?

— Не се измъквай.

Извадих цигара, дадох една и на нея и запалихме.

— Искях да видя дали от теб ще мога да измъкна нещо за плана на мъжа ти да пипне „Барин“.

— Промени ли намеренията си?

— Не. Само подхода. Трябваше чисто и просто да те попитам, нали?

— Отговорът щеше да е същият. Той иска „Барин“. За него това не е играчка, както другите предприятия, които контролира. Това е цял проект. — Тя пое ръката ми и тръгнахме към водата, за да излезем на пътеката в долния край. — Останало му е като махмурлук от времето, когато дядо ти беше жив. Крос искаше да е най-големият и „Барин Индъстриз“ беше единствената пречка, с която трябваше да се пребори. Горкият Крос, не успя да постигне нищо. Старецът му подлагаше крак всеки път, щом решеше да предприеме нещо.

— А сега смята, че ще успее?

— Вече се подсмива. Всеки път, щом се заподсмива, знам, че е спечелил.

Продължихме да крачим мълчаливо, подритвайки пясъка. Стигнахме до пътеката и тръгнахме към дюните.

— А какво ще прави с всичко това, ако го вземе? — попитах след малко.

— Куче, виждал ли си някога компания, която сменя собственика си?

Кимнах и ѝ помогнах да се изкачи по обрасла с треволяк пясъчна купчина.

— Според него вече нищо няма значение, защото и без това не е останало какво да се спасява. Очаква бъдещето, когато всичко ще е негово и ще може да разполага с него както намери за добре.

— Тогава не го очакват добри дни — отбелязах.

Тя спря и ме погледна.

— Знаеш ли, че този плаж е продаден?

— Купил го е някой от семейството, доколкото разбрах.

— Този някой ще си има сериозни неприятности. Крос е готов да даде всичко, за да вземе имотите на Барин.

— Не му ли е достатъчно това, което има?

— Докато не постигне целта си няма да се укроти. Казах ти.

— Много лошо.

— Защо?

— Хората като него страдат доста, ако не успеят да получат каквото искат.

Тя долови намека в гласа ми и почувствах как по тялото ѝ преминава ледена тръпка.

— Някои неща просто са невъзможни — каза Шийла.

— Така е... като се замислиш. А сега може ли аз да те попитам нещо?

— Слушам.

— Защо си направи труда да дойдеш да ме видиш?

— Искях да разбера нещо за теб.

— Успя ли?

— Да.

— Моля?

— Нямам чувство за вина, мистър Кели. Любопитството ми винаги ме е поставяло в странни ситуации.

— Може да ти навлече неприятности.

— Това разбрах много отдавна.

Понечих да кажа нещо, отказах се и я поведох към края на пътеката. Стигнахме до колата, отворих ѝ вратата и тя се качи. Гледаше дяволито и се усмихваше. Седнах зад кормилото и завъртях ключа.

— До колата ми ли ще ме закараш?

— За тази вечер любопитството ти е удовлетворено, скъпа. Освен това трябва да проведе един разговор. — Погледнах часовника си — минаваше девет. — Братовчедите ми ще приключат съвещанието си след половин час. След това е мой ред.

— Куче...

— Да?

— Прекарахме много интересна вечер. Ще се видим ли пак?

— Без всякакво съмнение, котенце.

— Дори и Крос да иска да те убие?

— Ще трябва да застане на опашката след другите.

Хобис и Сатъра не бяха имали никакви проблеми, откакто бяха заели местата си. Преди три часа Хобис се обадил, че според него някой наблюдава апартамента на Лий, но не искал да проверява, за да не се издаде. Казах да му предадат да изпрати някой друг, ако иска да се увери, но сам той да остане там, където е.

Мъжът от другата страна на линията обеща да му предаде, прокашля се и премина отново на френски.

— Днес имах разговор с Европа.

— Е, и?

— Днес са стреляли по Пиер Дюмон край Марсилия.

— Как е той?

— Леко ранен в крака, но О'Кийф ще го изтегли. Очевидно тази пратка е била по-голяма, отколкото всички си мислят. Проучват се всички възможности и в града са се събрали всички убийци, които могат да се купят с пари.

— Не навлизай в подробности. Кажи с две думи какво се е случило.

— Моля?

— Разкажи с две думи.

— А, да. Фльор е определил... как се казва...

— Награда?

— Да. Изглежда пратката е щяла да донесе седемдесет милиона от продажби на дребно. Не могат да си затворят очите пред такава загуба. Последните две пратки бяха заловени от властите и тази е трябвало да покрие дефицита. Носят се слухове, че вече е предадена.

— На кого? — попитах.

Мъжът се прокашля отново и се поколеба преди да отговори.

— На теб.

— Някой трябва да се е побъркал.

— Посъветваха ме да прекратим всякакви връзки.

— Дали са ти лош съвет, приятелю. Само не се изпречвай на пътя ми.

— Нещата не са... както преди, мистър Кели.

— Нищо не се е променило. Ти получаваш тлъстите си депозити в банката, така че остави нещата такива, каквито са. Цялата тази помия на мен също не ми харесва, но след като е започнала да се излива, не се опитвай да се измъкваш през глава, защото може да те повлече.

— Мистър Кели... не съм само аз.

— Тогава избирай. От кого се страхуваш повече?

— Сър?

— Знаеш какво става в момента. Ще ти кажа още нещо. Нали си чувал за братята Гуидо?

— Мистър Кели...

— Те са получателите на пратката и също се мъчат да я открият. Няма как тя да стигне незабелязано до мен, но въпреки всичко съм се превърнал в мишена, а това никак не ми харесва. Или цялата тази глупост ще престане веднага, или кучето ще ухапе някого много сериозно, ясно ли е?

— Разбирам.

— Добре тогава. Готов съм. Предай на всички каквото ти казах. Нещата започват да се вкисват. Някой се мъкне след мен и е най-вероятно да си изпати жестоко. Важи за всички. Разбираш ли какво ти казвам?

— Да... струва ми се, че разбирам.

Затворих и се върнах до бара. Тод лъскаше махагоновата повърхност до блясък и така си осигуряваше предлог да не разговаря. Той дори не ме погледна, но аз взех чашата си, отидох до него и седнах на един от високите столове.

— Какво има, Тод? — попитах го тихо.

— Нищо — измърмори той.

— Мислиш, че смутих спокойствието на градчето ли?

Той сви рамене, изля още малко от мазната течност върху плота и продължи да лъска. Най-накрая престана и вдигна поглед към мен. Лицето му беше набраздено от тревожни бръчки.

— Крос ще разбере.

— Кой ще му каже?

— Тук много трудно можеш да скриеш каквото и да било.

— В Линтън от много време са погребани големи тайни, Тод.

— Вече не.

— Казах ти, това беше посещение на добра воля.

Тод се намръщи, полагайки всички усилия да ми повярва.

— Значи всичко е наред.

— Трябва да продължиш да се оглеждаш, Тод.

Той кимна, сякаш разбра, затвори кутията с течността и я мушна под бара. Аз допих бирата си, а той отиде да си измие ръцете. Когато се върна, ми подаде сгънато листче.

— Стенли Крамър помоли да ти го предам. Бележката беше съвсем кратка: „Отбий се при мен“

и подписана с инициали.

— Каза ли за какво става дума? — попитах го аз.

— Не. Каза да заведеш и младата дама.

Смачках бележката и я хвърлих в пепелника.

— Тя е в Ню Йорк.

— Няма значение. Стан също замина. Ще се върне след няколко дни. Май отиде да потърси някакви стари приятели. Бащата на онова момиче изглежда е работил с него. — Тод ме погледна, за да получи потвърждение.

— Преди много време.

— Чудни са ми тези хора от едно време. Добри работници. Щеше да е хубаво, ако нещата тук се наредят.

— Ще се наредят, Тод. — Взех шапката си и прибрах рестото. — Между другото, Шарън Кас ходила ли е с някой от града едно време?

Тод ме изгледа с любопитство и устните му изтъняха.

— Не го ли правят всички момичета?

— Тя живее в Ню Йорк от доста време.

— Но преди това беше тук.

— Онзи ден спомена, че си дочул нещо.

Устните му пак се присвиха.

— Сгодена е.

— Тя ми го каза.

— Смяташ да развалиш годежа ѝ ли?

— Може би не искам това да се случи.

— Вече си голямо момче, нали? Струва ми се, че досега си имал възможност да се погрижиш за доста неща и да получиш отговори на доста въпроси. Продължавай в същия дух и няма да можеш да обвиняваш никого, че ти е дал лош съвет.

Ухилих се и си нахлупих шапката.

— Добре, философе.

— Просто гледай да не пострада — добави той.

— Дявол да го вземе, та тя е още девствена!

— И аз чух това.

Вече не гледаше мрачно. Напомняше ми за един учител от училище.

Алфред и Денисън не бяха добри слушатели. Нещо беше започнало да ги яде отвътре още от пристигането ми и сега седяха със стиснати устни и недокоснати питиета, а аз им обяснявах какво трябва да направят.

Смешното беше, че дори не се наложи да излагам всичко в подробности. Сестрите им бяха приели темпото още от момента, в който им обясних подробностите и сега преливаха от ентусиазъм заради филма, който щеше да се снима в Линтън и преди всичко в завода „Барин“. Нямаше никакво съмнение как искаха да се развият нещата и от тайните погледи, които Алфред и Денисън си разменяха, всичко ставаше съвсем ясно. Или трябваше да се подчинят на прищевките на сестрите си, или да се опарят, ако решаха да сложат ръце на акциите, които според тях сестрите им все още притежаваха. Някой бе обяснил играта на Люсила и тя се включи с нетърпението на ученичка, само дето на нея ситуацията ѝ се струваше наистина забавна. Още от развода ѝ с Фред Саймън в семейството я гледаха малко отвисоко и сега беше неин ред да отбележи точка, защото не ѝ се бе налагало да се съблича гола в библиотеката на собствената си къща.

Все пак единственият, който искрено се забавляваше от всичко това, беше съпругът на Пам, Марвин Гейтс. Налагаше му се

непрекъснато да крие смеха си зад надигната чаша с мартини, а когато и то му дойдеше много, излизаше от стаята под предлог, че отива да си вземе пура. Зачудих се как е разбрал.

Братовчедите ми можеха да се откажат, когато им заговорих за общественото благо. Имаше и други, които биха се възползвали от чековете на филмовата компания, а рекламата щеше да тушира критиките, които профсъюзите евентуално биха отправили чрез пресата.

Но не можеха и да приемат веднага. Трябваше да има някаква демонстрация на сила и след четиресетминутен разговор насаме те се върнаха в библиотеката и обявиха, че ако не се пречи на работата на завода, не виждат защо да не приемат.

Алфред, много величествено, успя да добави:

— Радвам се, че проявяваш интерес, Догрън.

— Не го вземай насериозно — отвърнах аз.

— Въпреки че това няма нищо общо с предишното положение.

— Абсолютно нищо — съгласих се. Отпих от чашата си и я оставих. Никога не съм обичал мартини.

— Може би ще ти е интересно да научиш, че открих някои неща за миналото ти — продължи той.

— Така ли?

— В Европа е имало една жена от благородно потекло...

— Имаше две — прекъснах го спокойно, — но ми се струва, че малко трудно ще ги накараш да признаят каквото и да било.

— Съществуват някои доказателства...

— Чувал съм за тези снимки. Също така научих, че типът, който ги е направил, е мъртъв. Нещастен случай по време на лов със съпруга на графинята, която се е опитвал да изтръска. Въпросният съпруг твърди, че жената на снимката не е неговата съпруга.

Устните на Алфред се извиха нагоре в змийска усмивка.

— Не е само това.

— Винаги съм харесвал упоритостта ти, Алфи. — Извадих маслинката от мартинито, изядох я и станах. — След някой и друг ден ще научите подробностите за снимките. Ще бъде забавно.

Когато си тръгнах, никой не си направи труда да каже довиждане. Единствен Марвин Гейтс стана, за да ме изпрати. Все още

приличаше на режисьор от миналото, но сега очите му бяха по-мътни, а походката — нестабилна.

Харви, икономът, който чакаше във фоайето, ми подаде шапката и шлифера и се оттегли с достойнство. Марвин ме потупа приятелски по рамото и усмивката, която цяла вечер бе потискал, се разля по лицето му.

— Добро шоу, старче. Хубаво е да ги гледаш, когато някой ги погне. След последната ти визита дамите се промениха значително.

— Кой ти каза, приятел?

Марвин ми намигна.

— Ние, пияниците, влизаме в откровения от чиста скука. Люсила се събуди, чу гласове и слезе долу, за да види какъв е театърът. Излишно е да споменавам, че веднага след спускането на завесата тя се върна горе и ми се стори, че намира всичко за много забавно. Всъщност съжалявам, че съм го пропуснал. Онази вечер... бях зает. Не, нищо толкова вълнуващо, като твоята сцена.

— Сега всеки има тайна — казах аз.

— Да, така е. И тя може да излезе на бял свят в подходящия момент.

— Кога ще настъпи той, според теб?

— След като участниците се насладят на положението максимално. Да, имам впечатлението, че сме седнали на бомба с часовников механизъм.

— Забавлявай се — казах.

— Колкото мога.

Когато стигнах до колата чух кашляне в храстите, завъртях се рязко и паднах на коляно с пистолет в ръка. Чух глас, изпълнен със страх:

— Аз съм, сър! Харви!

— Какъв глупав начин да умреш — отбелязах. Той излезе от храстите, а аз прибрах пистолета.

Беше доста потресен от това, което видя.

— Съжалявам, сър... Не исках да стане така, но... струва ми се, че ще е добре да го знаете...

— Какво?

— Някой чака ли ви навън, сър?

— Не. Защо?

— Една кола обиколи имението няколко пъти. В момента е спряла на петдесетина метра южно от главната порта, в дърветата. Шофьорът е от другата страна на пътя и наблюдава къщата.

— Как го забеляза?

— Не аз, сър. Племенникът ми. — Харви се поколеба за момент и продължи. — Семейството му в момента е доста зле финансово. Всяка седмица успявам да отделя малко хранителни стоки, за да има какво да занесе у дома.

— Нещо като роднинска привилегия, а?

— Да, сър... ако не възразявате.

— Не възразявам.

— Видял колата и си помислил, че е полицейска. Изчакал да види какво ще стане. Човекът останал да чака там и той решил да дойде по стария път.

— Защо реши да ми кажеш за това?

Видях как очите му се насочват към мястото, където мушнах пистолета.

— Радвам се, че го направих, сър.

— По стария път може ли да се мине с кола?

— Възможно е. Доста е неравен, но градинарят изнася боклуците оттам с малкия трактор.

— Добре, Харви. И благодаря.

— Сър... ще стане ли някоя неприятност?

— Не сега.

Сержант Тобано изпи две кафета със свирепа физиономия. Слушаше ме, без да каже каквото и да било и не отделяше поглед от очите ми. Извън денонощния ресторант слънцето се просмукваше през сгъстения въздух и изпълваше града със светлина. Двойката с убийствен махмурлук си бе тръгнала и на местата ѝ се наместиха две хипита, но не преди да си платят.

— Чуваме някои неща за братята Гуидо — каза Тобано.

— Ще чуете още.

— Ти какво ще намажеш от всичко това?

— Дявол да го вземе! Изглежда никой не ми вярва!

— Не мога да обвиня никого, при досегашния ти живот. Доста дебели неща има зад гърба ти.

— Хората обичат да фантазират.

— Глупости.

— Слушай, аз ти казвам това, което знам. Какво друго искаш?

Недоверчивите му очи отново се впиха в мен.

— Не знам. Когато си имам работа с човек като теб, обичам да проверявам информацията му. Отначало докрай.

— Тогава, дявол да го вземе, побързай.

— Кели, времето е странно нещо. Много често то само се грижи за нещата. Понякога можем да помогнем, но нерядко се налага единствено да чакаме.

— Ако много се бавиш, могат да умрат хора.

— Не е ли малко късно да се безпокоиш за това?

Лапнах последното парче поничка, изпих кафето и запалих цигара.

— Не се безпокоя за себе си.

— А за невинните зяпачи?

— Има доста.

— Кели, не ми харесваш. По-рано мразех типовете като теб, но сега съм твърде стар, за да мразя. Просто не ви харесвам. Чаткаш ли?

— Напълно, сержант.

— В играта или извън нея, около тебе изникват само неприятности. Каквато и информация да ми дадеш, ще означава още неприятности. Сдушил си се малко с момчетата от изпълнителния бранш и те не искат да те издадат, но рано или късно ще се издъниш сам. Даже има прецедент... Човек, на име Лъки.

— Лучано ли?

— Същият. Хвърлят го в затвора и защото има влияние в родната си страна, излиза, че може да помогне на Америка по време на войната и го пускат под гаранция.

— Бил е депортиран.

— Точно така. И веднага отново се впуска в търговията с наркотици, този път от старата си къща в Италия.

— Умрял е доста възрастен — отбелязах.

— Щеше да е по-добре, ако беше умрял при раждането си.

— Ако не той, щеше да е някой друг — казах аз.

— Точно така. Винаги има някой друг.
— Не исках да те тревожа, сержант.
— Не ме тревожиш. С удоволствие ще видя как ще получиш отреденото ти олово.
— Благодаря.
— Няма защо.

Лий и Роуз се бяха отпуснали като уморени буци под купчината усукани завивки и от тях долиташе меко похъркване. Отидох в другата стая, прибрах дрехите си в стария куфар, взех душ и се избърснах, след което си направих сандвич. Бях напълно готов да тръгна, когато се обърнах и видях Лий, застанал на прага. Целият му гръден кош беше изподраскан и носеше същите нелепи къси гащи, със значката „LOVE“.

— Къде, по дяволите, ходиш?
— Насам-натам — отвърнах. — Върви да спиш.
— Разбира се. Ей, така. — Видя багажа ми и се намръщи. — Къде отиваш?

— Изчезвам, Лий.
— Изчакваш лайното да падне на вентилатора и се пръждосваш!
Прекрасно!

— За какво говориш?
— Прочети вестниците.
Завързах вратовръзката си и сложих сакото над пистолета в колана му.

— Да чуем, Лий.
— Снощи бях с Дик Лейгън.
— Е, и?
— Парите и мощта на пресата могат да повдигнат планини.
— С булдозер става по-бързо.
— Взели са ти мярката, Куче. В Европа се е натъкнал на нещо и сега ще се събарят стени. Не искаше да каже какво точно. В момента само изчаква да се случи още нещо и залповете ще загърмят.
— Лий... — направих кисела физиономия, — от твърде дълго време си цивилизован.

— Куче... Ти свърши. За мен изстина. Помнех те като свестен човек.

— Аз също.

— Какво ще стане с Шарън?

— Нищо.

— Това може би е най-лошото от всичко. Запалила се е по този лайнян филм. Сега непрекъснато говори как Линтън щял да се възроди и не знам какво още. Ще унищожиш това момиче.

— Тя е жилава мръвка.

— Не чак толкова. — Той замълча, облегнат на касата на вратата.
— Ченгетата идваха пак.

— Да, знам.

— Този път с онзи едрия беше един друг тип. Федерален агент. Не му отговорих.

— И този път не научиха нещо повече, в случай че се чудиш.

— Не се чудя.

— Куче... някой ме следи.

— Точно така.

— Твой човек ли е? — гласът му прозвуча изненадано.

— Един стар приятел.

Лий кимна, замисли се за секунда и устните му се изкривиха.

— И Шарън ли?

— Предпазна мярка.

— Разбирам. Получи ли бележката, която остави онзи тип?

— Да.

— Остави още една. Същото нещо. „Ферис“ и някакви числа. На масата в другата стая е.

Някъде дълбоко в ума ми семенцето започна да покълва. Беше заради повтарянето, но все още не беше попаднало в плодородна почва и се мъчеше да поникне през цепнатина в бетонна плоча. Виждах го, чувствах го, но много добре си давах сметка, че няма да мога да го разпозная, докато не се покаже стъблото и не разцъфти.

Вдигнах куфара и Лий се отдръпна, за да ми направи място да мина.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде отиваш?

— Тази вечер ще отида в някой хотел, ще се наспя много добре, ще завъртя няколко телефона, след това ще взема кола и ще отида в една смахната стара къща на морския бряг, където ще поразмишлявам и ще започна да се забавлявам.

Стори ми се, че лицето му се променя и изведнъж вече не бяхме тук, а се гледахме през няколко метра разстояние, през кабините на два самолета, със синхронизирани мотори, в плътна формация, в очакване да се нахвърлим на швабите, които се приближават към бомбардировачите под нас.

— Трябва ти достатъчно място, за да можеш да тичаш — каза Лий.

Нямаше представа колко е прав.

Дик Лейгън все още не беше направил разкрития, но в последното изречение обещавахе да разкаже нещо, което щяло да има опустошителен ефект за определени кръгове. Големите новини пускаше Мона Меримън в клюкарската си колонка, като разказваше за работата на С. К. Кейбъл и Уолтър Джентри и как щели да снимат новия си филм в една живописна стара фабрика на североизток от Ню Йорк. Няколко известни кинозвезди вече били предложени за главните роли, а основната женска роля щяла да изпълнява ослепителна английска красавица. Името ми се споменавахе наред с имената на всички останали от семейство Барин, като хора, съдействали за провеждането на снимките на изток, вместо в Калифорнийските студия, които вече не били така привлекателни, защото се предпочитал пълния реализъм.

На вътрешната страница имаше малка дописка за две „тайнствени убийства“, все още неразкрити, но следствието било напреднало и в съвсем близко бъдеще щяло да доведе до резултати. „Глупости!“ — казах си и захвърлих вестника, точно когато телефонът иззвъня, за да ми съобщят, че Ал Де Векио се качва към мен.

Без люлеещия се стол, кафето и салама, той се чувстваше некомфортно. Седеше с изправен гръбнак и нервно тършуваше из листата в скута си, клатеше глава заради цялата тази глупост, а когато най-накрая намери, каквото търсеше, вдигна го нагоре, сякаш наистина му трябваше и каза:

— Няма да успееш, Куче.

— Защо мислиш така?

— Макмилън смята да те удари поне с пет процента. Това е достатъчно, за да упражнява контрол.

— С подставени лица?

— Не знам дали ще са му необходими. Авиационните заводи „Фарнсуърт“ имат интерес „Барин“ да поеме поръчката им. От това са заинтересовани акционерите. Вече няма носталгия по миналото,

приятел. Всички, които притежават дялове в „Барин“, искат дивиденди, не мили спомени. Повечето от продадените акции вече са наследени от по-младото поколение. Тези хора не се интересуват от нищо, освен от пари.

— Крос иска да глътне „Барин“ изцяло, Ал.

— Знам това. Много лесно би могъл да поеме договорите в собствените си предприятия и да свърши работата дори по-добре, само че не дрънка за това пред хората, които държат хартийки от „Барин“. Би могъл да ликвидира завода на дядо ти и няма да му мигне окото.

— Защо от „Фарнсуърт“ предпочитат „Барин“?

— Защото „Барин Индъстриз“ се славят с качеството на продукцията си. Все още използват някои класически технологии, които дават по-добри резултати, а типовете от „Фарнсуърт“ искат точно това. Едва ли си дават сметка, но Макмилън ще прецака и тях. Цените няма да се понижат, независимо от технологията. По някакъв начин е успял да им пробута фалшива стока. Сега се мъчи да я изкара добра в очите на малките хорица.

— Какво ще ми трябва?

— Не можеш да го имаш. Макмилън притежава дялове, а останалите акционери ще са на негова страна. Можеш да си осигуриш място в борда на директорите, но с това няма да промениш нищо. Такава е играта на Макмилън.

— Ами Комисията по ценните книжа?

— Старият Крос е помислил и за това. Винаги ще може да поддържа производството в продължение на известно време. Куче, много добре знаеш какво всъщност цели той.

— Мисля, че съм единственият, който го знае.

— Какво?

— Нищо, мърморя си.

— Пропиля много пари.

— Все още не.

— Не забравяй какво ти казах. Не умееш дори да броиш.

— Затова наемам хора, които умеят, Ал.

Той сложи листа върху другите, отпусна се на стола си и доби странен израз.

— Какво си намислил?

— Един куп чудати идеи. „Барин“ не си струва да хвърлям толкова много усилия.

— Тогава?

— Има нещо друго.

— Ще ми го кажеш ли?

— Да, когато мога. — Запалих цигара и му предложих една и на него. — Какво стана с братята Гуидо?

Ал запали от клечката, която му поднесох и издуха дима в пространството помежду ни.

— Обичаш да смразяваш кокалите на човек, нали?

Чаках.

— Всичко е замряло в очакване, докато тези момчета не върнат стоката. Повече не знам. Никой не приказва пред мен.

— Тогава изкажи предположенията си. Бива те за това.

— Предполагам, че някъде се търкалят ужасно много пари, но никой не може да ги намери. Главорезите отново изпълзват на припек и договорите с тях са готови за подписване. Старият Гуидо е завел семейството си в Южна Америка за всеки случай, но по-младият не се оказа толкова съобразителен и имението му в Джърси е завардено отвсякъде. Знам само, че са уплашени до смърт и че са хвърлили щури мангизи, за да открият изчезналата пратка.

— Браво на тях.

Ал прибра листата в един плик и ми го подхвърли.

— А сега, стари приятелю, искам да изляза от живота ти. Платено ми е до днешна дата и не желая повече усложнения. Дадох ти всичко, което мога и ако решиш да свириш на струната за старото войнишко приятелство, ще ти кажа къде да си я завреш.

— Ще ти се обадя.

— Когато пожелаеш. Ще отидем да обядваме, да вечеряме, можеш да ме поканиш на среща на ветераните от ескадрилата, каквото и да е. Само стой настрана от трудовото ми ежедневие.

Ал тръгна към вратата, спря по средата и се обърна.

— Беше забавно, Куче. Както казваха англичаните, колкото да поддържахме стария инструмент във форма.

— Ще пропуснеш най-интересното.

— Надявам се да си прав. — Ухили се и хвърли фасата си в един пепелник. — Между другото, говорих надълго и нашироко с Роланд

Холанд.

— Така ли?

— Да кажем, че отново правя предположения. — Ал замълча и се ухили още по-широко. — Хлъзгаво животно си.

Когато затвори вратата, погледнах бележника, върху който бях драскал. Около думата „Ферис“ бях нарисувал кръгове, а покрай ръба на листа — преплетени петици и шестици. С името ги свързваха прави линии. От семенцето се появи стебло, но все още не можех да го определя. Станах и по навик хвърлих горните няколко листа от бележника в клозета, а документите на Ал изгорих в умивалника. После отидох да се срещна с моя човек за свръзка.

Френският премина в забързан испански, подчертан от почукването на показалеца му върху масата.

— Не. Съжалявам, мистър Кели. Това беше всичко. Нещата напълно излязоха от контрол.

— Какво каза О'Кийф?

На челото му бяха избили капчици пот, а по слепоочията му се стичаха вадички.

— Моля ви!

Виждах отражението си в огледалото зад него и то никак не можеше да ми достави радост. Човекът пред мен твърде дълго бе вкусвал само мекото на бизнеса, а сега бе научил какво е да си от другата страна. Преглъщаше с усилие, опитваше се да прикрие смущението си, като отпиваше от питието, но това не му помагаше. Реших да го изчакам.

— Приеми го като услуга — каза той накрая.

— Като услуга — повторих.

— Стоката е излязла от страната. Убитият куриер... я е поверил на някого. Човекът, наречен Фльор, подозира, че е отишла в онази книжарница в Сохо...

— Саймън Корнър?

— Да. Сега той е мъртъв. Но пратката не е намерена у него. Както и да е, това е дало възможност на английската полиция да открие свърталището на тайнственият Фльор. Както казват американците, сега там се вихри самият пъкъл. Може би ще успеят да разбият цялата структура. Финансовата загуба от тази пратка е прекалено голяма и

никоя организация не би могла да я понесе. Няма да се съвземат, освен ако не я открият.

— Какво каза О'Кийф?

Мъжът отпи глътка от питието си и кимна бавно. След това остави чашата, попи устните си и ги облиза нервно.

— Поради някаква причина са решили да се насочат изцяло към теб. Хората са... предупредени. О'Кийф каза... да... да се махнеш.

— Нещата са извън контрол, така ли?

— Моля?

— Сега съм нещо като персона нон грата.

— Точно така, мистър Кели. По всичко може да се съди, че не ви остават повече от няколко дни живот, освен ако...

— Освен ако?

— Да. Освен ако... не предадете пратката.

— Значи по петите ми са пуснати истинските главорези?

— Боя се, че е така.

— Излиза, че сегашната ти среща с мен е била одобрена.

— Да.

— Тогава им кажи да вървят на майната си.

Когато не можеш да бягаш и не можеш да се криеш, правиш по малко и от двете и гледаш да държиш преследвачите на открито. Ако си в буренака, се правиш на бурен, а те са камъни; в камънака се правиш на камък, а те са бурени. Но гледаш те да се виждат, а не ти и винаги оставяш задната врата отключена, а също и няколко пилета, които да се разкудкудят, ако дойде неканен посетител. Така можеш да излезеш в задния си двор, който познаваш до последното камъче и докато стигнат до теб, ако имаш късмет, можеш да се прехвърлиш в двора на съседите, който познаваш също толкова добре, и да започнеш всичко отначало. Но трябва да знаеш, че не кучето, което те гони, хапе най-лошо. Най-лошо хапе чуждото куче в двора на съседите, което те причаква отзад.

Пуснах телевизора, в продължение на петнайсет минути гледах глупави новини и го изключих.

Шарън Кас бе отишла да обядва и не успях да се свържа с нея. Оставих съобщение, че ще отида да я видя в апартамента и се изтегнах

на канапето. Семенцето в ума ми порасна с още няколко сантиметра, но все още беше прекалено крехко, така че го зарязах и заспах.

Беше хубаво парти. Имаше само малък оркестър от десетима и няколкостотин души, пръснати из спретнатите двајсет стаи на таванския апартамент на С. К. Кейбъл.

Шумът на тълпата заглушаваше леката музика, удавяше я в басов смях и подрънкване на чаши и сякаш изобщо я нямаше. Плътта беше в изобилие — прозрачни блузи, главозамайващи деколтета и голи гърбове. Плът за продан. Докосни, за да я почувстваш, дръпни, за да видиш колко е твърда, бодни я с пръст, за да се убедиш, че пружинира. Телесните аромати се смесваха в една обща упойваща миризма, в която нямаше нищо индивидуално. Униформата на деня — полуголи, щръкнали цици. Без бельо. Прелъстително подчертани задници, похотливо спуснати клепащи. Мокри устни. Противникът — черните вечерни костюми, защото срещу един по-близък поглед към телесните издатини или отриване на изпъкнали гениталии с опаковано бедро те могат да снесат безценна информация, а дебелата дама с диамантените пръстени би могла да спомене в коя агенция да се обадиш, за да получиш роля.

— Знаех, че няма да ти хареса, Куче — каза Шарън.

— Не е толкова лошо.

— Да, ако можеш да понесеш секс-закачките.

— В момента няма нищо друго.

— Това е киноиндустрията.

— Това е всеки бизнес, котенце. Колко време ще трябва да останем тук?

Смехът ѝ беше гърлен и тих.

— Мислех си, че всеки, който е прекарал известно време в Европа би трябвало да е свикнал с изискаността.

— Там са малко по-изтънчени в това отношение.

Шарън ми подаде чаша, която взе от подноса на една келнерка с вирнат нос.

— Какво не е наред, Куче?

— Няма нищо.

— Мадамите пак те гледат така.

— Да вървят на майната си.

— Тази вечер не си много общителен. — Тя докосна ръката ми и се усмихна. — Съжалявам. Не трябваше да те карам да идваш тук.

— Никой не може да ме накара да направя каквото и да било, ако сам не искам. — Засмях се и леко я дръпнах за косата. — Ще се оправя. Случиха се твърде много неща.

Шарън кимна към вратата.

— Ето го Лий. Той уговори англичанката за главната роля.

— Кейбъл и на него ли плаща?

— Докато стане филмът. Изборът е добър. Чудя се защо не се радва.

— Може би мисли за жени. Доста палав е. Моментът е подходящ да си устрои истинско пиршество.

— Всеки би могъл.

— Не обичам да се храня от общото корито, скъпа. По-добре е да си сам на маса.

— Опитваш се да ми кажеш нещо ли?

— Не. За теб се говори. — Оставих чашата си на подноса на минаващия келнер. — Кога ще ме запознаеш с годеника си?

— Ще се появи, когато е готов за това — отвърна Шарън разсеяно.

— Тип с изострено чувство за независимост — отбелязах аз.

— Да. Точно така.

— Някой трябва да го предупреди.

— Защо не опиташ ти?

— Нека сам си пази оная работа.

— Пак този неприличен език.

Когато я погледнах и видях замечтаната усмивка на лицето ѝ, си припомних нещо друго и календарът в главата ми започна да се връща назад, годините отпадаха една по една. Семенцето вече бе пугнало листенце. Виждаше се и някакво число, но бе твърде далеч, за да може да се види.

Някой дойде и отвлече Шарън в другия край на стаята, а мястото ѝ зае една руса красавица, на чиито въпроси се видях принуден да отговарям разсеяно, докато не дойде Мона Меримън, лъскава както обикновено, и не им каза да се чупят, защото съм бил изцяло неин.

После, с присъщото си императорско величие, ме запозна с някакви свои приятели и най-накрая останахме сами.

— Моля? — попитах.

— Ти изобщо не ме слушаше!

— Извинявай, кукличке.

— Попитах какво е напипал Лейгън срещу теб.

— Знам ли?

Тя ме обърна така, че никой да не вижда лицето ѝ и ме погледна замислено.

— Смятат ме за стара клюкарка, Куче, но преди да се захвана с печелене на пари бях дяволски добър репортер. Научил е нещо и иска да те накара да запълзиш в краката му.

— Остави това, Мона.

— Синко, казах, че съм била репортер. Хората от екипа ми продължават да ми носят интересни сведения.

Беше странна жена. Изведнъж лицето ѝ престана да е отпуснато. Излъчваше сериозност и очакване, от очите ѝ заискриха пламъчета.

— Мисли, че в Европа съм бил голям гангстер.

— Така ли е?

— Най-големият.

— А сега?

— Напуснах.

— Дявол да го вземе! Наистина ли?

Кимнах бавно.

— Той може ли да го докаже?

— Няма шанс.

— Сладур! С теб бих могла да свиря симфонии! Симфонии за пишеща машина.

— Недей. Има една друга музика, която е по-силна.

— И с повече стакато, предполагам.

— Щом ти харесва така...

— Чинели?

— Голям басов барабан, Мона.

— Кой го бие?

— Понякога човек непрекъснато има късмет. Хайде да отидем при другите.

— Не би отишъл там.

— Защо?

— Защото дойдоха Крос и Шийла Макмилън. Струва ми се, че развитието на нещата го смущава сериозно.

— Само че не е в състояние да ги промени, нали?

— Не. След като братовчедите ти се съгласиха на споразумението. — Мона стисна леко лакътя ми. — Ти успя да вдигнеш доста шум около всичко това.

— В служба на обществото.

— Доколкото успях да чуя, било е най-обикновен шум.

— Имаха нужда от него.

— Кученце, искам да те заведа в леглото.

— Аз не съм жребец, Мона.

— При всички случаи си по-добър от вибратор с две батерии.

— Ти си луда, скъпа. Питам се как ли се забавляваш? — засмях се и я прегърнах през раменете.

— Най-вече си играя с децата, които с удоволствие биха дали онези си работи, за да получат шанса, който имаш ти. Освен това знаят, че ще им дам материалчета за тетрадката със спомени.

— Тогава ме отпиши.

— Никога не съм те записвала, Куче. Хората от твоя тип са от друга ера.

— Проницателна пътка си ти, нали?

— Това е най-милото нещо, което съм чувала от седмица. И е вярно. Много вярно. Може би затова те харесвам. А сега бъди разумно момче и изведи русокосата си красавица оттук. Глетчерът хвърля погледи насам и долавям всички признаци.

— Кой?

— Шийла Макмилън. Аз съм повече стара пътка, отколкото ти си куче, така че мога да схвана за какво става дума.

Годините си казват думата. Бях уморен и раздразнителен, вече не ми беше забавно. Мислех си, че съм се махнал, но се оказа, че няма да е толкова лесно. Все едно да се събудиш и да си помислиш, че сънят, който току-що си сънувал, е истина, а после да видиш една друга стая, обяна в студена слънчева светлина и да разбереш, че е бил измама, че думите на съдията са били истински и че след малко ще чуеш стъпките по коридора, ще почувстваш ножниците, с които

отрязват крачолите ти и ще усетиш бръснача, с който обръсват малкия кръг на главата ти. Можеш да почакаш още малко и те ще сложат качулката с металния електрод на главата ти, после някой ще дръпне шалтера и през всичките ти тъкани като мигновена болезнена вълна ще премине електричеството и можеш да кажеш „сбогом“ завинаги.

Или пък в този момент животът и спомените се ускоряват дотолкова, че преживяваш цял един живот, пълен с абсолютна агония, докато усещаш миризмата на опърлена плът и болката на мускулите, сгърчени в ужасни спазми? Наистина ли е така?

Може би съм виждал как умират хора твърде често. Може би съм очаквал реда си повече пъти, отколкото трябва. Не бива да мислиш за такива неща. Или мислех за някой друг? Някога вярвах, че си отиват спокойни, давайки си сметка, че им е дошло времето и с радост се отърват от всички неща, довели до този последен миг. Двама от тях дори ми се усмихнаха, защото си даваха сметка, че колелото ще се завърти и неизбежно ще дойде и моят ред. Бях оцелял по-дълго от останалите, но сега бе дошло време за деветия удар, резултатът беше предрешен, никой не пазеше вратата, а аз трябваше да изпълня удара пред враждебно настроени трибуни.

С топката Кели. Забрави Кейси. Сега е ред на Кели.

— За какво мислиш? — попита ме Шарън.

— Питам се защо, по дяволите, не си сложиш някоя дреха.

— Сред всички присъстващи жени аз съм една от най-прилично облечените.

— С тази тясна рокля и без никакво бельо?

— Откъде знаеш? Още не си ме опипал.

— Виждам през нея, скъпа.

— Харесва ли ти? — Тя се усмихна пресилено.

— Прекрасно е, така че изчезни.

Шийла ми подаде чаша кафе, сложи лъжичка захар и наля мляко.

— Ненавиждаш ме заради девствеността ми?

— Глупости. След известно време ще ти стане като гумена.

— Медицинските изследвания говорят друго.

— Ще атрофира, защото не я употребяваш — отвърнах аз.

Показа ми странната си усмивка, обърна се и седна срещу мен, като демонстративно кръстоса крака. Роклята ѝ се разтвори, откривайки прекрасната ѝ плът. Очите ѝ също се засмяха.

— Колко жени си имал, Куче?

— Много. — Отпих от кафето и си изгорих езика.

— А девственици?

— Много.

— Колко?

— Що за въпроси са това? Хайде...

— Да позная ли?

— Десетина. Нямам навика да си играя с девственици. Всички те са случайност на природата.

— Боли ли?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Добре, пицят ли?

Пак изгорих устата си и оставих кафето, за да запаля цигара.

— Когато спят с мен, всички пицят. — Помислих си, че това ще я накара да млъкне, но не познах.

— Имам предвид първия път.

И цигарата ме опари. Дръпнах още веднъж и я угасих.

— Не. Винаги, когато разбере, че не са разпечатани, се връщам към класиката. Поне досега им е харесвало и са пиццели за още. Познавам всички трикове, всички техники, всички нюанси отначало докрай. Проклет да съм, ако те подготвя, за да паднеш в лапите на някой друг.

— И аз знам някои неща.

— Да. Чух какво разказа на Раул онзи ден.

— Ревнуваш ли?

— Не. Дори се възхищавам на отношението ти. Проявяваш пълно разбиране. Защо не оставиш твоя човек да те отвори и да се свърши веднъж завинаги?

— Защото може да е умрял. — Каза го толкова простичко, че трябваше да се досетя.

— През войната?

— Да.

— В Европа?

Шарън кимна и отпи кафе.

— Кога го видя за последен път?

— В деня, когато замина. Тогава се сгодихме. Нямаше време за нищо друго и той ми даде това. — Тя вдигна ръката с евтиния меден пръстен.

— Съжалявам, скъпа.

— Няма нищо.

— Обичаше ли го?

— Винаги съм го обичала.

— Получаваш ли писма?

— Не.

— Колко време смяташ да го чакаш?

— Докато не се уверя, че е мъртъв.

— А дотогава?

— Ще играя по своите правила. С техниките и нюансите.

Дръпнах стола си и станах.

— Не му остава много време — отбелязах.

— Да, зная.

Навън прогърмя светкавица и аз погледнах през френския прозорец към тлъстия град, който се стелеше долу. Фаровете на колите прорязваха тъмнината, клаксоните настояваха да им се направи път, а малки черни фигурки се щураха насам-натам между червените и зелените светлини на кръстовищата — още едно непреодолимо задължение на мишките, уловени в бетонената джунгла на града.

— Кога екипът ще тръгне за Линтън? — попитах.

— В края на седмицата ще търсят подходящи места.

— Ти ще пътуваш ли?

— Трябва.

— Старата къща на плажа...

— Да?

— Ще бъда там.

— Куче...

Обърнах се и я видях изправена пред стола. Роклята беше свлечена като локва в краката ѝ и тя бе като самата гола красота. В корема ми всичко се сви на топка, а след това започна да ме боли. На слабата светлина отново ми се строи неуловима и мокра, с великолепни бедра и изправени гърди, само че виждах зъбите ѝ и не

можех да реша дали се смее или усмихва. Реших, че се смее. Грабнах шлифера и шапката си, ухилих ѝ се и тръгнах към вратата.

Отново валеше. Нощното одеяло от тъмнина и мъгла изрязваше сградите от полезрението като с някакъв мек, мазен нож, заглушаваше лъвския рев на града и го превръщаше в гневно ръмжене, прекъсвано от раздразнения писък на клаксоните по кръстовищата, на които все още светеше жълто. По улиците покрай почти празните автобуси се движеха автомобили, които сякаш не искаха да стигнат до местоназначението си, а малкото хора по тротоарите се свиваха под стрехите или чадърите си, или просто вървяха с наведени глави, без да ги интересува накъде отиват.

Смешен град — помислих си. В него имаше само две посоки — напред и напърно. Някой го бе планирал под прави ъгли. В него нямаше кръгове, както в Лондон, той не се огъваше и виеше, не изпразваше червата си като Рим, Париж или Мадрид... В него имаше само север, юг, изток и запад, освен ако не стигнеш до място, където са забравили посоките и те отправят към Гринидж Вилидж, Бруклин или някъде другаде. Но когато попитах за Града, това означава Манхатън — главата на световния октопод, претъпкан с компютри, сейфове и пари, където има големи богаташи и малко бедняци и е пълно с идиоти, които се мъчат да направят от богатите бедни и от бедните богати, като се надяват да оберат гласовете им, без и през ум да им минава, че това е невъзможно. Или си богат, или беден, така че забавлявайте се колкото можете, граждани. Ако искате можете и да скимтите, но не забравяйте, че от това няма никаква полза. Бедните се опитват да вземат, богатите — да задържат, така че всеки, който има, ще продължи да има, защото само идиотите остават бедни. Както живите са живи, а мъртвите — мъртви.

Странно е да си умрял. Цивилизацията се подхранва от мъртвите. Цели култури, религии, дори и правителства процъфтяват благодарение на тях. Но единственото, което правят мъртвите е, че вонят. Живите могат да ти навредят. А мъртвите понякога миришат предварително.

И тази миризма ми беше позната. Беше на стотина метра зад гърба ми и не изчезваше. След още няколко пресечки щеше да се

приблужи повече.

Видях го, след като оставих Шарън и тъкмо се чудех какво е станало с всичките тези познания за джунглата, които предполагах, че притежават. Дявол да го вземе, цялата история беше нагласена — отначало докрай. Бях подготвил още трима, в случай, че забележеха първия. Бяха тръгнали по първоначалната диря. С помощта на измислените от мен сигнали за връзка с моя човек установих, че всичко е чисто, така че нямаше защо да се безпокоя, ако някой ме следи.

По петите ми беше само един.

Донякъде приличаше на мен, но не съвсем. Той не познаваше града. За него всички градове бяха еднакви. За мен — не. Тухлите и бетонът за мен бяха друг свят и аз го поведох през плетеницата, докато не стигнах до дупката в стената, а когато стигна и той, вече го чаках.

Беше почти толкова бърз и предпазлив, но точно в тази малка разлика се крие и разликата между живота и смъртта. Пистолетът беше в ръката му, но и аз държах своя. Когато оловото от такъв едър калибър като моя удари плът, прави огромна дупка, може дори да отнесе част от гръбначния стълб. Куршумът те хвърля на метър назад, превит на две и ти остава живот, колкото да си пожелаеш да умреш по-бързо. Когато взех пистолета от ръката му, го погледнах и казах тихо:

— Остават ти десетина минути, но те ще са най-лошите в живота ти. Искаш ли да ги съкратя, или предпочиташ да те оставя да се мъчиш?

Той успя да се усмихне криво, целият изпоцапан в кръв и лиги. Лежеше и се съвземаше от първоначалния шок и знаеше какво ще стане, когато само след десетина секунди нервните му окончания ще регистрират ужасната болка.

— Ел Лобо — каза той.

— Убих Ел Лобо преди десет години — обясних му аз.

— Кучето?

Кимнах.

Той дръпна спусъка на несъществуващ пистолет.

— Още веднъж — казах.

Той поклати глава.

— Кой?

Типът се усмихна и направи отрицателен знак, така че отново му показах голямата черна дупка на пистолета си и за миг му се прииска да ми каже, но закъсня съвсем малко. Изстрелът се заглуши в тлъстината по корема му и аз си спомних останалите — също и Лий във ваната. Малко преди да умре му казах:

— Сбогом, глупако.

Изправих се, когато една жена започна да пици на балкона си, а полицейските сирени виеха нагоре по улицата.

Преди да си тръгна, за всеки случай погледнах обувките му. Бяха кафяви.

Беше чисто и просто купчина боклук, но миришеше и изглеждайте добре, а след като се промъкнах през паяжините и закованите с дъски врати, открих стаята, в която баща ми е чукал майка ми, при което съм се родил аз. Вътре все още миришеше на връзката им, на тази луда любов, която бе закарала и двама им в голямата дупка, в която те засипват с пръст.

Тя ми беше разказвала за тази стая и някога не ми позволяваха да надникна в нея, но сега всичко беше мое, старецът го нямаше, никой не пазеше пред вратата. Беше моя и в нея баща ми беше чукал майка ми, когато никой не е можел да види, в малкото легло в стаята на горния етаж, когато луната е изгрявала над соления въздух, при непрестанния, монотонен шум на вълните.

— Здравсти, мамо — казах аз.

Нищо отговори на поздрава ми.

— Здравей, татко.

Вятърът се изсмя.

— Прибрах се у дома.

Нищо.

— Обичам ви. Беше гадно и трудно, но ви обичам.

Нищо. Дявол да го вземе, та аз не очаквах да стане каквото и да било.

— Мамо?

Нищо.

— Татко?

Нищо. Лайна. Защо се тормозя? Окей, майната им на лайната!

Такава малка стая! Това беше мястото, където съм бил заченат — любовен акт сред нищото, преди едно поколение. И сега седя на трона — потомъкът, изтърсакът, копелето. Гадният убиец и всичко останало, а аз искам да кажа само: „Мамо... татко... какво, по дяволите, мога да направя?“

Мисли, сине. Те ни отнеха всичко преди толкова много време. Сега е твой ред. Вече не останаха големи хора.

Лежах на леглото, в което баща ми е чукал майка ми и се чувствах много добре. За първи път си дадох сметка какво е представлявала тя.

Някой вън щеше да ме убие.

Може би.

Свалих си панталоните и се изпразних.

Дъждът беше пороен — един от онези потоци, които карат малките хорица да се крият вкъщи, да се суят около мръсните чинии или да чистят с прахосмукачката...

Казах си: „Прекрасно“ и излязох навън, вдишвайки мекия солен въздух, пълен с водни капчици, който ми действаше почти сексуално. Зачудих се къде ли е Арнолд Бел с никелирания пистолет 22-и калибър и какво мисли за приятеля си, когото вече трябваше да са откарали в градската морга, пъхнат в пластмасов чувал за трупове. По дяволите! Сега вече няма да действат толкова прибързано, нали, Куче?

Дали? Почакай Тобано да провери... и ще го направи, можеш да си сигурен. Смахнати ченгета, помислих си. Честни, решителни, готово да се жертват. Какво изобщо знаеха те за хората като мен?

Може би твърде много.

Живял съм твърде дълго.

Никой експерт по балистика не разполагаше с данните на пистолета ми. Мъртвецът в града беше само един труп и когато снимат отпечатъците му, ще го свържат с едни кафяви обувки, купени в чужбина — стрелец за специални случаи, който този път не е успял да докаже класата си.

Но оставаше още един.

Големият.

Арнолд Бел.

Той беше убиец, а аз бях жертвата му. По дяволите.

След това слънцето изведнъж се показва и дъждът стана само мъгляво сиво петно далеч на север, а един тлъст, изпоцапан на вид

гларус беше кацнал на стряхата на верандата пред прозореца ми и ми се прииска да му кажа здрасти. На няколко мили от къщата комините на завода „Барин“ започнаха да бълват към небето тройна струя дим и добих глупашкото чувство, че със света всичко е наред.

Имах възможност да съм Робинзон Крузо — както винаги бях мечтал — в продължение на цели три дни и се чувствах отлично до вечерта на третия, когато се спусна мрака и се загледах към звездите, а те започнаха да описват цифри. Тогава стеблото, поникнало от семенцето, пусна още една клонка и бе готово да разцъфне.

Пистолетът ми беше на леглото, комфортно мушнат в кобура — мръсна, хапеща змия, която не върши никаква работа, ако някой не я настъпи по опашката. Чух шумоленето на буренаците в пясъка и долових стъпките, а когато го улових за врата, само пет секунди го делях от смъртта. Марвин Гейтс се ядоса единствено, защото разля питието си.

— Ти и Харви — казах аз.

— Няма никаква причина да ме посрещаш така.

— Никога не се промъквай при мен по този начин.

— Стори ми се, че подсвирквам.

— Само пиеше.

— Съжалявам, старче.

— Говори — подканих го.

— Не може ли да влезем, за да си напълня чашата?

— В къщата имам само бира.

— Плебейско питие, но ще свърши работа. Отдавна не съм обикалял бедняшките квартали.

Не можах да не се засмея на този идиот. Беше пропуснал големия удар, но продължаваше да му се кани.

— Ами действай тогава — казах аз.

Дървата пращяха и горяха с мътен блясък, а ние двамата гледахме огъня и наблюдавахме как искрите изскачат и падат на непокрития под. Пиехме студена бира и не си правехме труда да разговаряме. Мина един час и огънят се превърна в купчина нажежена пепел покрай недогорелите пънове.

— Как ме намираш, момче? — попитах го най-накрая.

Той отвори нова бира и без да ме погледне, отговори:

— Нямало е къде другаде да отидеш.

— Това място е мое.
— Предположих.
— Защо?
— Някой го купи. След като те видях не можех да повярвам в канадската история, така че просто съединих отделните парчета.
— Може да те фрасна през устата.
— Защо? На кого изобщо е притрябвал един роден неудачник?
— Пам изглежда не иска да те остави.
— Тя е глупачка. — Той отпи жадно от бирата, остави кутията и ми се усмихна. — Ще ми се да можех да спечеля. Писна ми да живея в кофа помия.
— Какво искаш, Марвин?
— Не личи ли?
— Остави глупостите. Питам те какво искаш.
Нещо се случи с лицето му. Устата му се сви, а в очите му се появиха странно отблясъци.
— Може би искам да си върна мъжествеността.
— Ти си гаден измамник, Марвин.
— Не съм. — Стана, отиде до сандъка с лед и извади още една кутия бира. Този път я отвори и не си направи труда да я налее в чаша.
— По-скоро съм глупав, мистър Кели. Добре ли се изразявам?
— Доста зле.
— Имам нещастieto да обичам жена си дори и след като бях хванат в капана, след тази ужасна история, която ме превърна в безгласна буква.
— Сам си си виновен, приятелю.
— Но тази история е доста стара, нали?
— Разбира се. Отдавна не съм чувал нещо подобно. Говори, Марвин.
— Кое те кара да мислиш, че...
— Остави тези лайна и говори. Не си дошъл тук само за да ми изпиеш бирата, нали?
— Алфред и Денисън са хомосексуалисти.
— Нещо ново?
— Знаеше ли?
Свих рамене.
— А ти откъде знаеш за това?

— Имам... някои обратни познати, които много точно разпознават хората от своя тип. Посочиха с пръст и двамата. О, нищо определено, нищо, което може да се докаже, но уважавам мнението им. Откакто дойде, поразпитах тук-там, но ако наистина са се отдавали на порока си, правели са го много дискретно. Хората, които те наричат свои приятели, са почитени и честни, но нерядко братята са изчезвали по за ден-два уж по работа, а след това са давали дълги и тягостни служебни отчети. Поне Денисън. Алфред не обича да приказва, освен ако не го принудят.

— Малко хора биха сметнали Алфи за педи — отбелязах.

— Струва ми се, че има садистични наклонности. От злите е.

— Дени поне има оправдание.

Марвин ме погледна въпросително.

— Когато беше малък, пипна трипер от една курва и вероятно това го накарало да се страхува от жените — обясних аз.

— Разбираемо е. — Марвин отпи от бирата си и кимна. — Това може да обясни много неща. Изненадам съм, че знаеше.

— Не знаех. Просто винаги ми се е въртяло в главата като мръсен виц, който не можеш да си спомниш съвсем точно.

— Това, което казвам, не може да се твърди категорично. По-скоро е предположение, основаващо се на косвени факти. Мисля за него от доста време и реших, че би могло да се използва в... спора ти около клаузата за морала.

— Братовчедите ми явно не ти допадат, Гейтс.

Той завъртя кутията в ръката си, за да разгледа етикета.

— Онази измама не беше изцяло моя идея. Доста време ми отне, докато си възстановя всички подробности, но съм сигурен, че те нагласиха цялата работа.

— Не е трябвало да лапваш въдицата.

— Да, но я лапнах. Не е особено приятно да живееш според благоволенията на вечно искаща нещо жена. Понякога човек е готов да стигне твърде далеч, за да се сдобие с независимост. Но бях надхитрен, надлъган, надигран и се плъснах по гръб още преди да си дам сметка какво точно се е случило. Предполагам, че знаеш подробностите.

Кимнах.

Гейтс остави празната кутия от бира и стана.

— Е, желая ти приятен лов. Не исках да ти губя времето. Благодаря за пиячката.

— Винаги си добре дошъл — отвърнах аз.

След като си отиде, довърших последните провизии, които ми бяха останали, измих се и се облякох, качих се на колата и тръгнах към Линтън. Тръгнах по отбивната към къщата на Стенли Крамър.

На долния етаж всички лампи бяха запалени и през дръпнатите пердета на прозорците видях трима старци, седнали около масата, които играеха карти. Всички бяха с пластмасови козирки на главите и държаха ръцете си близо до гърдите.

Някъде от тъмното изскочи някакво кутре и започна да джафка щастливо, но още преди да отворя портата, на вратата се показва Крамър и ми махна.

— Влизай, синко, ще довършим играта и ще поговорим.

Плешивият се казваше Джук, а другият — Стони. Всички те някога бяха работили за дядо ми, докато възрастта не ги бе принудила да се откажат. Ежеседмичната им игра на карти беше ритуал, който никога не нарушавах, но все пак присъствието ми беше нещо необичайно и се наложи доста да поприказваме за миналото и „Барин Индъстриз“, преди най-накрая Крамър да заговори по същество.

— Знаеш ли — започна той, — след като си отиде онзи ден, доста мислих за експлозията.

Запалих цигара, облегнах се удобно и зачаках.

— Отбих се при един от старите инженери химици, който работеше в завода по онова време и той ми каза, че не може да си представи какво би могло да взриви така лабораторията. Когато разследвали, той не се обадил, защото предположил, че някой може да е пипал киселините, да е оставил нещо отворено или такива работи. Понеже нямало пострадали, а щетите били малки, решил да не се бърка. Само че всички се чудят по какъв начин сейфът е успял да изхвърчи от стената.

— Ти каза, че в него не е имало нищо ценно.

Крамър погледна плешивия и го подкани:

— Кажу ми, Джук.

— Имаше стари фирмени формули за метални сплави. По едно време бяха секретни, но по времето на взрива вече бяха остарели, така че едва ли са били притрябвали на някого. И те се търкаляха по пода.

Аз лично си бях сложил вътре един фунт хубав тютюн. Всичко останало беше в новото хранилище.

Опитах се да схвана същността на думите му, но не успях и реших да послушам още малко. Тези старци си имаха свой начин да разказват за събитията.

— Както и да е — продължи плешивият, — дори не се бях и замислил за това нещо, докато Стан не заговори за него онзи ден. Една седмица след взрива на някой му потрябва нещо от новото хранилище и когато отидоха да го отворят, механизмът заяде и се наложи да викат човек от фирмата производителка. Той спомена, че някой се е опитвал да го отваря. Нещо такова. Алфред тогава предположи, че без да искат са го ударили с повдигача, когато предния ден с него вкарвали вътре някакви мебели.

— Възможно ли е това?

— Момчето, което караше повдигача, беше много внимателно и не се съмнявам, че щеше да каже, ако беше направило такова нещо. То каза, че не е станало така, но Алфред му изсумтя нещо и го изгони. Когато най-накрая отвориха вратата, Алфред и Дени прекараха половин ден в хранилището. Когато излязоха, изглеждаха по-зли от змия, която се опитва да глътне желязно яйце.

— Те не са ли знаели комбинацията на това хранилище?

— Не. Научиха я едва след като завещанието на стареца влезе в сила и те поеха нещата в свои ръце. Преди това само дядо ти и Джими Мур знаеха числата. И двамата са мъртви отдавна.

— Ами комбинацията на стария сейф?

— А, с него нямаше проблеми. Стони я нагласи на десет, дваисет, трийсет, така че всички да можем да я запомним. Знаехме я може би десетина души, но, както казах, вътре нямаше нищо ценно, а ако имаше, щеше да е много по-лесно просто да се отключи.

— Има над какво да се замислиш, нали? — обади се Крамър.

— Втория път правиха ли ревизия?

— И още как. Заплатите бяха на място. В брой. Нищо не липсваше. Провериха всичко по книга. Старата секретарка Торп, тя също почина отдавна, провери всичко според документите и всичко беше наред. Джими Мур също беше вътре с братовчедите ти, когато брояха парите за заплатите. Алфред се интересувал повече от

документите, но пък какво толкова? И без това след време всичко щеше да падне в неговите ръце, така че Джими не го питал нищо.

— Странно — казах аз и дръпнах от цигарата. — Изглежда някой е търсел нещо.

Крамър кимна бавно.

— Но не го е намерил.

— Какво би могло да е то? — попитах.

Той се усмихна особено.

— Това се чудим и ние. Старите пръдни като нас забравят доста неща, но ако мислим достатъчно дълго, може и да се сетим нещо. Имаме и други приятели, които си спомнят това-онова, така че няма да е зле, ако поразпитаме малко. Ще останеш ли в Линтън повече време?

— Знаете ли старата къща на плажа?

И тримата кимнаха едновременно.

— Там съм се сврял, но между нас да си остане.

След това им разказах какво ще се случи, когато дойде снимачният екип и сбръчканите им лица се оживиха.

— Дявол да го вземе! Ще се напълни с мадами! Мислиш ли, че ще успеем да видим някоя от ония голотии, дето ги снимат напоследък?

Плешивият му приятел го изгледа и изсумтя.

— Че защо ти са? И без това вече не ти става.

— Ти ще кажеш! Миналия месец...

Когато си тръгнах, той още разказваше историята.

Бени Сакс не обичаше да говори по работа у дома си. Все още беше с униформата си и само коланът с пистолета висеше на облегалката на един стол. Имаше уморен вид. Жена му в кухнята подрънкваше с приборите, а двете му деца спяха. Той прокара ръка през косата си и ме погледна с особените си очи.

— Ти наистина си се захванал с това, така ли?

— Още не — отговорих.

— Слушай, в наши дни не можеш да тръгнеш и да хвърляш недоказани обвинения ей така. Никога не знаеш чий крак ще настъпиш.

— Просто искам да знам дали си чул нещо да се приказва в тази връзка.

— Чувам всякакви приказки, Кели. Но работата ми не е да съдя за морала на този и онзи. Работата ми е да налагам спазването на законите.

— Патил ли си от някоя разправия с Барин?

— Ни най-малко, приятел. Ако кривнат от правия път ще им се случи същото, каквото и на всеки друг. И нека ти кажа още нещо. Да, към някои местни жители, които оправдават това, се отнасяме малко по-различно, защото не искаме да си счупим главите в стената. Нищо лошо няма и да излезеш малко от релсите, за да направиш услуга на някого, стига да го правиш с всички. Това не е толкова голям град, че ченгето да може да си позволи да е абсолютно безпристрастно. Аз живея тук. Познавам хората. Те също ме познават. Ако някой е чужденец, това си ти.

— Да се върнем на първия въпрос, като добавим още нещо.

— Слушай...

— Знаеш за филма, който ще се снима тук, нали?

Сакс престана да се люлее на стола си и ме погледна.

— Да, вече поискаха разрешение.

— Това не е защото на братовчедите ми идеята им харесва особено. Аз ги натискам. Ако всичко мине както трябва, в града ще влязат пари, но не е само това. Линтън няма да оцелее, ако не продължа да ги притискам.

— Зарежи това, Кели, заводът ще...

— Това са глупости. Водят се подмолни битки, които ще изпратят по дяволите всичко тук, ако нещата тръгнат зле. Слушай, не искам да ми даваш информация. Искам да чуя мнението ти. Лесно бих могъл да се справя и без теб, но нямам достатъчно време, а и ти си най-прекият път.

Нещо изглежда му се стори смешно и той се усмихна мрачно.

— Каквито са приятелите ти, такъв си и ти — каза той.

— Какво?

— Това е стара мъдрост, Кели. Като тази, че принцесата не трябва да ходи с клоуна. Театралният грим може да се отрие не в ръкава, в който трябва.

— Зарежи философиите.

Сакс разтри ръцете си и се вгледа в тях.

— Преди време един от нашите граждани, обикновен човек, но малко женствен, беше обвинен в нарушаване на морала. Беше пуснат под гаранция, защитаван и освободен благодарение на анонимен благодетел. Година след това същото се случи с друг, но само толкова.

— Имена?

— Сам си прави заключения. — Той остана замислен известно време и след това отново се обърна към мен. — За пет години имахме четири случая на удивителна жестокост. Почти еднакви... млада курва, пребита до смърт, но не желае да обвини никого. Всичките пробутваха някакви смахнати приказки за падане през прозорец и не знам какво още. И при четирите някой плащаше огромните сметки за лечение в брой, а след това мадамите напускаха града да търсят нови пасища добре натъпкани с пари. Последният случай беше преди две години.

— Само четири?

— За тях сме получили сигнал. Да намериш пребита курва не е нещо чак толкова необикновено. Но да намериш четири, при това почти на една и съща възраст, вече е. — Той се вгледа в лицето ми и попита: — Какво те притеснява?

— Че е отзад напред, ето какво.

— Кое е отзад напред?

— Нищо, което те интересува. Просто си мисля, че направи една моя блестяща идея на пух и прах.

— Може би това е добре.

Гласът на Лийлънд Хънтър звучеше уморено и ми обясни, че един възрастен човек има нужда от сън повече, отколкото младите жребци, но лошото му настроение го напусна, когато го попитах дали има някакви новини за убийството на улицата отпреди няколко дни.

— Куче, вестниците гръмнаха с това!

— Не съм чел вестници.

— А мога ли да попитам защо...

— Успяха ли да идентифицират трупа? — прекъснах го.

— Да. Изглежда убитият е имал връзки с подземния свят в Европа. Между другото, май е пребивавал в страната нелегално. Френски гражданин, с доста дълго криминално досие.

— Само това ли?

— Убиецът... не е открит. Куче... ако имаш някакви неприятности...

— Нямам.

Гласът му не прозвуча особено уверено.

— Надявам се да е така.

— Слушай, какво ще кажеш да ме представляваш на събранието на акционерите?

— Очаквах да го поискаш, но не мисля, че ще има особена полза. Нищо не се е променило, освен че Макмилън си осигури малко по-голяма подкрепа. Пак ще имат повече гласове от теб. Ако искаш, ще имаш осигурено място в борда на директорите, но той ще дърпа юздите. Най-напред ще чупи братовчедите ти, а ти, както и останалите, ще останеш собственик на купчина ненужна хартия.

— Ами ако успея да го принудя?

— Куче, никой не може да принуждава Крос Макмилън. Той не е приятел на никого и е враг на повечето. Захванал си се с обречена игра.

— Знаеш ли какво ще стане в завода?

— Това са глупости, Куче. Филмът, който ще се снима там, ще събуди само временен интерес, плюс частичното оживление в завода, но след това всичко ще свърши. Понякога съжалявам, че изобщо си направи труда да си дойдеш у дома.

— Още не съм си у дома, съветнико.

— Какво искаш да кажеш?

— Че ми остава още малко до финала.

Той изсумтя. Представях си го как клати глава.

— Тогава мога да ти кажа, че пред теб тича отличен състезател, при това с много добра преднина.

— В такъв случай отговорът е един.

— Така ли?

— Разбира се. Ще трябва да бягам по пряк път.

— Невъзможно.

— Но е единственият ми шанс.

С. К. Кейбъл и екипът му пристигнаха в Линтън с целия рекламен шум, който Лий и хората му успяха да организират. Бяха настанени в два мотела, разположиха офисите на продукцията в стария хотел в центъра, а работниците започнаха да подготвят местата за снимките. Някак си градът оживя и се възцари дух на надежда. Сякаш хората крачеха малко по-бързо и малко по-щастливо.

Макмилън също играеше картите си умело. Пълнеше страниците на местния вестник със снимките си заедно със С. К. Кейбъл и Уолтър Джентри, обширни материали разказваха за другите му съвместни дейности с Уолт и за обикновения читател всичко изглеждаше много добре. Всичко това щеше да направи сериозно впечатление на акционерите, когато дойдеше време за събранието и ако все още имаше някой, който не беше сигурен как ще гласува, той много скоро щеше да застане на негова страна. Стариият Крос беше умен, не може да му се отрече. Странното бе, че започваше да ми харесва. Човек не среща често добри врагове. Когато този човек пожелаеше нещо, правеше всичко възможно, за да го получи.

Слънцето започваше да залязва на запад и аз се качих на терасата, която стърчеше на покрива, облегнах се на стария парапет и заоглеждах околността с бинокъл. Няколко птици все още се втурваха след оттеглящите се вълни и кълвяха нещо в мокрия пясък, а високата трева на сушата се огъваше под напора на вятъра. На около четвърт миля някакво бездомно куче обикаляше сред дюните и освен него на брега нямаше жива душа. Две рибарски лодки с вдигнати платна преминаха на път за дома. Самотният човек във втората се бе изтегнал на кърмата и се наслаждаваше на последните слънчеви лъчи. Щастлив е, помислих си. Този човек нямаше за какво да мисли, освен за това, кой ще му изчисти рибата.

Прибрах бинокъла в кутията, слязох долу и се качих в колата. Времето приближаваше.

Малкото, които бяха останали, носеха царствените си доспехи, състоящи се от корсети и блестящи диадеми, с пози отпреди две поколения — очукани от живота възрастни жени със застаряващите си половинки и раболепни роднини, които някак си се налагаха с присъствието си в балната зала на хотела.

— Твои ли са? — попита Роуз.

Засмях се и поклатих глава.

— Това е друг клон на семейството. Тези, които са влагали парите си разумно и са ги стискали.

— Общество, а?

— Висше, скъпа. Наистина висше.

— Братовчедите ти са глупави. Виж ги как целуват ръце.

— Ще зацелуват и нещо друго, защото искат да са в добри отношения с роднините. Тези стари кукли тежат на мястото си.

— С кой от тях трябва да се заема?

— С Алфи. Онзи със змийското лице.

— Ако това, което мислиш е вярно...

— Няма да се стигне чак дотам. Просто се надявам наистина да си толкова добра актриса, колкото казваш.

— Когато нещата опрат до мъже, няма по-добра. — Тя ме погледна над чашата си за шампанско и повдигна едната си вежда. — И ако направя това, ще получа ли роля във филма?

— Аха. Гарантирано.

— Сигурен ли си, че Лий знае за това?

— Донякъде. И без да му казвам всички подробности е достатъчно нервен.

— Ами ако се наложи да го целувам?

Засмях се.

— Професията ти изисква такива прийоми, нали?

— Значи ще искам по-сериозна роля. — Тя се засмя звънко и натопи езика си в шампанското. — Само се шегувам, Куче. Ще направя каквото мога. — Роуз се вгледа съсредоточено в Алфред, който се суетеше около най-старата ми леля. — Знаеш ли, ако си прав, той няма да е способен на нежности. И преди съм виждала такива типове. Избиват си комплексите по други начини. Все още имам няколко белега.

— Значи ще разбереш кога да се ометеш.

— Стаята готова ли е?

Подадох ѝ ключа и тя го пусна в малката си дамска чантичка.

— Точно както ти я нарисувах. Всичко е нагласено, само трябва да запалиш лампата. Копчетата за активиране са поставени на четири различни места. Ако стане напечено, ще избягаш през шкафа в банята към съседния апартамент. Там има дрехи, ако се наложи да хукнеш по гол задник.

— Парите наистина могат да купят всичко, нали?

— Не всичко.

— Как изглеждам?

— Като че ли си оставила десетина години някъде. Как го правиш?

— Козметична наука, чиста съвест и щастлив ум.

— Практична си.

— Момиче в моето положение трябва да е. Не искам цял живот да съм проститутка.

— Тогава се омъжи за Лий.

— Мисля за това. През последните три дни ми предложи два пъти.

— А защо не го направиш?

— Защото не съм много сигурна дали няма да съжалява заради миналото ми. Повечето мъже искат да започнат отначало.

— Лий не е от тези, скъпа. Обича да язди обзядени кобили. Предложил ти го е искрено.

— Сигурен ли си?

— Сто процента.

След малко тя се усмихна и кимна замислено.

— Добре, убеди ме.

— Тогава на работа.

— Слушам, шефе!

Лийлънд Хънтър изчака докато тя си отиде и се приближи до мен.

— Поемаш голям риск.

— Не е така. Един от моите хора ще стои наблизо за всеки случай, ако играта загубее.

Бях застанал в ъгъла така, че да не ме виждат и оглеждах тълпата. Току-що през главния вход бе влязла нова група и се здрависваше наляво и надясно. В центъра ѝ бяха Крос Макмилън, Шарън, увиснала на ръката му, Уолт Джентри и Шийла. С. К. Кейбъл беше усмихнатият продуцент, придружаван от кълбо бяла лисица, достойно да стиска ръката му. Новата му главна актриса бе истинска англичанка, минала през стария Холивуд.

— Поеми нещата, могъщи Хънтър.

— Да, предполагам, че ще е по-добре да отида при останалите. В името на доброто старо време, разбира се.

— Естествено. Погрижи се представителите им да са на линия.

— Боя се, че няма да могат да помогнат особено. Ще се съюзят с братовчедите ти в името на семейната чест, но акциите им са номинални. Ще мога ли да се свържа с теб, ако се наложи?

— Нека аз те търся, съветнико. Не искам да се показваш в присъствието ми повече от необходимото.

Хънтър ме изгледа царствено, кимна и се отдалечи сред тълпата от дребни знаменитости и местни големи клечки.

Някакъв самотен келнер ме забеляза в тъмния ъгъл и се приближи с поднос пенливо шампанско.

— Напитка, сър?

— Не, благодаря.

— Много добре, сър.

Тъкмо щеше да се обърне, за да се отдалечи, когато името, изписано на значката му ме удари като с юмрук.

— Ферис — казах тихо.

Не се спря.

— Ферис!

— Сър?

Посочих значката.

Той я погледна, усмихна се и поклати глава.

— Това ли... Съжалявам, сър. Не, не съм Ферис. Казвам се Дейли, Джон Дейли. Изглежда са разменили саката ни. Наеха ни само за тази вечер. Сигурно Ферис е някъде тук, с моето име на ревера си.

— Кой ви нае?

— Във вестника имаше обява преди два дни. Просто се обадохме.

— Всичките ли сте от града?

— Познавам повечето от тези, които се обадиха на обявата. Имаше и няколко непознати. Ако видя кой носи значката с моето име, да го изпратя ли при вас?

— Не, сам ще го намеря, благодаря.

— Всичко е наред, сър.

Контактът е осъществен. Но от коя страна? Ферис 655 ме бе проследил и бе намерил начин да се свърже с мен. Това е бил един от вариантите, защото не е можел да е сигурен, че ще бъде на това място, но го беше измислил хитро, така че да се досетя. Знаех, че няма да открия човек със значка „Дейли“ наоколо, което означаваше, че или ме наблюдават, или ме подканят да се замисля. А какви биха могли да бъдат другите варианти?

Ферис 655. Семенцето, покълнало в главата ми наред с листенцата, започна да връзва цвят, който щеше да се превърне в плод. Ферис. Ферис. Беше нещо отпреди много години. Нещо смътно и неясно, което трябваше да се помни.

Излязох през страничната врата, тръгнах по задния коридор, който водеше към паркинга и се промуших между колите към улицата. Движението по платното беше нормално, а малкото пешеходци на тротоара не ми обръщаха никакво внимание. Без да излизам от сенките стигнах до колата си две пресечки по-нататък, проверих паркираната отпред, седнах зад кормилото и се загледах в звездите. Ферис, не преставах да мисля.

Дявол да го вземе! Бях отделил прекалено много внимание на името. Почти бях забравил за цифрите и сега половината от тайнственото съобщение проблесна в ума ми.

Преди двайсет и три години 655 беше номер на пощенска кутия, а картичка, пусната в нея, означаваше, че е подготвена пратка контрабандна стока и аз трябва да уговоря времето и мястото чрез Мел Тарбък. Но Мел бе умрял преди петнайсет години и пощенската кутия отдавна не се използваше.

Оставаше Ферис, а аз нямах никаква представа кой или какво е това.

Запалих мотора и го оставих да поработи минута на празен ход, после потеглих след един пикап. Видях, че фаровете на една кола зад мен светнаха и тя потегли. На първото кръстовище завих наляво. Когато тя подкара след мен, аз вече бях паркирал и чаках в един вход с пистолета в ръка. Светлината от отсрещния прозорец осветяваше улицата много добре, така че видях лицата на хората в колата. Двама пубертети се кискаха, единият пиеше бира от кутия. Минаха покрай мен и малко по-надолу по улицата единият се показва през прозореца, за да подсвирне на някакво момиче.

Прибрах пистолета и се качих в колата. Отново ми се бяха привидели призраци и започнах да се ядосвам на себе си, но си спомних, че това беше спасявало кожата ми неведнъж. Този път се уверих както трябва, че никой не ме следи и подкарах по една улица, която трябваше да ме изведе вън от града, надявайки се да не объркам указанията на Тод.

Любопитството ме накара да погледна стария публичен дом и да проверя в бюро за недвижими имоти. Старецът там ми каза, че къщата никога не е била обявявана за продан, а Тод го потвърди.

— Куче, Люси Лонгстрийт не отиде далеч — каза ми той по телефона. — Тя и чернокожата ѝ прислужничка се преместиха в една малка ферма, на мястото, където беше автобусната спирка, когато тръгнаха първите автобуси. Доколкото знам все още е там. Преди година ги видях да играят карти на верандата. Не искат да имат нищо общо с когото и да било.

Сега също бяха на верандата и пак играеха карти с негърката Бет — и двете стари и уморени, с пискливи гласове. Годиците бяха стопили тлъстините на Люси и кожата ѝ висеше на гънки по брадичката и ръцете, но косата ѝ беше боядисана в същия странен червен цвят, на който никак не му беше мястото там и по пръстите ѝ блестяха диамантените пръстени. Само че сега нямаше какво да ги крепи и повечето висяха с камъните надолу.

Позна ме Бет, остаряла, но до неопределена възраст.

— Боже! Я гледай кой е дошъл, мис Люси! — извика тя.

Мадам Лонгстрийт имаше ум, който можеше да се връща назад, да се огъва и усуква като стоманена пружина, така че след пет секунди оглеждане остави картите и кимна:

— Копелето, внук на Камърън с идиотското име.

— Позна, Люси — казах аз.

— Четох за теб — продължи Люси и ми посочи стол. — Седни. Бет, върви да налееш по питие. — Хвърлих шапката си на масата и седнах. — Радвам се, че те виждам, момче.

— Не си се променила много.

— Шегуваш ли се? Я погледни хубаво!

— Имах предвид маниерите ти.

Бет се върна с бутилка и три чаши върху излъскан сребърен поднос. Спомних си, че го използваха и в някогашното заведение. Негърката напълни чашите, сложи лед и малко джинджифил и се отдалечи.

— Не ми обръщай внимание — каза Люси и изпи питието си на един дъх. — Рядко ми се отваря възможност да си наквася устата.

— Може би не трябваше да се оттегляш от бизнеса.

— В наши дни аматьорите владеят положението. Не виждам кой може да завърти прилично заведение. — Тя извади от джоба си дълга пура, отрязва края с ножица и я мушна в устата си.

— Можеше да я отхапеш — отбелязах.

— Не съм за еманципацията, синко.

— Никога не си била.

Люси се облегна удобно, кръстоса крака и дръпна от пурата. Усмихна ми се.

— Чух, че може да ме потърсиш.

— Кой е проявил толкова ум?

— Едно ченге, на име Бени Сакс. Малко хора знаят, че съм жива, но той смяташе, че си наумил нещо странно и ми се обади.

— Какво е това нещо?

— За братовчедите ти.

Свих рамене и опитах питието. Беше много силно.

— След като вече си се усамотила, защо се тормозиш? Бих могъл да дойда и само, за да те видя.

— Глупости, синко. Имам телефон, обичам клюките, все още се намират и някои приятели, с които ми е приятно да разговарям. Бет слиза до града редовно и научава някои неща и от други места. Във всеки случай старата информационна агенция все още функционира. Какво те интересува?

— Някои неща за братовчеда Денисън.

— Ами за Алфред?
 — За него говорих със Сакс.
 — Мога да се хвана на бас, че ти е казал истината.
 — Сериозно?
 — Напълно. Едно от момичетата беше дъщеря на хлапачка, която работеше при мен. Това знам аз.
 — Тогава разкажи ми за Алфред.
 Люси направи три кръгчета от дим и ги духна.
 — Игрив е, няма съмнение. Прави го скрито-покрито, но го прави. Знаеш ли колко обратни има, за които изобщо не подозираш?
 Кимнах.
 — Няма да го хванеш.
 — Не ми и трябва. Просто искам да знам.
 — Сега знаеш.
 — Бих могъл сам да го тласна към това. Има много хора, които са готови да ми окажат съдействие или просто да се позабавляват по особен начин.
 — Не бих се изненадала, синко.
 — Да го направя ли?
 — Защо ти е? По-добре се захвани с другия.
 — Какво е положението при него, Люси?
 — Опасен е. — Тя дръпна от пурата и изпусна дима през носа си.
 — Следващата ще я убие.
 Ръцете ми се свиха около облегалките на стола и изругах тихо. Люси изглежда забеляза физиономията ми, защото извади пурата от устата си и каза:
 — Да не би вече да си му заложил капана?
 — Да.
 — Бъди внимателен, синко. Бъди дяволски внимателен.
 — Опитвам се.
 Люси извика на Бет да й напълни чашата и когато я получи, примлясна доволно с уста и тръсна пепелта от пурата на пода.
 — Преди известно време дойде да ме види един стар приятел.
 Гледах я и чаках.
 — Стенли Крамър. Май сериозно си се заел да се ровиш в старата засъхнала помия.
 — Просто събирам късчета от миналото.

— И задаваш чудати въпроси.

— Така ли?

— Досега никой не се е интересувал. Запалил си главата на Стенли и той иска да знае къде се намираш ти в цялата тази работа.

— Чакам пред задния вход, ето къде. Семейните копелета не се допускат на масата за вечеря.

— Престани да се самосъжаляваш.

— Люси...

— Сериозно говоря, синко, не се оставяй да те сграбчи. — Тя се усмихна, изпи втората чаша по същия начин, както и първата и я остави на масата с въздишка. — Старите момчета около дядо ти бяха страхотни.

— Те създадоха бизнеса.

В очите ѝ се появи нещо далечно.

— Можеха да го направят още по-голям.

— Как?

Люси разпери нетърпеливо ръце.

— Дявол да го вземе, сигурно и аз остарявам.

— Не ти личи.

— Ха, ха! Аз живея само със спомените си. Връщам се твърде далече назад... Изслушала съм прекалено много истории и прекалено много хора са полагали глава в скута ми, за да ги галя по челата. Но се забавлявах, не се оплаквам. Все пак понякога се чудя дали приказките им са били истински или само фантазии. Едно време беше по-добре. — Погледна ме пак и лицето ѝ стана сериозно. — Стенли и момчетата са твои приятели. Грижи се за тях.

— Разбира се, Люси.

— В града се появиха много непознати физиономии. Твоето име също се споменава тук-там. Тези, които питат за теб, имат змийски езици, синко. Ако бях в твоето положение, не бих се задържала на едно и също място прекалено дълго. Дори и тук. Ще се ослушвам и ако чуя нещо, ще ти го съобщя. Не се безпокой, знам къде да те намеря.

Станах и взех шапката си.

— Радвам се, че те видях, Люси.

— Аз също. — Тя остави пурата си и се изправи с усилие, за да ме изпрати. — Между другото, какви са тези приказки за теб и момичето на Кас?

— Приятели сме, само толкова. Къде си ги чула?
— Чета вестници. Пишеше, че с нея сте били при Тод. Не ми прилича на обикновено приятелство.
— Доста любопитна си.
— Както винаги. И си я водил долу на плажа, нали?
— Пак ли Бени Сакс?
— Никой не води приятелка по този начин на плажа, освен ако не му е много добра приятелка.
— Тя с сгодена, Люси.
— Да, познавам годеника ѝ.
Спрях на вратата и се обърнах.
— Кой е той?
Люси ме изгледа с безизразни очи и поклати глава.
— Едва ли си го виждал. — Протегна ръка и ме улови за китката.
— Внимавай с момичето. Добро е. Познавах стареца ѝ. Бет акушира при раждането ѝ.
— Тя няма да пострада.
— Не знам. Ти си като баща си. И дядо си. Понякога и те излизаха от релсите.
Потупах я по рамото.
— Така е. Пази се, Люси.
— Да си ме виждал някога с деца? Винаги съм се пазила.

Възможностите да избирам намаляваха. Повече не можех да се крия по ъглите и да се мушкам в сенките. Ферис щеше да пожелае да се свърже с мен и трябваше да съм на линия. А ако можеше да ме намери той, можеше и Арнолд Бел.

Дявол да го вземе, опитах се да остана настрана! Бях се открил изцяло, така че всички да видят, че съм се чупил, но играта имаше свои собствени правила и играчите не позволяваха на никой да се махне, освен на количка в моргата. Само така можеха да са сигурни. Времето и разстоянието не означаваха абсолютно нищо. Зловещите подозрения, че само чакаш удобен момент, за да започнеш отначало, винаги бяха налице.

Това е, отново трябваше да се крия. Като заек от хрътки, само че заекът бе успял да се изплъзне и сега хрътките лаеха по петите му. Този заек беше отрасъл в джунглата и имаше дяволски огромни зъби и

дяволски остри нокти. Баща му беше тигър, а майка му от лъвско потекло. Наближаваше ръба на пропастта, където трябваше да се обърне и да пусне в действие всичките си оръжия, независимо какви са шансовете за успех. Веднъж се умира... това е... Времето дойде, Чарли, надявам се, че живея приятно. Заври си го в задника. Мак, просто гледай наистина да умра, това е всичко.

Тълпата беше оредяла и се бе оформила на малки групички, които отстояваха възгледите си със пиянско съвършенство. Умореният оркестър свиреше на пет-шест двойки, които триеха задници На малкия дансинг. Уолт Джентри се усмихваше на русата актриса, която бе оставила някъде лисицата си и сега го държеше на такова разстояние, че да може да види максимално добре бюста ѝ, увит само в някаква полупрозрачна материя. Имаше вид на напълно доволен човек, може би и заради сделката, сключена преди няколко часа.

Братовчедът Денисън се бе надвесил над Лийлънд Хънтър, който пишеше някакъв документ. Крос Макмилън гледаше отстрани, а С. К. Кейбъл говореше оживено на Шарън. Тя си водеше бележки и от време на време задаваше въпроси на двамата възрастни господа встрани, които очевидно бяха доволни от всичко и всички. Единият притежаваше голям парцел в центъра, а другият беше кметът на Линтън.

Не видях нито Роуз, нито Алфред.

Никой не беше виждал и келнер на име Дейли.

Шийла стоеше в отсрещния ъгъл с две чаши шампанско в ръка и когато ме забеляза да стоя сам край рояла, ги остави, заобиколи тълпата и дойде при мен.

— Изведи ме оттук, Куче — каза тя.

Един келнер донесе дрехата ѝ и през кухнята минахме към задния вход, който вече бях използвал по-рано тази вечер. Тя леко се олюляваше и лицето ѝ ми се стори особено.

— Защо оттук?

— Хората обичат да приказват — отговорих.

— Пет пари не давам за хората вече.

Когато стигнахме до вратата, угасих външната лампа. Шийла се облегна на мен и пое дълбоко хладния нощен въздух.

— Искаш ли да походим пеша?

— Да, имам нужда от това.

Паркингът беше почти празен, но никога не съм обичал редици безмълвни коли, така че свих надясно зад едни храсти и излязохме на алеята, която водеше към главния вход.

На осветеното място пред вратата видях Бени Сакс да разговаря с друго униформено ченге и това също не ми хареса. Дръпнах Шийла към тревата и я отведох до улицата, в сенките на дърветата, където спрях, за да се огледам.

— Чакаш ли някого? — попита тя.

— Не.

— Там има някой.

— Навсякъде има по някой, котенце.

Почувствах как потрепери и я улових за ръката.

— Махни ме от хората, Куче.

— Хайде, ще те заведе у дома.

— Не искам у дома. Взех стая в един хотел за тази вечер. Крос ще се върне в Ню Йорк и не искам да оставам сама в голямата къща. Уморих се да съм сама.

— Какво те тормози?

— Нищо, само ме заведи в хотела.

Отидохме до колата, заслушани в звуците на нощта, а ушите ми се мъчеха да доловят сред тях нещо необичайно. Отворих ѝ вратата, за да се качи, заобиколих от другата страна, качих се и аз и мушнах ключа в стартера. Шийла потрепери пак и се втренчи право напред.

— Нещо тревожи ли те? — попитах.

— Защо хората постъпват лошо с другите хора?

— Не знам, скъпа.

Машинално сложих ръка на бедрото ѝ и въпреки че докосването беше съвсем кратко, ме обзе остър копнеж, който изчезна едва когато улових кормилото с две ръце.

Хотелът беше двуетажен и до входа се стигаше по полукръгла алея. Една друга обикаляше около постройката и водеше към служебните помещения отзад. За да се подсигурия минах по нея и когато спрях, от едно такси слязоха трима.

Шофьорът прибра парите и потегли, а аз включих на скорост. В този момент скочиха.

Проблемът им беше, че ги видях, като идваха. Улучих единия в средата на челото, той за миг остана изправен, с кървава каша вместо око и се строполи на земята. През другия минах с двете предни колела и веднага включих на заден ход. Сякаш изхрущя плетена кошница.

Изскочих от колата и видях третия, който бързаше да разбере какво се е случило. Точно когато погледът му се спря на двата трупа, счупих ръката му с първия саблен удар и врата му с втория.

И тримата имаха пистолети със заредени пълнители — два 38-и калибър и един 9 милиметров — с дръпнати назад ударници, готови за стрелба. Само че не бяха достатъчно бързи, за да ги използват. Прерових джобовете им само за няколко секунди. Този, когото застрелях, не ми беше познат и името му не ми говореше нищо. Лицето на другия беше застинало в някаква ужасна болезнена гримаса, но въпреки това го разпознах. Отблизо изобщо не приличаше на пубертет, но със сигурност той седеше до шофьора на колата, която бях видял преди това. Името на третия, този със счупения врат, ми беше познато. Това беше един от главорезите на братята Гуидо, вероятно дошъл, за да гарантира, че задачата ще бъде изпълнена.

Вдигнах очи и видях лицето на Шийла зад предното стъкло на колата. Гледаше ме през дупката, която беше оставил куршумът. Усмиваше се като в някакъв унес и долавях ужаса, който достигаше до всеки нерв на тялото ѝ. Качих се в колата и когато отново докоснах коляното ѝ, тя не реагира. Само очите ѝ леко се разшириха.

Бяха навсякъде около мен и нямаше къде другаде да отида, освен в старата дървена къща край морето.

Беше много уплашена — като че ли някой я бе изстискал с центрофуга. Крачеше странно леко с изкривени като на Мона Лиза устни и нямаше никакво желание да обяснява какво чувства. Нито се противеше, нито се оплакваше — просто тръгна с мен през пясъчните дюни към къщата. Влязохме и остана неподвижна, докато спуснах щорите и запалих газените фенери.

— Добре ли си? — попитах.

Тя не отговори, обърна се към мен и едното ъгълче на устата ѝ потрепери. Очите ѝ блестяха. Улових я за ръката, заведох в до един стол и я сложих да седне.

Отидох в кухнята, сложих чайника на газовия котлон и докато водата завря разглобих пистолета, смених цевта с нова и зарових в пясъка старата заедно с изстреляната гилза, която се бе ударила в арматурното табло на колата. След това се върнах в кухнята и направих кафе.

Шийла все още седеше там, където я оставих, в непроменена поза. Това никак не ми хареса. Подадох ѝ чашата кафе, но минаха цели десет секунди, преди да забележи и да я поеме с леко кимване. Отпи.

Нямаше да е възможно да се разговаря с нея още доста време, така че седнах да изпия кафето си, наблюдавайки лицето ѝ.

Вече трябва да са намерили труповите, помислих си. А може би не? Може би никой нямаше да мине по онази служебна алея, докато не започнат да идват доставчиците на сутринта. Бях стрелял в затворената кола, откъм тъмната страна на сградата, след това бях изчакал достатъчно, за да видя какво ще стане. Не се появи никой, никакво раздвижване. Вероятно не бяха чули изстрела. Никой от тримата не извика, преди да се превърне в размазан труп. Самоувереността бе приспала вниманието им и може би си бяха дали сметка за това в ужаса на последната секунда.

Сутринта трябваше да сменя стъклото и гумите на наетата кола и се надявах да имам достатъчно време за това. Оставаше и проблемът със свидетелката, която седеше срещу мен, изпаднала в някакво вцепенение. Можеше да се разприказва, можеше и да мълчи, но ако някой я видеше в това състояние, непременно щях да си имам неприятности. Мислите на Шийла Макмилън бяха като неуправляема вихрушка, която искаше да се мушне на някакво тъмно, скришно място — и най-малкото невнимание от моя страна можеше да ги насочи в лоша посока.

Тя допи кафето и взех празната чаша от ръката ѝ.

— Хайде, Шийла.

Улових я за лакътя, тя инстинктивно стисна дамската си чантичка и бавно се изправи. Взех газения фенер и я поведох нагоре по стълбата към единствената стая, която бях пригодил за живеене. Оставих фенера и отметнах завивките на леглото, а тя остана неподвижна, вперила поглед в стената. Прекосих полезрението ѝ, а очите ѝ проследиха движението ми, без беглата усмивка да слиза от лицето ѝ.

Съблякох я лесно. Просто трябваше да дръпна ципа на гърба на роклята ѝ и тя се свлече в краката ѝ. Отдолу беше свършено гола, ако не се броят обувките. Събух ги и извадих глезените ѝ извън купчината плат, прегърнах я през раменете и я накарах да седне на ръба на леглото. После внимателно я сложих да легне и махнах косата от лицето ѝ.

Наистина беше красива — с приятен слънчев загар, бяла на гърдите и таза, със зряло чувствено тяло.

За първи път очите ѝ се раздвижиха и замръзналата усмивка изчезна от лицето ѝ. Гледаше ме объркано. Прокарах пръсти надолу по тялото ѝ, по издатините на гърдите, по плоския корем, покрай мекия триъгълник между краката ѝ и надолу по бедрата. Ощипах леко палеца на крака ѝ, завих я и я потупах по бузата.

— Горкото дете! — казах тихо.

Очите ѝ сякаш потъмняха, клепачите се спуснаха, устните ѝ омекнаха и се чу равномерно ѝ дишане.

Местният вестник пусна специално издание, за да отрази събитията от предната вечер. Тройното убийство беше намерило място на първа страница. Бяха публикувани четири снимки на труповете, а от полицейските фотографии на лицата се виждаше как са изглеждали преди това. Бяха ги идентифицирали веднага и с положителност. И тримата бяха хора от шайката на братята Гуидо. Засега не беше открит мотив за убийството им. Предполагаше се, че гангстерите на братята, които въртят нелегалния бизнес по крайбрежието, са пристигнали в Линтън, за да се намесят в дейността на профсъюзите във връзка със съживяването на завода на „Барин Индъстриз“. Местната полиция работела в тясно сътрудничество с отделите в Ню Йорк и други държавни институции и се очаквали бързи резултати.

Глупости.

Вътрешните страници бяха посветени на дейността на киноекипа на С. К. Кейбъл във връзка с подготовката за снимки, светските клюки се разпростираха върху приема, даден за по-видните жители на града, а световните новини бяха сбутани най-накрая.

Дори нюйоркските вестници се разпростираха надълго и нашироко върху темата, и макар „Плодовете на труда“ да не беше кой знае каква книга, целият шум, който се вдигаше около нея й даваше солиден тласък. Мона Меримън излезе с цяла страница подробности, очевидно осигурени й от Лий и отдела по рекламата, някакъв журналист от Холивуд също бе написал кратка информация, а Дик Лейгън намекваше за някакви тъмни машинации и направо заявяваше, че всичко това е само началото на сътресенията, които неминуемо щели да започнат. Ако разполагаше с някаква сериозна информация, или не бе в състояние да я докаже, или изчакваше подходящ момент.

Чет Линдън ме изслуша търпеливо, докато му обясних какво се бе случило, а след това ми каза да вървя на майната си.

— Приятелю — отвърнах аз, — започвам да се нервирам и не искам да слушам никакви помии от теб. Казах ти какво може да се

случи, но ти не послуша. Ако ти се прииска да ме прецакаш, нека те предупредя, че ще надуя свирката и цялата шибана история ще се срути така, че ще смачка всички ви.

Гласът му беше равен и студен.

— Този номер няма да мине, Куче.

Аз също можех да говоря студено и много по-злокобно. Можех да го подкрепя с няколко трупа и бях дяволски сигурен, че ги е преброил.

— Нямах никакъв избор, Чет. Просто го направи.

Чух как изсумтява отвратено.

— Добре, къде е колата?

Казах му къде е и добавих:

— Вероятно са заснели следите от гуми на онова място, така че купи някакви от същата марка и фирмата няма да забележи смяната. Оправи прозореца, измий я добре отдолу, за да не останат следи от прахоляка край хотела и след това я покарай по някой черен път, за да събере нова мръсотия. Остави я там, от където ще я вземеш.

— Мислиш, че с лабораториите си няма да открият нещо, ако решат да те проверят?

— Няма да им стигне времето. Все още не съм влязъл в ничий черен списък.

— Освен в нашия.

— Тогава елате да ме хванете. И... Чет...

— Да?

— Не се опитвай да слагаш бомба в колата. Веднага ще позная, а освен това може да умре някой невинен.

Той не отговори. Затвори телефона, а аз се ухилих, защото всичко беше в мои ръце. Но отсега нататък трябваше да се пазя от още нещо.

Роуз ме чакаше на една маса в дъното на бар „Аркада“ — малко заведение, борещо се да оцелее, без да обръща особено внимание на това, което става наоколо. Мъжът и жената, които го държаха, бяха остарели заедно със сградата и сега приличаха повече на дървени кукли, отколкото на хора. Роуз бе дошла четвърт час по-рано и си бе поръчала хамбургер. Когато влязох, тъкмо се канеше да го ухапе. Аз също поръчах и седнах срещу нея.

Усмихна ми се леко и каза „здрасти“, но лицето ѝ бе засенчено от облак, който по-рано го нямаше.

— Как се справяш, скъпа?

— При страхотен тип ме изпрати!

— Проблеми?

Тя поклати глава.

— Изведе ме да хапнем и пийнем по нещо, а после ме остави в хотела.

— Не го ли покани да се качи с теб?

— Остави ме да действам както си знам. Държи той да е агресорът.

Донесоха ми хамбургера и го залях с кетчуп.

— Може и да греша.

— Не грешиш. Познавам признаците. Казах ти, и друг път ми се е случвало. — Роуз ме изгледа за миг и видях, че облакът все още засенчваше чувствата ѝ. — Когато приех да го направя, мислех, че ще мога да се справя. Сега не съм много сигурна.

— Защо?

— Куче... ако тази игра е само на ужким...

— Не е — отговорих.

— Да, ти играеш само на вързано. — Тя кимна леко. — Както снощи.

— Снощи? — отхапах голямо парче от хамбургера и се вгледах в нея.

— Не се прави, че не знаеш.

— Да съм влязъл в дранголника?

— Може би още не са те хванали.

— Тогава да почакаме, докато го направят.

Но вече бях видял Бени Сакс през прозореца, срещу който седях и бях готов да го посрещна, когато влезе и кимна сдържано на двама ни. Изправих се и с пълна уста му предложих да го почерпя кафе.

Той отказа, погледна Роуз, после пак мен и промърмори:

— Може ли да поговорим насаме, мистър Кели?

Оставих хамбургера, избърсах устата си и кимнах.

— Разбира се. Къде?

— Тук има една малка стаичка.

— Да вървим тогава.

— Първо ти. — Посочи ми вратата в далечния ъгъл. — Ето там.

Държеше ръката си близо до пистолета на бедрото му и ме последва през вратата към склада, а след това в малката воняща тоалетна, на чийто под имаше застояла вода.

— Е? — подканих го.

— Дай да видя пистолета ти.

Подадох му го. Сакс го помириса, провери затвора, извади пълнителя и пак го сложи на място.

— Застани до стената — каза той.

Свих рамене и се подчиних. Бени свали капака на тоалетното казанче, без да ме изпуска от поглед. Нивото на водата вътре беше ниско, така че той отвори крана, докато се напълни, насочи пистолета ми към единия ъгъл и стреля. Трясъкът едва не ни оглуши, а водата от казанчето ни заля от глава до пети. След това той отпусна ударника, дръпна лоста за пускане на водата и когато казанчето се изпразни, заливайки пода, защото тоалетната беше запушена, протегна ръка и извади куршума от дъното, без дори да намокри целите си пръсти.

— Ловко — казах аз.

— Смятай, че се ползваш от специално внимание.

— Ако ми беше казал, щях да ти го дам да го изследвате и нямаше да правя никакви проблеми от това.

— Така ми харесва повече.

— Както искаш.

— Мистър Кели...

— Знам... не напускай града. Между другото, ако искате да хвърлите едно око на колата ми...

— Вече я откарахме. Повиках такси, за да те закара до вкъщи.

— Много професионално.

— Би трябвало да познаваш ченгетата по-добре.

— Познавам ги, приятелю. Докарайте колата ми, след като свършите с нея.

— Ще я докарам. — Изглежда ме подозрително.

— Имам чувството, че си от тези, които мислят бързо.

— Понякога се налага — отвърнах.

Бени Сакс ми върна пистолета, кимна и излезе — този път мина пред мен. Кимна на Роуз и когато ухапах отново хамбургера си, чух вратата да се затваря зад гърба му. Роуз не бе успяла да дояде своя.

Долната ѝ устна трепереше и трябваше да държи ръцете си една в друга, за да не личи колко е неспокойна.

— Няма нищо, Роуз. Показа ми само един фокус с пистолет. Много шум за нищо.

Тонът ми беше толкова миролюбив, че тя се изкиска нервно. Всичко изглеждаше напълно в реда на нещата, така че не можеше да види причина да се страхува. Най-накрая пусна ръцете си и ги размаха пред очите ми с гримаса на отвращение.

— Куче, надявам се някой ден да ми кажеш защо е всичко това.

— Някой ден — отвърнах аз. — Кога отново ще се видиш с нашето момче?

— Довечера. Каза, че може да се обади, така че явно съм го впечатлила.

— Добре. Капанът остава такъв, какъвто е. Знаеш как да ме откриеш.

— Не се безпокой.

— Никога не се безпокоя, когато имам работа с професионалисти. Аматьорите ме плашат.

— Благодаря ти.

— Няма защо. Изчакай няколко минути, преди да излезеш.

Хвърлих пет долара на масата и станах.

Навън отново се заоблачаваше и въздухът миришеше на дъжд. Край бордюра чакаше едно такси и моторът му работеше на бавно обороти. Качих се, казах на шофьора да ме закара до завода „Барин“, където щеше да се снима филма, казах му да чака на паркинга и му дадох в залог една двайсетачка.

Снимачната площадка на „Плодовете на труда“ приличаше на мравуняк — всичко се движеше на пръв поглед хаотично, но всъщност се подчиняваше на строги правила, беше великолепно организирано, добре планирано и носеше резултати.

Открих Лий край фургона на гардеробиерките да разговаря с двама репортери. Изчаках го да свърши и го попитах:

— Как върви?

Подскочи, когато го заговорих, направи се на усмихнат и прокара пръсти през косата си.

— Добре. Тези поне ще имат много за какво да пишат. — При тези думи очите му се спряха боязливо на моите. Погледнах го и

разбрах, че няма как да не попита. — Куче... тази история снощи... — не довърши.

Само кимнах.

— Защо ли те питам?!

— Или убиваш, или те убиват, драги. Би трябвало да си го спомняш от едно време.

— Сега не е едно време, дявол да го вземе!

— Забрави. В момента ме проверяват.

— Тогава какво правиш тук?

— Ще изляза невинен като ангелче.

— Куче...

— Каква е онази група?

Петдесетина души се бяха скупчили на едно място, пиеха кафе от картонени чашки и наблюдаваха какво става около тях с пълно безразличие.

— Статисти. Всички са местни хора. След около час ще направят някои външни снимки.

— Някакви проблеми?

Лий извади цигара от пакета си и я запали с видимо трепереща ръка.

— В какъв смисъл?

— С ръководството, например?

Той издуха дима във въздуха и поклати глава.

— Този тип Макмилън вдигна страшен шум, за да не се пречи на работата на завода. Този човек обича да си придава важност. А братовчедите ти чупят стойки пред фотографите, но това е пълна дивотия. Знаеш ли, ще ми се да не бяхме идвали на това скапано място.

— Глупости! Забавляваш се отлично. Всичко ти е наред.

— Беше, докато не се появи ти. Сега очаквам всеки момент да чуя сирената и да хукна към бомбеното скривалище. — Дръпна силно от фаса си и го хвърли в прахоляка до себе си. — Видя ли се е Шарън?

— Не.

— Куче, тя се безпокои за теб като полудяла.

— Няма причина да го прави.

— Престани да дрънкаш глупости. Тя знае за теб повече, отколкото си мислиш.

— Никой не знае нищо за мен, стари приятелю.

В очите му заблестя странно пламъче.

— Един ден ще се събудиш. Ако искаш да я видиш, можеш да я намериш ето там, в канцеларията на продукцията. Братовчед ти Денисън даде една от стаите, за да я ползваме.

— Кушетка за секс?

— В наши дни го правят навсякъде. — Обърнах се към него и го погледнах. Той се усмихна и този път усмивката му беше искрена. — Влюбен си в нея, нали?

— Не преди да ѝ го кажа сам.

— Ще ѝ го кажеш, Куче. След това ще се върнеш в колибката при кокала си. Надявам се до тогава бюфетът да не е останал празен.

— Върви се шибай, авиаторе!

— И още как! Купи ми изкуствен.

Отдалечих се ѝ не отидох да се обадя на Шарън. Качих се в таксито и казах на шофьора накъде да кара. Никой не ме следеше и след около двацет минути стигнахме до къщата. Беше почти готово. Пообикаляхме още малко, спряхме и прекарахме известно време на бира и празни разговори, а след това го накарах да ме закара до Люси Лонгстрийт. Старата Бет беше намерила някого, който бе готов да говори срещу известна цена и да представи доказателства срещу още по-висока цена. Дадох ѝ парите плюс още малко заради усилията ѝ и си помислих, че бих могъл да отменя изпълнението на Роуз, но после ми мина през ум, че купената информация невинаги се оказва качествена, така че оставих нещата непроменени.

Платих на шофьора пред полицията, защото колата ми все още беше отред, а когато влязох в сградата, Бени Сакс ме посрещна радушно и ме покани да седна. Най-напред ми върна ключовете от колата.

— Сигурен ли си, че сте свършили?

— Все още изследват пробите от прахта. Алеята пред хотела е застлана със специален материал от Мейн, така че ако има някакви следи, в лабораторията ще ги открият. Няма как да не ги открият. Микроскопските изследвания са доста прецизни.

— Много добре. Значи съмненията срещу мен ще отпаднат напълно.

— По всяка вероятност, да.

Покерът не е моята стихия, но знам как да се правя на ни лук ял, ни лук мирисал.

— Защо?

— Проверихме фирмата, на която е колата. Там пазят документи с фабричните номера на гумите. Не са сменени, а следите не съвпадат. Твоите са много по-износени. Но са същата марка.

— Удовлетворен ли си?

— Почти.

— Ами балистичната експертиза?

— Не е твоят пистолет, макар и да си давам сметка, че цевта може да се смени. Малко хора носят 45-и калибър.

— Това не е ли малко прекалено.

— Не и за човек, който умее да мисли, Кели.

— Неуместно, но го приемам като комплимент.

— Не беше.

Станах и подхвърлих ключовете във въздуха.

— Добре тогава. Пожелавам ти успех.

— Кели...

— Да?

— Допускаш ли, че... ще имаме още неприятности?

— Винаги има неприятности, Сакс.

Махнах му за довиждане и излязох навън. Качих се в колата и се опитах да мушна ключа в стартера. Не успях, докато не го обърнах обратно.

Чет Линдън не допускаше никакви рискове. Някак си бе успял да подмени цялата кола. Сега, ако ме убиеше, следите му щяха да са покрити. Наистина трябваше да бягам като заек. Ловците бяха излезли с оръжията си. Нямаше никакво значение кой ще хапне кифличката, стига някой да я хапне. Старият чакал държеше положението в ръцете си и ако никой не го спреше, можеше да ликвидира целия град.

Така че бягай, заеко, бягай!

ШИЙЛА МАКМИЛЪН... РАЗМИСЛИ

Той знае. Той знае повече, отколкото трябва и не мога да престана да мисля за него. Той знаеше какво ще стане, когато ме докосна, искаше да стане, след това ме остави да направя това, което направих и се почувствах добре, защото не остана никакъв

страх или спомен за болка, която бе накарала цялото ми тяло да се стегне на буци и ме бе изпълнила с желание да креця и удрям, да отмъщавам за това, че бях насилена. Насилена. Кога за първи път чух това? Струва ми се, че когато започнаха спомените, които не помня. Не, тук има противоречие. Сигурно преди това, когато беше тъмно и страшно, когато сенките не искаха да оживеят и се появяваха само в отделни сънища или когато докосвам ръцете им.

Това че знам, че той знае, вече ме изпълва с някакво спокойно, приятно чувство. И други са знаели, но реакцията им винаги е била заблуждаваща, а инстинктивните отговори са били грозни врагове — малките пълзящи влечуги, които се превръщат в изтезание.

Защо не можеха да говорят?

Защо не можеха да останат пасивни?

Защо трябваше да държат на мъжката прерогатива да проникват?

Сенките бяха много по-лошо от реалността. Те се СПОТАЙВАХА. Ужасна дума, защото наистина се СПОТАЙВАХА. Те удряха с огромни палки и те насилваха, докато невероятната болка превръщаше писъка в тъпичко скимтене и е някаква тайна на природата, че изобщо си оживяла. Гърчиш се, давиш се, бягаш в чернотата и се надяваш да не насочат светлината към теб, но палките все още са там, вдигнати, готови да удрят. Големи, меки палки, които отнемат всичко, което един ден можеш да поискаш и ти остава единствено някакво вродено чувство за лишение, без да знаеш от какво са те лишили.

Шийла Макмилън, жена на най-големия чукач, който някога се е раждал. Той го каза. И други жени са ми го казвали. Други мъже са потвърждавали. Шийла Макмилън, влюбена в мускулист чукач с космат корем, който също я обича, но тя не е в състояние да му даде прекрасното нещо, което той иска, освен ако преди това не изпие две хапчета против спомени от домашната аптечна, за да попадне в несъществуващия свят.

Ти се мразиш и повръщаш, и преживяваш красивия акт с всички хора, които не знаят. Само че сега подозират. Сигурни са. Мъжете са смешни. Ако не могат да получат това, трябва да правят нещо друго, ако наистина са влюбени.

Защо не могат да говорят?

*Защо не могат да бъдат пасивни?
За първи път ми се прииска да ме заболи. Странна мисъл.
Но защо той трябваше да знае? Мръсно Куче! Искаше ми се
копелето да се върне.
На вратата се почука.*

— Как се чувстваш? — попитах аз.
— Самотно. Мислих толкова много.
— Мястото е подходящо за това. На това легло съм заченат.
Сигурно и те са мислили много, преди да решат да ме създадат.
— Едва ли. По-скоро си бил резултат от факта.
— Съмнявам се. В онези дни най-напред се е мислело.
Предпочитам да смятам, че съм бил заплануван. Може да съм копеле,
но съм бил заплануван.

Тя се усмихна и изведнъж смени темата.
— Снощи истина ли беше?
— Ти беше там, Шийла.
— Някак си повече ми прилича на сън. — Пръстите й започнаха
да си играят с чаршафа. — Сънувам много странни неща. Целият ми
живот е един ужасен сън. Дори когато съм будна, се питам дали
наистина съм будна, защото в сънищата си мисля, че съм будна и се
щипя, за да проверя и си мисля, че съм. — Шийла погледна към
отворените капаци на прозореца, които бяха провиснали на пантите си.
— Ще ми се да можех да съм сигурна.

— Будна си.
— Много мислих, преди да дойдеш.
— За какво?
— За всичко. Нищо. После пак всичко. Може би ще ми
помогнеш.

— Просто попитай.
— Не. Няма — отвърна тя. Завивките помръднаха, когато си пое
дъх. Задържа го, после бавно издиша. Когато ме погледна отново, в
очите й долових нещо по-различно. — Сложил си ме да спя.
— Някой трябваше да го направи. — Сега не можех да разбера
кое беше различното у нея. Извадих от джоба си една изпаднала цигара
и я запалих. — А за снощи...

— Няма никакво снощи. Има само отсега нататък.
— Оценявам го, скъпа. Заличих всички следи. Освен теб.
— Би ли ме убил?
— Не. Жените са за целуване, не за убиване.
— Ти си секси — каза тя, променяйки темата още веднъж.
— По дяволите! Сега съм уморен и мръсен.
— Тук има ли баня?
— Има, но няма топла вода.
— Чувала съм, че студената вода оказва потискащо влияние на мъжката физиология.
— Някой те е излъгал. Това важи само за някои мъже и само понякога. В момента съм корав като камък.
— Наистина ли?
— Не. Излъгах. Но ако продължаваш да говориш така, несъмнено ще стана.
— Зъл си.
— Разбира се. И съм мръсен.
— Изкъпи се с мен.
Цигарата изгори пръста ми и я размазах с пета върху старите чамови дъски на пода.
— Скъпа, аз съм копеле по рождение, не съм от тези, които се правят на това.
— Не се карай с мен, Догрън. Казах ти, че мислих много. Не искам повече да сънувам онези сънища.
— Не съм и лекар.
— Лекарите не са ми помогнали особено. Съблечи се.
— Не.
Само че се оказахме заедно под душа. Цялата в сапун, хлъзгава и гладка, обръщаше се, за да мога да я мия по-лесно, а когато ръцете ми шареха по тялото ѝ, тя се смееше през пияната.
— Можеш ли да ме целунеш сега, Куче?
Целунах я, разбира се. Дълга, чудна, гола, плътна целувка.
— Нямах ерекция — обвини ме тя.
— А нужно ли е да имам?
— Не. Всъщност не. Обзалагам се, че можеш да го направиш и мек.
— Сигурно. Слушай, спри тази вода и ела да се изсушим.

— Страхливец.

— Старец — поправих я аз. — Мъжете не са обвити с тлъстини като вас.

Ръцете й заиграха по мен и почувствах как възрастта изчезва.

— Полека, млада госпожо — казах.

— Хубаво. — Шийла спря крана и отстъпи назад, за да ме погледне. — Ти си по-голям от онези в Британския музей.

— Благодаря ти, скъпа. — Хвърлих й кърпата и излязох от банята. Но не можех да я спра. Прокара пръсти по гърба ми, докато се опитвах да се избърша и видях лицето й с великолепните, влажни устни, разкошните гърди с твърди зърна, молеци да бъдат изядени, някакво безумие в очите й. Когато този път ме докосна, цялата й ръка трепереше и бях готов да експлодирам още същия миг. Само че трябваше да бъда доктор, може би тя нямаше да има друга възможност.

Пръстите й се свиха.

— Опитвам се — казах.

— Продължавай да се опитваш.

Моментът трябваше да се прецени точно.

— Къде да го сложа, скъпа?

Като че ли някой я заля с ледена вода, после изражението й отново се промени, сякаш някаква вътрешна решимост я принуждаваше.

Може да ненавиждаш зъболекаря. Може да те е страх от него. След това те заболява зъб и сядаш на стола му. Не е чак толкова лошо в края на краищата. Вече не мразиш зъболекаря, не се страхуваш от него. Толкова ли е просто наистина?

— Никога ли не си била в банята с мъж? — попитах.

— Само с Крос. Три пъти.

— И какво стана?

Хвърлих кърпата и взех маломерния флакон с дезодорант. Напръсках се под мишниците, докато стана твърде студено, за да се търпи и сложих капачката. После се намазах с нещо, което миришеше твърде хубаво. Поне в Европа нямаше такива неща — там момичетата слагаха под мишниците си спанак. И през ум не им минаваше да изрусяват пеперудките си.

— Гаден си — каза Шийла.

Сега вече знаех накъде съм тръгнал.

— Колко време си омъжена?

— Твърде дълго.

— Това не е отговор. — Беше ми останал един чифт гащета и се канех да се мушна в тях.

— Не ги слагай — помоли тя.

— Слушай...

— Знам, Куче.

— Какво знаеш?

— Че ти знаеш. За мен. Виждам го на лицето ти.

— Опитвам се да подходя професионално, скъпа.

— Аха. — И усмивката ѝ беше наистина истинска.

Пусна кърпата да падне и отново се появи това красиво голо тяло, с големи твърди гърди и кестенявите косми, които скриваха пътя към корена на злото, хлъзгавия вход към бездната на унищожението.

— Хубава ли съм?

— Изкусителна.

— Опиши го.

Покрих глупавата си възбуда с гащетата и намъкнах една фланелка.

— Да ти го начукам.

— Защо не?

Погледнах я. Тялото ѝ беше като заплетен възел от изострени, вибриращи сетива, но очите ѝ ми казваха друго. Улових я за ръката и я заведох в полутъмната, гола спалня, където все още стоеше старото легло, махнах дрехите от себе си, за да не пречат и я прегърнах така, че да почувства допира на телата ни, докато забравата я обземе и се появи в очите ѝ.

Не беше нужно да ми го казва. Наистина знаех. Оставих часовете да се превърнат в минути, а минутите в микросекунди, а това, което ѝ беше отнето толкова отдавна и с което бе живяла толкова дълго, се побра в една красива нощ на почти пълно изтощение. Слушах отново и отново подробностите за изнасилването ѝ, чувствах болката с нея, преживявах омразата с нея, вкусих желанието за това, което бе смятала за отвратително толкова дълго. А когато в оргазма си извика името на

мъжа си, без да го осъзнава, разбрах, че онези сънища повече няма да я спохождат.

Шийла ме погледна. Лицето и беше осветено от лунна светлина, подчертаваща големите ѝ сънливи очи.

— Благодаря ти, Куче. Усмихнах се.

— Не е нужно да ми благодариш.

— Мога ли да ти предложа пари?

— Ако искаш да те изритам по задника, да.

— Не, не искам. Но понеже го направи заради мен, аз също бих искала да ти дам нещо.

— Какво можеш да дадеш?

— Искам да ме чукаш навсякъде.

— Ей...

— Моля те. Направихме всичко друго. Още едно... лекарство?

— Ти си страшна пациентка.

— Ти си страшен лекар.

Тя зае позата и каза:

— Дълбоко, Куче. Ако прякорът ти отговаря на действителността, това трябва да е любимият ти начин.

Небето се разхълца и разкашля, а след това поля земята с тих дъждец. Вятърът влачеше черни облаци, които сякаш нарочно задържаха потопа, за да го излеят върху когото трябва. Изчакване.

Изчакване.

Всички изчакваха. Някъде.

Арнолд Бел изчакваше. Братята Гуидо изчакваха. Чет Линдън изчакваше. Филмовият екип изчакваше. Крос Макмилън изчакваше. Ферис 655 изчакваше.

Семенцето, от което бяха покълнали листенца и беше вързало цвят, сега даде и плод — спомних си кой е Ферис. Шест, пет, пет беше номерът на тайната пощенска кутия, но само веднъж успях да видя куриера, който бе организирант всичко. Беше през 1948 година. Името му беше Ферис, но го наричахме Въртележката, защото беше дяволски находчив и не спираше на едно място, за да не може никой да го открие. Винаги вършеше работата си, без да задава въпроси, доставяше пратките навреме и нито веднъж не опита да направи лайната, които правят другите, когато почувстват, че са в благоприятно положение. Реших да го откроя, защото исках да знам всичко за организацията, а освен това ме и предизвикаха, казвайки, че няма да успея. Успях. Най-накрая видях човека, който тормозеше нацистките шефове по време на краткия им престой в Париж. Той също ме видя. Усмихна ми се странно и се отдалечи с наведена глава, сигурен, че съм разбрал — не беше осемдесетгодишен, а на около петдесет — достатъчно силен и бърз, за да убива с ръце и крака и да бяга по покривите, докато гестаповците търсеха сакал старец.

Преди колко години беше това? Сега наистина трябва да е старец. Дявол да го вземе, Въртележката още се въртеше, но къде, защо и как? Най-вече защо?

След това си дадох сметка защо и си казах, че трябва да го накарам да излезе на открито. Ако тогава беше находчив, сега би трябвало да е по-находчив и при последните събития сигурно бе готов

да захвърли всичко останало. Може би си мисли, че и сега е като едно време, че начините са същите и че ако нещата се вкиснат, реката ще отнесе всичко, а той ще се сбогува с всичко и ще се усамоти в някоя малка къщичка някъде, спомняйки си миналото може би с усмивка, защото у него все още има достатъчно сили, за да доведе почти докрай последната мисия.

Мисли къде може да е Въртележката. Къде може да се крие старият Ферис.

Замислих се и разбрах.

Нямаше начин да го открия, защото знаех къде е и освен ако не ме потупаше по рамото или ако не се намесеше дългата ръка на някакво невероятно съвпадение, той щеше да остане погребан под естественото си прикритие.

Ферис, копеле такова, мислех аз. Ще ме накараш да пусна димка в бърлогата ти. Добре, стар хитрецо. Мога да го направя. Чакаш да видиш дали мога, нали?

Небето се изсмя и отново се изплю върху мен.

Дъжд. Теди Гуидо също беше мъртвец. Някой хвърлил бомба през прозореца на кабинета му и го бе превърнал в купчина боклук, затворена в метален ковчег на някой от рафтовете на моргата на Марио Данадо в Ню Джърси. Погребението беше след два дни. Гранатата щяла да ликвидира цялото му семейство, ако по една случайност останалите не излезли от стаята минута преди това. Брат му в Южна Америка сигурно трепереше от страх, защото знаеше, че е негов ред. Аз бях в списъка на обречените на Чет. Трябваше да ме очисти веднага щом хората му успеяха да се доберат до мен и аз го предупредих да изпрати най-добрите, защото ако не успеят, ще се заема с него лично по старите изпитани способности, така че да внимава. Всички връзки били прекъснати и дошло време да се пусне водата на тоалетната. Аз съм бил тапата, запущаща дебелото черво, която трябвало да отиде в канализацията. Казах му, че ако е така, ще трябва да ме отстрани с хирургическа операция, а той отговори, че ще го направи, ако се наложи. Предложих му да си вземе голяма лъжица с дълга дръжка, защото ще му потрябва.

Вдигнах поглед към къщата, в която баща ми е ебал майка ми, за да се родя и казах в нощта:

— Дявол да го вземе, татко, радвам се че си ебал майка ми, а не си имал полово сношение с нея. Има разлика, нали?

Може би вятърът имаше глас, но нещо ми отговори:

— Точно така, синко.

Кимнах и продължих по пътеката. Долу на брега видях озъбен скелет, с черен плащ. Имаше всички оръжия. Освен голямото. То беше у мен.

Събранието на акционерите се проведе и аз загубих. Притежавах цяла кутия хартия и бях избран в борда на директорите заедно с братовчедите си, но Крос Макмилън стана председател. Неговият пълномощник разполагаше с цялата власт, полагаща се на шеф и до това положение бяха довели само няколко колебливи гласове, но това се оказа достатъчно. За мен остана само съмнителното удовлетворение от факта, че Дени и Алфред разбраха кой е купил всички обезценени акции и че парите за тях бяха хвърлени на вятъра. Наистина, притежавах Мондо Бийч, но те имаха Гранд Сайта. Имението стоеше като стълб сред всичко останало и беше тяхно. Тяхно. Съветникът би могъл дори да го дока- [???

Но времето изтичаше и те го знаеха много добре. Само аз не го знаех.

Бяхме се отървали от идиотите, седях срещу Лийлънд Хънтър и наблюдавах как си играе с питието си.

— Изгуби, момче — каза той. — Опитах се да те предупредя.

— Само опитването не върши работа.

— Знаеш ли, че ако поиска, Крос Макмилън може да спре и филма?

— Знам.

— Какво друго знаеш?

— Че няма да го направи.

— Защо?

— Защото иска да падна, ето защо.

— Но ти няма да паднеш?

— По дяволите, съветнико, не мога!

— Отказваш да напуснеш?

— А защо да умираме, преди да ни е дошло времето?

Лийлънд остави чашата и ме погледна.

— По-лош си от баща си.

— Актьори по наследство, адвокате.

— Наумил си нещо.

Довърших питието си.

— Нищо, което мога да ти кажа.

— Защо не?

— И без това няма да повярваш.

— Защо не? — повтори той.

— Веднъж ме предупреди. Мисля, че сега съм проучил ситуацията.

— Обясни ми я.

— Как бих могъл? Ти си стара юридическа хрътка.

— Мисля, че можеш. Какво знаеш?

— Както се изрази един мой стар приятел, направих няколко предположения.

— Разбирам.

— Глупости, нищо не разбираш.

— Добре. Като твой адвокат те питам, искаш ли нещо от мен?

— Разбира се, съветнико.

Дявол да го вземе, започвах да се напивам, а не можех да си го позволя. Бръкнах в джоба си и извадих един стар плик. Запълних един лист с жалкия си почерк и накарах Хънтър да се подпише. След това му хвърлих двете книжки от банката.

— Това достатъчно ли е? — попитах.

— Трябваше да станеш адвокат — отвърна той. — Ако това беше писано от умиращ, щеше да бъде зачетено от всеки съд. Почеркът...

— Смятай ме за мъртвец, могъщи Хънтър. Какво значение имат няколко дни?

— Изборът е твой, Куче.

— Разбира се. Между другото — добавих, — чукал ли си онази мадама пак?

Усмихна се не принудено и блажено.

— Взех ги и двете за любовници, докато си намерят някой по-добър. Даже им дадох и зестра.

— Стар мръсник си ти.

— Аз съм възрастен секси гражданин.

— А те?

— Един мъж на моята възраст трябва да се задоволява с това, което има, а си мисля, че и те са ми благодарни за нещата, които им давам и които не биха могли да имат по друг начин. Странното е, че клиентите ми сега сякаш имат по-високо мнение за мен. Помниш ли секретарката ми?

— Само не ми казвай, че си оправил и нея!

— Не съм, но тя ни хвана да се чукаме с полякията. Изпусна очилата си и ги настъпи. — Хънтър се изправи ухилен. — Ако искаш да знаеш, когато я погледна, се появяват известни физически... а...

— Възбужда се.

— Точно така.

— Възрастен секси гражданин! Ти си мръсен старец.

— Не е ли хубаво?

— Надявам се да ти е мъчно за мен.

— Не се съмнявам в това, Куче. Просто ми направи една услуга.

— За теб всичко, съветнико.

— Все още не си умрял.

Повторих неговите думи:

— Не е ли хубаво? Едва ли е някаква утеха, но мисълта е приятна въпреки всичко. — Запалих цигара и поех дим. — Кога Крос ще изсмуче „Барин“?

— Разгрома?

— Да.

За първи път го видях да вади сребърно цигаре, да си избира дълга, тънка пура и да отрязва края ѝ. Беше нещо репетирано и съвсем ново — само полска курва може да те научи на такива номера.

— Скоро — каза той. — Може би след като утихне шумотевицата. Няма как да не стане, знаеш това.

— Не, не знам.

— Какво, според теб, можеш да направиш?

Усмихнах се и му показах зъбите си — големи, тлъсти, без нито една паднала пломба.

— Например да вдигна още малко шумотевица.

— Не ми харесва тона ти.

— На никой не му харесва, съветнико. Това е едно от нещата, които пазя за резерва.

— Неприятности?

— Абсолютни. А може би не. Зависи от обстоятелствата.

— Кои обстоятелства?

— Всички хора се чукат, могъщи Хънтър.

— Отново ме плашиш.

— Такива са намеренията ми. Между другото, къщата е добра. Благодаря.

Адвокатът ми сви рамене.

— Парите са твои.

— И полякините — отговорих. — Забавлявай се.

Бяха променили сценария, за да се възползват от дъжда. Според прогнозата трябваше да се очакват три дни с обилни валежи, докато облаците се изнесат над Атлантика и сега една малка армия от облечени в дъждобрани хора се щуреше между брезентовите навеси, пазещи камерите и магнетофоните. Готвеше се следващият кадър. Звездите бяха прибрани на сухо в огромна каравана, където се смееха и подрънкваха с чаши, а второстепенните роли и статистите висяха под една голяма шатра.

Около района бе поставена полицейска ограда и въпреки дъжда, когато нямаше какво да се гледа, край нея се бе събрала тълпа местни зяпачи. Някои носеха фотоапарати, готови да снимат птичето, щом изхвъркне от караваната. До бордюра бяха паркирани две полицейски коли, а десетина полицаи разговаряха лениво с приятели отвъд преградата.

Мина половин час, преди да зърна Хобис и Сатъра. По някакъв начин бяха успели да се присъединят към служителите на С. К. Кейбъл и сега охраняваха района с подострени пръчки в ръка. Старият войнишки трик — никой не те закача, ако се занимаваш с нещо. Казах им да ме чакат до един камион след пет минути, заобиколих караваните и камиона за гардероба и отидох при тях.

Хобис нямаше вид на щастлив човек. Извади цигара, запали я и хвърли клечката в локвата до краката си.

— Прекалено спокойно е, Куче.

— Това е добре — отвърнах аз.

— Никак не е добре. Вони.

— Как така?

Погледът му се плъзна покрай мен към тълпата пред оградата.

— Там има някой. Чувствам го.

— Само с чувства не става.

— Лицата. Никога не съм ги виждал, но са специфични. Движат се различно, изглеждат различно. Разбираш ли?

— Разбирам.

— Там има някой. — Той дръпна още веднъж от цигарата, събори огънчето и пусна фасата в джоба на ризата си. — Може би знаеш.

— Досещам се, но това не влиза в задълженията ви. Вие двамата се грижете за Шарън и Лий.

Сатъра избърса дъжда от лицето си с ръка и отбеляза:

— Никой не се интересува от тях.

— Знам. Искат мен.

— Може би трябва да се въртим около теб.

— Зарежи това. Ако ви видят, ще заиграят хитро. Предпочитам фронталната атака, ако ще има такава.

— Луд човек! — обади се Сатъра. — Би трябвало да знаеш за какво става дума. Тези хора те познават много добре. Никога няма да тръгнат открито срещу теб.

— Мисля, че те ще го направят.

— Погребението ще е твоето.

— Може би тяхното.

— Поне ни е платено предварително — каза Хобис. — Лошото е, че ми е приятно да си изкарвам парите по този начин. Между другото, това онази вечер твоя работа ли беше?

Кимнах.

— Спретнато. — Той ме погледна одобрително и се ухили. — И аз не бих могъл да го направя по-добре.

— Благодаря. Стойте близо до приятелите ми. Бурята едва сега започва да се надига.

— Добре. Ако открием някой от онези типове, ще ти съобщим.

— Направете го.

Изчаках, докато се отдалечат и отново тръгнах във вятъра и дъжда, който превръщаше земята в кална каша малко преди да я залее

с потопа, затаил се зад ниските надвиснали облаци. Беше рано следобед, а сякаш бе привечер. Най-малкото всички се чувстваха скапано.

Освен Дик Лейгън, който седеше на задната седалка на един кадилак с климатична инсталация и изобщо не се изненада, когато се настаних до него.

— Трудно е да те намери човек, Куче.

— Не чак толкова.

— Седя тук почти... — той погледна часовника си — два часа.

— Мен ли чакаш?

— Помислих си, че ще искаш да знаеш.

Той ми предложи пакета си с цигари. Взех една и я запалих от златната запалка, която ми поднесе. Отворих прозореца леко, за да може димът да излиза навън.

— Греша, приятел. Интересуват ме само методите ти. Мога ли да направя нещо за теб?

— След малко. Чакам своята... приятелка.

— Моите приятели са малко.

— Тази е нещо специално. Всъщност... ето я, идва.

В прекалено големия за нея дъждобран Шарън приличаше да изоставено джудже. Тя махна качулката и по косата ѝ заблестяха водни капчици. Засмя се, отвори вратата и скочи до Дик, без да ме забележи. След това по лицето ѝ се изписаха няколко физиономии едновременно и едва тогава се усмихна пак.

— Здравсти, Куче.

— Здравей, кукло. — Ухилих ѝ се в отговор и хвърлих цигарата през прозореца. — С минипола ми харесваш повече.

Тя сви рамене, измъкна се от дъждобрана, извади някъде от гънките му няколко папки и седна. Полата ѝ се дръпна до средата на бедрото.

— По-добре ли е така?

— Много.

Шарън се вгледа в двама ни за миг, после махна от челото си залепените от дъжда кичури коса и попита:

— Да не би да прекъснах важен разговор? Когато ме повика...

Дик Лейгън я потупа бащински по бедрото и се изкиска.

— Никакъв разговор. Предполагах, че ще се срещна с двама ви поотделно, но щом се събрахме...

— Какво си наумил, Дик? — попитах го.

— Няма нужда да бързаме, момче. В края на краищата аз съм само един репортер, който си върши работата в името на обществения интерес, а ако прочетеш последните вестници, ще се убедиш, че е точно така. Заводът на „Барин Индъстриз“ се задейства отново, на територията му се снима филм, в смятания за мъртъв град се съживява някакъв нов дух и така нататък, но близките до събитията хора долавят, че над всичко това витае един злокобен призрак, възприел формата на мистър Крос Макмилън. И когато дойде развързката, тя със сигурност ще е подходяща за отразяване в пресата.

— Само в местната, Дик.

— Може би. Но участваш и ти. Куче. Голямото неизвестно. Тоест, досега.

Шарън помръдна на мястото си, а лицето ѝ доби напрегнато изражение. Аз свих рамене.

— Да ѝ кажа ли, Кели? — попита Лейгън.

— Защо не? Просто гледай да документиращ отговорите. — Обърнах се към него и го погледнах. Това, което той видя на лицето ми, го накара да се изтегне като струна. Езикът му облиза внезапно изсъхналите му устни, но вече беше стигнал дотук и нямаше как да не продължи. Стрелна с очи едрият си шофьор, който разговаряше с едно от местните ченгета на около петдесетина метра и увереността се върна на лицето му.

— А може би ще проявиш суетността да ги документиращ сам, Куче.

— Известно е, че съм правил това.

— Куче...

— Спокойно, малката, остави човекът да говори.

— Благодаря — кимна Лейгън. Долових причината за тона му. Смяташе, че е голям състезател и играе срещу слаба защита. Беше готов да троши кости, изпълнен с увереността, че всички шансове са на негова страна и се наслаждаваше на ефекта. — Както споменах, направих някои проучвания, мистър Кели.

— Пак започваш с този официален тон. Зарежи това, Дик.

— Добре. — Замълча и ми подаде още една цигара. — Може би няма да ти е приятно младата дама да чуе всичко това?

— Защо не? След като го знаят всички?

— Шарън?

Тревогата съвсем ясно се четеше в очите ѝ, но аз свих рамене.

— Говори.

— Нали не възразяваш да поглеждам бележките си?

— Не, разбира се.

Лейгън извади малък бележник, отвори го и се вторачи в него. Цялата проклетата история беше театър, но ми беше все едно.

— Освободил си се от армията в Англия през 1946-а и си предпочел да останеш там, вместо да се върнеш в Щатите.

— Така е. — Дръпнах от цигарата. Беше добра. Шарън ме гледаше съсредоточено.

— Имал си приятел, който се е оказал математически и финансов гений.

— Точно така. Роли имаше усет за бизнес.

— Но не и пари.

— По онова време положението му беше отчайващо, ако трябва да бъдем точни.

— Но — Лейгън продължи веднага, — Ролан Холанд е получил финансов подарък от някого — дадох му да разбере, че приемам наблягането на тази дума с насмешка — и е успял да го превърне в значително състояние за доста кратко време. Всъщност, станал е милионер за една нощ, както се казва.

— Напълно законно — отбелязах аз.

— Несъмнено. Във всеки случай той е решил да върне жеста на своя благодетел и му е превел значителна сума, която на свой ред е била вложена в дейности, които... да кажем, не са били съвсем законни.

— Защо не оставиш заобикалките и не ги наречеш направо престъпни?

— Добре, престъпни. Става дума за гигантски операции на черния пазар, които са донесли огромно състояние, но в същото време са свързали въпросния човек с една от най-злокобните престъпни групировки, съществували някога в Европа. — Лейгън ме погледна, видя как пускам кръгчета дим към белия като сметана таван на колата

и се обърна напред, спокоен, че държи положението в ръцете си. — Но не е само това. Престъплението поражда престъпление. Черноборсаджийството с лекарства преминало в черноборсаджийство с цигари, след това с оръжия и накрая стигнато до най-едрия престъпен бизнес — търговията с наркотици.

— Това не е края — отбелязах аз.

— Какво имаш предвид? Премахването на хора?

— Наречи го убийство.

— Ах, да. Не бъди толкова самодоволен. Неофициален въпрос, отричаш ли всички тези неща?

— Съвсем официално, не.

— Убивал ли си?

Пуснах още едно кръгче дим.

— Разбира се.

— Удивително искрен си.

Много лошо, че изобщо не можеше да разбере. Оставих го да говори.

— Шеф на най-голямата европейска престъпна организация — продължи той. — Връщаш се тук. След себе си носиш смърт и унищожение.

— Дявол да го вземе! Зарежи поезията. Пишеш статия, нали?

— Все още не съм я написал. В момента събирам факти. Между другото, как се справям?

— Прекрасно — отвърнах.

— В Ню Йорк имаше инциденти, тук също... Полицията е проверила всички тях. Работа на експерт.

— В какъв смисъл?

— Всичко е свършено умно и предвидливо. Но това не е края. Очаквам финалното убийство.

— И тогава ще се нахвърлиш?

— С удоволствие.

— А кой ще го извърши?

— Всички, които очакват да получат милиони долари от една пратка хероин, която ти... си отклонил?

— Смахнал си се, журналисте.

— Някакви възражения, мистър Кели?

Дръпнах за последен път от цигарата, свалих стъклото и хвърлих фаса навън. Шофьорът и ченгето се обърнаха за миг към колата, после възобновиха разговора си.

— Никакви възражения. Просто искам да чуя версията ти.

Лейгън се усмихна тайнствено под мустак, погледна Шарън, после пак се обърна към мен.

— Струва ми се, че по някакъв начин тя действа като катализатор. Когато започнеш да се скапваш, ще се скапеш без остатък.

— Не преставай да говориш.

— Може и да замълча.

— За да ме убият?

— Точно така. Известни са ми и други неща.

— И не искаш да ме предупредиш, за да не се подготвя?

— Естествено, че не.

— Думи на добър репортер. Готов на всичко, за да стане дописката.

— Обвиняваш ли ме?

Усмихнах му се злокобно и той се сви в черупката си. Отворих вратата, излязох и отворих другата, за да слезе Шарън. Тя взе папката си, измъкна се навън в дъжда и застана зад мен. Аз се наведох към стъклото и показах на Лейгън всичките си зъби още веднъж.

— Естествено, че не — казах.

Изчакахме на дъжда, докато той махна на шофьора си и потегли, а после Шарън ме дръпна за ръката и ме заведе до оградата, където висяха зяпачите, без да каже дума.

Някой наду свирка. Статистите излязоха изпод шатрата, стиснати сандвичи и книжни торбички. Отправиха се към един човек с жълт дъждобран, получиха напътствия, застанаха на местата си и когато включиха камерата, тръгнаха към големия портал на „Барин Индъстриз“.

— Вярно ли е всичко това? — попита Шарън. Обърнах се към нея.

— Пропусна най-хубавото.

— Наистина ли си престъпник?

— В известен смисъл.

— Но си убивал хора?

— Често, скъпа.

— След всичко, което си започнал... тези хора тук...

— Никой няма да пострада, котенце.

— Той спомена, че ще се случи нещо още по-лошо.

— Прав е.

— Куче...

— Остави това, русокоса кукличке. Изживял съм живота си. Опитвах се да се махна, но не искат да ме оставят. Това е краят. Не го вземай навътре. Надхитрявал съм ченгетата на три континента, оставил съм своя малък отпечатък в обществото, няма кой да плаче за мен, така че какво ме интересува, разбираш ли? Всичко свърши, само че преди проклетият последен чип да отиде на масата, ще изчистим къщата както трябва.

— Куче... каза „ние“.

— Не обръщай внимание. Това е множественото число на кралете.

— Обичам те.

Начинът, по който го каза, ме блъсна право в стомаха и всички мускули по тялото ми се стегнаха. Погледнах замръзналото ѝ лице и разбрах какво е видял баща ми, когато е бил с майка ми в онази самотна малка стаичка на втория етаж в къщата на Мондо Бийч. За първи път разбрах и какво ми е дал дъждът. Беше изписано на лицето ѝ наред с леката усмивка. В ума ми като в калейдоскоп се завъртяха образи, които не можех да разпозная и се наложи здравата да помисля, преди да кажа:

— Недей, дете.

Беше като първия път, когато я видях, когато Раул се беше надвесил над нея с мераците си и тя го бе разгадала толкова блестящо. Шарън отърси дъжда от лицето си и се усмихна.

— Куче, аз съм имала секс. Познавам мъжете и съм им налагала волята си. Чукали са ме отзад, експериментирала съм и с жени... но все още съм девствена. Не е ли ужасно?

— Разкарай се.

— Да. Чаках.

— Тогава чакай своя тип. Може и да не е умрял.

— Вече не ме интересува. Наистина.

— По-добре да те интересува, защото на тоя скапан свят трябва да остане нещо свястно.

— Кой ще те убие, Куче?

— Всички — отговорих.

— Може ли да гледам?

Пакетът цигари остана в ръката ми прекалено дълго. Бяха се намокрили и ги захвърлих в калта. Шарън се усмихваше, усмихнах ѝ се и аз.

— За мен ще е удоволствие.

Дъждът беше отстъпил мястото си на бурята и навън цареше някакво безумие. Валеше като из ведро и водните камшици шибаха земята, сякаш човешките творения им бяха враг и искаха да ги отмият в канализацията, за да може земята да заживее отново, без излишни разрушения. Бях съгласен с природата. Излязох да направя това, което трябваше.

Чакаше ме при Тод и още като я видях, разбрах, че всичко е отишло по дяволите.

— Здравей, Роуз. — Вместо да отвърне на поздрава ми, Роуз се втренчи в кафето си и заопипва самотната кифличка до чинийката. — Какво стана?

— Задаваш много въпроси.

— Знам. Затова и плащам.

Нямаше причина да я карам да бърза. Изчаках Тод да ми донесе бира и да се отдалечи, после отпих една глътка от чашата и изтрих пияната от устата си с ръка.

— Какво стана?

Най-накрая вдигна очи към мен.

— Наистина ли са от твоето семейство?

— Донякъде.

Протегнах ръка и улових дланта ѝ.

— Ти как си?

— Нищо ми няма.

— Как мина?

— Имаш снимките, ако това те интересува. Просто не мога да повярвам, че може да има такива хора.

— Роуз, какво по дяволите, се случи?

Тя отпи от кафето, взе цигарата, която ѝ предложих и я запали.

— Всички вие сте Барин, нали?

Потвърдих.

— Куче...

— Слушам те.

— Той е помия.

— Знам го отдавна.

— Защо не ми каза каква помия е той?

— Осигурих ти пътя за бягство, нали?

— Благодаря. Ама наистина. За малко да не успея да се възползвам.

— Очевидно си успяла. — Отдръпнах се назад и се усмихнах.

— Дявол да го вземе, престани да се хилиш! Това, че съм професионална курва не означава, че можеш да ми се хилиш така!

— Това е защото те харесвам, скъпа.

— Върви на майната си.

— Още не.

Когато вдигна очи, забелязах, че в тях има сълзи, при това не отскоро.

— Лий ще ме намрази.

— Ти си си виновна.

— Куче... аз не съм закоравяла като тебе.

— Но си също толкова мека.

— Каква полза от това?

— Помниш ли, че ти казах да се омъжиш за Лий? Той има нужда от човек като теб.

— Помня.

— Направи го.

— Ще ме вземе ли?

— Трябва да си изгубила скапания си мозък! Той има нужда от теб!

— Но не и от теб, така ли?

— Облаците се изцедиха, Роуз. Всичко свърши. Вярваш ли ми?

— Вярвам ти. — Тя остави чашата и положи всички усилия да се усмихне. Най-накрая успя. — Наистина ли ще ни оставиш на мира?

— Да.

— Копелето се опита да ме убие. Направих всичко възможно с него, а след това поиска да ме пречука! Никоя не го е чукала така, както аз, че даже получи и нещо в плюс, но така се напуши за нещо, че щеше да ме затрие. Знаеш ли, Куче, аз съм отдавна в професията и

неговият тип ми е познат, само че братовчед ти е убиец. Ако не беше подготвил всичко, щях да излятя през балкона и да стана на пихтия.

— Но сега си тук.

— Би трябвало да кажа, че не благодарение на теб... но все едно, тук съм.

— Гот ли ти беше?

— Помиярът дори не получи нормална ерекция.

— Ти му помогна?

— Направих, каквото можах. Заради снимките.

— Добре.

— Между другото... не че не са ме снимали и преди, но какво смяташ да правиш с негативите?

— Можеш да ги задържиш.

— Всъщност, все ми е едно. Лий знае каква съм.

— Тогава да ги унищожим, за да не оставяме следи.

— Казах му, Куче.

— Той как реагира?

Роуз се усмихна и разпери объркано ръце.

— Каза само, че и Червения барон го убиват.

— Чете прекалено много комикси.

— Всичко ли свърши?

Кимнах.

— За теб, да. Всичко свърши.

— Елиът е проявил филмите. Надявам се да ти помогнат. — Тя глътна последната капка кафе. — Разбрах, че вече си едно голямо „М“.

— Голямо „М“?

— Мъртвец.

— Колко си права.

— Някой се е минал съвсем левашки, нали?

— Точно така, скъпа.

Шарън ме удари с юмрук в корема, заболя я и аз целунах ръката ѝ, за да ѝ мине. Ако ме беше ударила сантиметър нагоре, щеше да се успее, но улучи токата на колана и ожули кокалчетата си. Тази реакция ме накара да се засмея с женствеността, която се криеше зад нея.

— Ти си мръсно копеле! — каза тя.

— Ако не е вярно, защо всички ще ме наричат така?

— Ще ми се да имах пистолет!

Подадох ѝ моя.

Не знаеше как да го държи, така че ми го върна.

— Можеш само да гледаш отстрани, малката.

— Гадна, шибана свиня!

— Затвори си устата и ме целуни.

Нахвърли се върху мен като тигрица — толкова разгорещена и мокра, толкова жадна, че трябваше да я сграбча, за да я укротя. Продължихме да се изяждаме един друг живи, докато играта стана толкова свирепа, че се наложи да се отдръпнем с обезумели от изненада погледи.

— Не така, скъпа — казах аз.

— Така — усмихна се тя.

Дъждът отново се усили и ни раздели, но в началото дори не го разбрахме.

Най-накрая тя облиза капчиците от устните си и сбърчи нос.

— Странни неща се случват, нали?

— Понякога.

— Защо трябваше да чакаш толкова дълго, преди да ми разкажеш за себе си?

— Трябваше да свърша някои неща.

— Понякога много се ядосвах. Дори си казвах, че щеше да е по-добре, ако не те бях срещнала.

— Може би наистина е така.

— Но кой тогава щеше да ме научи на нещата, които ми остава да науча?

— Едва ли са много, котенце.

Тя ме изгледа с насмешка и едва не посегна да ме удари пак, но си спомни разкървавената си ръка.

— И още нещо...

— Загубата на девствеността е нещо естествено — казах ѝ аз. — Природата осигурява наслада, която да притъпи болката и любов, която да замени съжалението от загубата на невъзвратимото.

— Няма нужда да философстваш толкова. Забравяш забавлението.

— Ти го помни.

Неочаквана светкавица превърна сивия ден в мътно син и зачакахме тътена на гръмотевицата. Той долетя, отекна в далечината и Шарън улови ръката ми.

— С какво мога да ти помогна?

— Има ли как да се добереш до досиетата на наетите от кинопродукцията хора?

Шарън кимна.

— Разбира се.

— Добре. Искам да провериш всички, наети отвън, но не помлади от да кажем... седемдесет. Провери осигурителните им карти и ако намериш някоя, която изглежда прекалено нова или умишлено състарена, отбележи я и ми се обади. Ако те питат нещо, кажи че е във връзка със застрахователната политика на компанията ви.

— Някакво конкретно име?

— Този не би използвал своето.

— Можеш ли да ми кажеш защо?

— Не.

— Това ще те изложи ли на някаква... опасност?

Поклатих глава.

— Ако не го открия, ще стане по-лошо.

— Добре. Ще се опитам, Куче.

— Ти си кукличка.

— Аз съм девственица.

— Всяка мадама е била такава някога. Не му придавай чак толкова значение.

Тя се усмихна дяволито, напръска ме с малко дъжд и тръгна към главната сграда. Някой наду свирка под голямата шатра и почивката свърши. Хората от екипа се отправиха към местата си с наведени заради дъжда глави. Избрах подходящия момент, тръгнах с трима от тях, заобиколих оградата със зяпачите и отидох до колата. Трябваше да изчакам няколко минути, докато успея да се мушна в движението, което не беше лошо, защото всеки, който имаше намерение да ме проследи, щеше да попадне в истинско задръстване. Знаех къде да отбия. Когато стигнах до улицата, която ми трябваше, свих надясно и продължих нататък, без да отделям очи от огледалото. Направих още два завоя и едва тогава се успокоих. Този път след мен нямаше никой.

Елиът Емблър ми подаде плика със снимките, прибра парите и благодари за бакшиша, който закръгляше сметката. Беше разглобил оборудването и бе сложил всичко на мястото му. Попита ме какво да прави с негативите. Казах му да ги пази още десет дни и ако не дойда да ги взема, да ги изгори.

Петнайсет минути след това бях в хотела и хванах Лийлънд Хънтър, точно когато се канеше да тръгне към Ню Йорк. Дадох му снимките. Той ги разгледа внимателно и аз казах:

— Сега ти си на ход, съветнико. Мисля, че волята на стареца е изпълнена. — Хънтър ми хвърли изпитателен поглед, но преди да успее да заговори, го прекъснах с жест. — За залагане на капан не се споменава нищо, нали? Братовчедът Дени се напъха в него изцяло по своя воля и ако искаш да знаеш, бих могъл да го понатисна, за да обясни някои тайнствени събития, станали в този, град, които местните хора предпочитат да заровят в боклукчийската кофа на времето.

— Не мисля, че ще се наложи, но ми се струва, че всичко това си е чиста загуба на сили и време. Какво ще спечелиш?

— Десетте бона.

— В удостоверения за акции. Не е нужно да ти казвам каква ще е бъдещата им стойност.

— А колко пъти пък аз трябва да ти казвам, че съм оптимист?

— Като всички онези, които са загинали, докато са се опитвали да летят, преди братя Райт да открият как става това.

— От теб искам само да подготвиш документите.

— Кога смяташ... хм... да се срещнеш с тях? Всъщност това не се налага, знаеш.

— Налага се. Искам да доведа нещата докрай. Остава и братовчедът Алфред.

— Разбирам.

— Какво ще кажеш за събота вечер, съветнико?

— Много добре.

— Уговори подробностите.

Хънтър кимна, вгледа се в мен за няколко секунди и попита:

— Мислиш ли, че ще имаш време да се радваш на триумфа си, Куче?

— Толкова дълго съм съумял да остана жив... Оцеляват само най-издръжливите.

Тръгнах по стария път извън града, като умишлено заобиколих завода „Барин“, в чийто обикновено тъмен двор сега се снимаха нощни кадри и множество прожектори хвърляха подобни на чадъри отблясъци жълта светлина. Преди няколко поколения това би било нормална гледка. Тогава собствените прожектори на завода обливаха стените и го превръщаха в светлото сърце на града. Сега приличаше на последната глътка въздух на умираща риба.

На два пъти угасих фаровете, преди да завия, за да не рискувам. Бях следил твърде много коли нощем и съм ги разпознавал само по фаровете. Не исках същото да се случи и на мен. За по-голяма сигурност спрях на два пъти. Нямаше никой, така че свих по разклона към къщата на Люси Лонгстрийт, следейки пътя през монотонното щракане на чистачките.

Когато стигнах, завих по алеята, качих се по стълбите и почуках на вратата. Никой не отговори, така че почаках малко и почуках отново. Този път отвътре долетя крясъкът на Люси да вляза.

Тя седеше сама край масата пред празна чаша от кафе, тесте карти и почти запълнен лист за писане. Изглеждаше безумно ядосана.

— Къде е приятелката ти? — попитах.

— Изчезна временно. Не мога да играя сама, така че седни, красавецо. — Протегна крак под масата и изрита стола навън, за да ме улесни. После присви очи нетърпеливо и каза: — Чакай да сметна докъде сме стигнали с Бет и ще започнем наново.

Нещо с нея не беше както трябва и когато взе листа и химикалката, за да сметне резултата, видях как надраска пет букви, които нямаха нищо общо с играта, но пък бяха напълно ясни — капан.

Люси Лонгстрийт беше живяла достатъчно дълго, за да си представи какво може да стане, така че когато скочих от стола, тя вече се бе плъзнала под масата. Чух стъпките откъм входната врата зад гърба си и с първия изстрел успях да угася лампата. След това някакъв крак изрита оръжието от ръката ми и го запрати в другия край на стаята. Но шансовете ми вече не бяха лоши. Когато и да докопах, щеше да е враг, докато те трябваше да се уверяват лично, че са хванали

именно мен. Първият се натъкна на юмрука ми, който натика зъбите му в гръкляна. По ръката си усетих лепкавата кръв. Когато той се блъсна в стената, аз се изтърколих вляво и дръпнах рязко краката на още един. Пистолетът в ръката му изтрещя и светкавицата от цевта опърли бузата му, навивайки кожата с изгорял барут. Сграбчих пистолета с една ръка, подложих коляно под лакътя му и е едно движение му счупих китката. Крясъкът му заглуших, като стоварих дръжката на пистолета върху черепа му.

Просто нямаше достатъчно време. Видях силуетът да се извисява над мен, долових движението и изработваните ми с години рефлексии сработиха. Дръпнах рязко глава, но металния прът успя да се стовари върху слепоочието ми. Ослепях от болка. Опитах се да помръдна, но не бях в състояние. Разбрах, че всичко е свършило, защото проблесна пламък на запалка и с периферното си зрение успях да различа силуета на автоматичен пистолет.

Когато чух трясъка изругах тихо и единственото, което успях да си помисля, беше, че това е най-глупавият звук, който съм чувал да издава пистолет и че да умреш в края на краищата не е толкова лошо, щом като смъртта може да изкривява звуците чак толкова и не те кара да чувстваш страданието от куршума. Никаква болка. Само огромна, тежка маса, която те натиска надолу, надолу, надолу...

Когато отново стана светло, примигнах за да махна сълзите от очите си и през звънтенето в ушите си чух Люси Лонгстрийт да пита:

— Добре ли си?

— По дяволите!

— Ще ругаеш по-късно. Сега изпълзи изпод този палячо, защото те изпоплеска с кръв.

Надигнах се на колене и усетих как трупът се изтъркаля от гърба ми на пода. Всички бяха живи и дишаха, но им беше много зле, особено на онзи, на когото Люси едва не изкара мозъка, като го цапардо-са с тежката старомодна лампа, която някога стоеше в средата на масата ѝ в публичния дом.

Поех си дъх за около минута, а след това ги разгледах. Двама от тях не бях виждал никога, но третият беше стар приятел. Сега китката му беше счупена, а на черепа му имаше страхотна вдлъбнатина. Блеки Сондърс, главорезът от Трентън, щеше да види доста зор, докато обясни всичко това на Чет Линдън.

Чет щеше да види още повече зор, докато го обясни на мен.

Пурата, която Люси се опитваше да запали, беше скъсана на средата и не искаше да гори. Тя я изплю ядосано и затършува в джоба си за нова. Когато я запали, ми се усмихна криво.

— Като едно време, хлапе. Познаваш ли ги?

— Знам кой ги е изпратил. Какво стана?

Тя сви рамене, като че ли подобни неща ѝ се случваха всеки ден.

— Нахълтаха преди около два часа. Изкараха акъла на Бет и момчетата.

— Какви момчета?

— Старият Стенли Крамър и Стони. Бет ги изпрати да изровят някоя помия за братовчедите ти. Намериха това-онова. Открили са едно от пострадалите момичета и то е написало писмо с всички подробности.

— Те добре ли са?

— Нищо им няма. Завързани са в кухнята.

— Слушай, Люси... не ми го разказвай на серии като по телевизията, нямам никакво...

— Спокойно, синко. Първо ми кажи какво ще правим с тия отрепки. Ако искаш, все още познавам някои хора, които...

— Остави това. — Минах покрай нея и след пет минути тримата бяха така завързани, че не можеха да помръднат, ако не решах аз. Намерих своята ютия, прибрах я и накарах Люси да седне. — Така. А сега ми кажи всичко.

Тя кимна към Блеки и дръпна от пурата.

— Този е приказливец. Много ти беше ядосан за нещо, Куче. Изглежда са ходили из града и са проверявали познатите ти, но не им е провървяло, докато не чули старият Джук да казва на Тод, че те е виждал, колко добро момче си бил и че имали нещо за теб. Джук се отплеснал и обяснил, че най-напред ще дойдат тук, а после ще потърсят и теб. Стенли и Стони дойдоха тук и изпратиха Джук да свърши някаква работа. Проследили са ги.

— Никой не ми се е обаждал.

— Опитвах се да те намерят.

— Не останах на никое място достатъчно дълго.

— Точно така. Решиха да те почакаат. Дявол да го вземе, след като завързаха останалите в кухнята, единият от тези дори поигра на карти

с мен. Копелето му с копеле мамеше и трябваше да се откажа. Знаеш ли колко ми струва тази лампа?

— Десет долара.

— Да, но тогава доларът беше долар.

Усмигнах ѝ се криво и казах:

— Хайде да ги освободим от кухнята.

Страхът на Бет се бе превърнал във възмущение и тя бе готова веднага да ги залее с ведро вряла вода, но успях да я разубедя. Оставих я да ги изрита по главите един по един и да се наслади на приглушените стонове, които излизаха през запушените им усти. Крамър и Стони не искаха нищо подобно и се наложи да изпият по няколко солидни глътки от най-хубавия скоч на Люси, преди ръцете им да престанат да треперят. Също така не беше лесно да накарам Стони да си спомни къде е сложил писмото, но най-накрая го изрови от джобовете на едно старо яке, метнато на облегалката на стола.

Беше подробно, с места и дати, а в края се споменаваха още две имена на жени, които биха участвали в притискането, ако им се гарантира, че няма да пострадат. Самата тя била готова да свидетелства и в съда, ако нещата опрат дотам. Сега вече можех много сериозно да подпала чергата на братовчеда Алфред.

Прочетох писмото и го прибрах в джоба си.

— Благодаря — казах след това. — ще ви се отплатя както трябва за това.

— Не искаме нищо, мистър Кели — обади се Крамър. — Освен завода „Барин“ да заработи на пълни обороти.

— Ще ми се да можех да ти обещаю това.

— Каза, че ще опиташ да го направиш.

— Без съмнение. Само че от опита до резултата разстоянието е голямо.

— Но ще опиташ?

Кимнах.

— Дори и Крос Макмилън да се озъби?

— Ще ми той да беше единственият, който ми се зъби. Тези тримата са само началото.

— А когато Крос чуе какво е...

— Не ги е изпратил той.

Погледите на двамата се срещнаха, после се насочиха към Люси.

— По-лошо ли ще става? — попита тя.

— Няма да повярваш, скъпа — кимнах с глава към другата стая, където онези тримата цапаха с кръвта си килима на Люси, — че тази страна на въпроса изобщо не ме безпокои. Скапаният Макмилън притежава достатъчно власт, за да навреди на когото си поиска, а аз не мога да му попреча по никакъв начин. У него са парите и изпитва достатъчно силна омраза към семейство Барин, за да разруши всичко тяхно с искрено удоволствие.

— Майната му! — изръмжа Люси.

— Опитай се да го кажеш на цял град, пълен с хора, в чиито очи светят току-що запалени звезди.

— Какво ще правим с приятелите ти оттатък?

Усетих как устните ми се разтеглят в усмивка и освобождават тялото ми от напрежението.

— Обади се на Бени Сакс да дойде да ги прибере. Не знаете нищо, освен че са нахълтали тук и са направили каквото направиха. Имате четирима свидетели, които ще потвърдят историята.

— Каква история?

— Много просто. Стенли се е измъкнал от въжетата, развързал е Стони и Бет и сте им разказали играта.

— Ние!? — гласът на Крамър изтъня от изненада.

— Разбира се. Тези типове няма да отрекат. Направете каквото ви казвам.

Люси не беше вчерашна. Очите ѝ се свиха в гънките уморена плът и зениците ѝ станаха колкото карфици, докато се мъчеше да прочете мислите ми.

— Добре, Куче — каза тя накрая. — Ще стане както искаш.

Тръгнах, докато Люси се обаждаше по телефона и Крамър ме изпрати до вратата. Когато я отворих, той ме докосна по лакътя. Стоеше в тъмното и не виждах лицето му, но в гласа му долових нещо странно.

— Не се безпокой много за онзи тип Крос, Кели.

— Защо, Стан?

— Защото от тревоги не остава време да направиш нищо друго. Ще видиш.

— Радвам се, че е останал поне още един оптимист — отвърнах аз.

Нощните светлини на завода образуваха малки мътни ореоли в дъжда. Камионите и караваните от западната страна на главната сграда бяха затворени и заключени, и единственият звук долиташе от матката будка на пазача, в която работеше телевизор и боботеха два леко пийнали гласа.

Бях вдигнал яката си, за да се предпазя от дъжда, който ме блъскаше откъм гърба. Промъкнах се през сенките на храсталаците, скрили фасадата на постройката, застанах зад тях и опипом намерих служебния вход. Вратата изскърца на несмазаните си панти и звукът отекна в празния коридор. Отдавна не бях влизал през тази врата и мястото оттогава беше ремонтирано многократно, така че се наложи да спра за миг, докато се ориентирам, след това тръгнах през тъмните помещения и стигнах до фойето.

От другата страна, на мястото, определено за екипа на С. К. Кейбъл, видях познатия изящен гръб на една красива блондинка, приведена над някакви папки. С едната ръка прехвърляше напечатани картончета. Приближих се, насладих се за миг на светлината, която се процеждаше през русата ѝ коса и казах:

— Здравей, красиво момиче.

Шарън подскочи, събори половината картончета на пода и рязко се обърна към мен, вцепенена от изненада.

— Куче! Дявол да го вземе! Никога не прави това! — Тогава видях лицето ми и очите ѝ се разшириха. Мина доста време, преди да е в състояние да заговори отново. — Какво е станало с теб?

— Имах неприятности. Нищо ново. Нищо неочаквано.

Шарън стана и ме прегърна, забивайки пръсти в мускулите ми.

— О, Куче! Проклето Куче!

— Няма нищо, скъпа. Добре съм. — Отдалечих я леко и вдигнах брадичката ѝ с ръка. — Войната се състои от отделни битки. Тази спечелих аз.

Тя се засмя и избърса сълзите от очите си.

— И предполагам на мен не се полага да знам какво се е случило?

— Предполагам, че си права. — Затворих вратата, заключих и спуснах всички щори. — Откри ли нещо?

— Не би трябвало да ти казвам нищо.

— Какво стана с осигурителните карти?

— Нищо. — Шарън ме улови под ръка и ме отведе до бюрото. — Проверих по два пъти всички, наети чрез Кейбъп и не открих нищо съмнително. Не съм детектив, но знам как се изготвят такива документи. Всички са редовни като зарове в Лас Вегас.

Разочарованието ме обля като течен катран и тя го долови. Изпитвах единствено онова тъмно, лепкаво чувство, което не позволява на човек да се махне от зоната на обстрела и го кара да стои там като някаква вързана коза, чакаща да дойде тигъра, за да я изяде.

— Но ми хрумна нещо друго — добави Шарън. Чувствах се толкова отвратително, че за малко да не я чуя. Най-накрая осъзнах какво ми говори и се обърнах, за да я погледна.

— Фабриката също наема хора. Помолих момичето в техния отдел да ми позволи да прегледам досиетата, защото спешно може да се наложи да наемем определени типажки. Нямаше много време, така че разгледах само най-възрастните — на около шестдесет години. Постари тук не вземат на работа. Доста говорих по телефона, за да потвърдя самоличността им и попаднах на трима, за които никой не би могъл да гарантира. И тримата са дали за справка местни предприятия, но на две от тези места казаха, че такива хора никога не са работили там, а третото изобщо не съществува.

— Как се казваше то?

Каза ми и тъмното, лепкаво чувство започна да се разсейва.

— Имаш ли адреса му?

Шарън взе едно картонче и ми го подаде. Девет, нула едно, Шърман.

— Знаеш ли къде е?

— Да. Знам къде е.

— Не ми казвай, че не мога да дойда с теб.

— Не... няма да ти го кажа. Поне толкова си заслужила.

Тя се отдръпна и ме погледна косо.

— Съгласи се прекалено лесно. Това не ми харесва.

Долових умора в гласа ѝ.

— Ще ти предложи великолепна клауза за спасение, скъпа.

— Какво?

— Няма значение. Ще видиш какво имам предвид.

Бях играл на топка на улицата, а на ъгъла паднах от камиона за лед. Сега беше павирана, но тогава беше само отъпкана от обкованите с желязо колела на конските каруци и на старите камиони „Мак“, задвижвани с верига. По едно време на тротоара сложиха газови фенери и ние висяхме на напречните железа и триехме гърбовете си в стълбовете като маймуни, за да се показваме пред момичетата. Сега улицата не беше кой знае колко по-светла — мръсните електрически лампи едва осветяваха основите на стълбовете си. Спрях край бордюра пред една стара, порутена къща, на второто стъпало на която с боя бе написано „901“, угасих мотора и слязох. Шарън ме последва, без да каже нищо, след това мушна ръка в моята и леко я стисна. Ноктите ѝ се забиха в кожата ми. Дланта ѝ беше потна. Натиснах звънеца и зачаках.

Никой не отговори. Натиснах звънеца отново. Опитах трети път и тъкмо се канех да проверя дали е заключено, от тъмнината в единия край на верандата се чу глас:

— Защо се забави толкова, Куче?

— Ферис — промърморих тихо. — Фабриката ти тук не е особено представителна.

— Но продуктът е висококачествен, лесно се пакетира, търсенето е страхотно, а печалбите — огромни. Ще влезем ли?

Сега вече беше стар, но годините не му се бяха отразили много. Влачеше крака, но това беше театър и когато си даде сметка, че разбрах, котката у него взе превес. Косата му беше сива и мека, а дрехите му торбести и износени, но тялото му беше все така мускулесто и жилесто, което показваше, че старите навици не умират лесно. Бе поддържал формата си, въпреки че вече не му се налагаше.

Когато му представих Шарън, той разтри тила си с ръка — стар знак, който означаваше, че трябваше да го запозная със статуса ѝ, преди да продължи нататък. Ако се намирах в притеснено положение и тя бе част от играта, беше готов да натисне спусъка на собствената си месомелачка. Вече ме предупреждаваше да се махна от линията на огъня.

— Браво, приятел — припомних си отговора и видях как се отпуска. — Сега тя е част от отбора ми — обясних след това.

— Разбира се. Времената са се променили, но всъщност изобщо не се променят. Каква беше онази френска поговорка?

— Колкото повече нещата се променят, толкова повече остават същите. Мислех, че вече не си жив, Ферис.

— Само вълненията умряха. Една сутрин се събудих и си казах, че светът не заслужава нито да го спасяваш, нито да го унищожаваш. При монотонното клане на времето дори изтънчената омраза и любовта към удоволствията се превръщат в чиста скука.

— Тогава защо се върна?

Ферис се отпусна на един стол и когато се облегна, износеното му вълнено сако леко се изду от пистолетите, които носеше от двете страни на колана си. Еднакви 9-милиметрови немски пистолети. Р-38, спомних си.

— Поради две причини — обясни той. — Най-напред, длъжник съм ти, задето получи онзи куршум вместо мен при последната работа в Берлин. Втората е чисто любопитство. Искях да видя как ще реагира един стар, оттеглил се професионалист, когато в скута му попадне големият.

— Не ме будалкай, Ферис. — В гласа ми се появи ледена нотка, която не можех да спра.

Той кимна и малките му очи се усмихнаха.

— Все още си умен, момче. Не трябваше да се отказваш. Да, наистина има още една причина. Светът се самозамърсява и скоро ще се самоунищожи. Можеш да обработваш боклуците, за да запустиш комините и да въведеш рециклиращи се бутилки, но никой не е в състояние да изчисти мръсотията, от която двамата бяхме част. Помислих си, че може би ще опиташ.

— Откога се интересуваш от екология?

— В деня, когато един млад човек, когото познавах и когото съм обучавал, ми каза, че придружава до Щатите пратка хероин за много милиони долари и че надушва грабеж. Уреди смяната, но не прояви достатъчно внимание и го убиха в един марсилски ресторант.

— И за всичко обвиниха мен.

— Нищо по-естествено от това. Нагласих всичко така, че да сочи към теб, но тъй като ти имаш репутацията, реших да ти предам щафетата и да те оставя да започнеш оттук. Прекалено стар съм, за да се забавлявам, парите и игрите за мен вече не означават нищо. Ти си

достатъчно млад, за да се насладиш на всичко това. — Той погледна Шарън, все още усмихнат. — Освен ако наистина не си се оттеглил.

Можех да застрелям старото копеле в същия момент, но от цялата работа не беше изключено да излезе нещо забавно, така че му се ухилих с присвити устни.

— Оттеглил съм се, но да приемем, че са ме повикали на консултация. И... още нещо. Как ме откри?

— Изобщо не си направи труда да прикриеш следите си, синко. Доста глупаво, нали?

— Изобщо не съм си правил труда да мисля за това.

— Но без съмнение създаде доста проблеми на всички останали. Доста време им отне, докато научат къде си. — Той се засмя. — Хубава работа свърши с Брайди Гръка и Маркъм.

— Не ги убих аз.

Той пак се засмя и забарабани с пръсти по перилото на стола.

— Знам. Но всички останали бяха твое дело, нали?

Нямаше смисъл да му отговарям. Знаеше отговорите.

— Кой остана, Куче? — Знаеше и този отговор, но искаше да го чуе от мен.

— Арнолд Бел.

— Той е от новите, Куче. Чувам, че бил дори по-добър от теб, в дните на най-голямата ти слава. Платено му е в аванс и той е от хората, които са изцяло посветени на работата си. Ти си най-голямото предизвикателство пред него и след като те премахне, той ще е първият в бизнеса. Ще дойдат други като Фльор и Турчина и те винаги ще се нуждаят от услугите на хора като Арнолд Бел, за да държат навлеците настрана от империите им. Направиха всичко възможно, за да те очистят, защото ти си най-голямата заплаха за всички тях. Докато си жив те никога няма да се чувстват в безопасност. И изпращат най-големия стрелец и всички преимущества са на негова страна.

— Мислиш, че ще може да ме пипне?

— Разбира се. Знаеш как става в нашия бизнес. Винаги тези, които се издигат, премахват онези, който се канят да излязат.

— Тогава защо си ме нахиснал?

— Понякога старците имат нужда от завръщане към миналото, за да освежат спомените си. На моята възраст човек може да живее само с това. Съжалявам, че няма да съм тук, за да го видя. Предполагам, че

ще е кървава история. Може би ако ме беше открил малко по-рано, шансовете ви щяха да са равни, но ти се забави, приятел. Рефлексите ти са налице, но старият компютър вече не работи така бързо, както преди. Старите кучета ги приспиват, синко. Готов си за инжекцията.

— А не мога ли да излая за последен път? — попитах.

Ферис кимна.

— Можеш дори да изръмжиш.

— Много ти благодаря. Къде е стоката?

— В един стар камион отзад. Не си прави труд да ме питаш как съм я докарал дотук и как смятам да се върна у дома. Един ден всички ще го прочетат в мемоарите ми. — Той бръкна в джоба си, извади ключ за стартер и ми го подхвърли. — Както се изразяваше някога, топката сега е у теб.

Беше скрит в сянката на къщата. Стар закрит Додж с изпомачкани калници и врати, които се отваряха със сила. Откъм страната на шофьора нямаше стъкло, а дупките на седалката бяха покрити със старо войнишко одеяло. Ключът ставаше за задната врата и когато я отворих, запечатаният орехов ковчег заблестя с мека светлина от пламъка на кибритената клечка. Шарън ахна и ръката ѝ стисна моята. Освободих се, качих се в каросерията и счупих печата на капака. Когато видях, че надничам в тапицирания със сатен сандък, лицето ѝ пребледня, а очите ѝ светнаха.

— Куче... — едва долових шепота ѝ.

— Това е най-големият труп на света, скъпа. Тук има достатъчно хероин, за да наблъскаме със свръх-доза всички наркомани в Ню Йорк едновременно.

Затворих ковчега и слязох от камиона.

— Куче... — повтори тя пак. — Хероин?

— С голямо „X“.

— Твой?

— До грам. За милиони долари и всичките са мои.

Не беше нужно да гледам лицето ѝ, за да доловя отвращението ѝ.

— Какво смяташ да правиш с него? — попита ме след това и в гласа ѝ се появи ненавист.

— Ще го продам, малката.

Този път не ме докосна. Направи крачка встрани и се сля със сянката.

— Мисля, че те мразя. Куче — каза Шарън много спокойно.

— Това е добре, защото не би могла да разбереш какво струва това нещо.

— Много добре разбирам. Трябваше да те послушам по-рано. Този свят щеше да е много по-добър, ако в него нямаше хора като теб.

— Тогава се навъртай наоколо и ще гледаш, когато го напускам.

— Ще го направя, Куче. Нали и без това искаше точно това?

Стомахът ми се сви на топка, но трябваше да го преодоля.

— Да.

Огледах, за да видя Ферис, очаквах да чуя сардоничния му смях.

Но той вече бе потънал обратно в миналото и ме бе оставил сам с ужасния си подарък.

Не можеш да запазиш поза на достойнство, когато пред очите ти зее грозната муцуна на автоматичен армейски колт 45-и калибър. Не и когато знаеш кой е типът, стиснал синкавата стомана и си бил сигурен, че си се отървал от него преди няколко часа. Не и когато си по чифт раирани долни гащи, без нищо друго и кльощавите ти крака не искат да застанат спокойно, а една фантастична руса красавица, с току-що озлобени от живота очи, те гледа с погнуса.

— Само още веднъж, приятелю, или „Уелър-Фабре“ ще се лишат от услугите ти завинаги. Знаеш новия номер за свръзка и знаеш къде е.

— Моля... мистър Кели, знаете какво ще се случи, ако ви кажа къде...

Ухилих се по стария гаден начин и стиснах дръжката на пистолета.

— Знам какво ще се случи, ако не го направиш.

Нямаше голям избор. Ако ми кажеше, поне щеше да има час преднина.

Той ми каза и аз го приспах — за да спи по-дълго — с дръжката на колта.

Прибрах пистолета, възвърнах нормалната си физиономия и се върнах при камиона с Шарън. Погледнах часовника си. До изгрев оставаше около час. Това беше времето, когато Ню Йорк изпадаше в следоргазмен транс, когато потъваше в задушени от смога сънища, времето между тези, които идват и тези, които тръгват. Дъждът правеше всичко възможно, но никога нямаше да успее да измие петната от железобетонната кожа на града. Запалих мотора на камиона и подкарах през града към една бензиностанция, откъдето трябваше да се обадя по телефона. Напълних резервоара, взех две кафета от автомата и се качих в кабината.

Когато Шарън пое димящата чаша от ръката ми, попита:

— Наистина ли щеше да го убиеш, Куче?

Включих на първа и освободих съединителя.

- Нямаше да е първият.
- Не те попитах това.
- Той СИ мислеше така.

Преди много години Фрийпорт беше мързеливо малко селце на Лонг Айлънд, намиращо се на съвсем малко разстояние от голямата зоологическа градина във Фън сити надолу по магистралата. Но това беше отдавна, преди да навлезе прогреса с калпавото си планиране и увеличаването на населението. Сега беше един най-обикновен задушаващ се град, с коли, паркирани броня до броня навсякъде по улиците, настояващо да се нарича „предградие“, борещо се с приливите и отливите на автомобилното движение и глобите за неправилно паркиране.

Открих улицата и намерих бледожълтата къща, която беше непосредствено преди пресечката. Влязох в алеята със загасени светлини.

Светлината от изток вече пронизваше мъглата, обвила крайбрежната ивица. В жълтата къща Чет Линдън сигурно спеше съвсем спокойно, защото знаеше, че е дал заповедта, че тя трябва да бъде изпълнена и че електрониката е огромна пречка, с която не може да се справи никакъв враг.

Шарън ме наблюдаваше как неутрализирах алармената инсталация с помощта на две хитри инструментчета, по начин, който сигурно щеше да накара Чет по-късно да сложи примки на шиите на така наречените експерти. Изчака ме спокойно докато се мушнах през прозореца и деактивирах вторичната инсталация на вратата, след което влезе. В стоманените ѝ очи се четеше наслада от момента... бяха като очи на женско животно, очакващо мъжкаря да убие плячката.

Събуди се, когато почувства студената цев на колта под брадичката си и ме чу да казвам:

— Светлина, скъпа.

Лампата светна и Чет се отърси от съня окончателно, изпълнен с омраза към себе си, задето не се опита и не успя да посегне към пистолета, който измъкнах изпод възглавницата, му и продължи да лежи неподвижен, когато намерих армейския нож до крака му, на една ръка разстояние.

— Допусна груба грешка, Чет. Казах ти да ме оставиш на мира. Дори те предупредих какво ще стане, ако не ме послушаш.

Той наблюдаваше пистолета в ръката ми. Ударникът беше изтеглен назад, а дупката в предния му край приличаше на тунел за ада.

— Хитър си, Куче. Какво стана с Блеки и другите?

— Познай.

— Значи все пак ти прекрачи границата.

— Стани и се облечи.

Чет погледна Шарън.

— Виждала е мъже по голи задници и друг път — казах му.

— Трябва ли да се обличам, за да ме убиеш?

— Винаги си ми казвал, че съм човек със стил.

— За хора като нас винаги настъпва краят, нали?

— Винаги.

— Съжалявам, Куче.

— Не съжалявай.

— О, не за себе си. Съжалявам за теб. Не ми се ще да прекрачиш и тази граница. — Той отметна завивките и седна на ръба на леглото. Погледна Шарън. — А ти си... Знаеш ли кой е той? Знаеш ли всичко за него?

— Знам — отвърна Шарън.

— Разбирам. — Погледът му се премести върху мен. — Ти трябва да унищожиш всички, нали?

Свих рамене.

Всеки трябва да се бори за живота си. Когато знаеш, че ти остава само една минута, се опитваш да го направиш — можеш да изпаднеш в буйство, можеш да решиш да мислиш спокойно, но се опитваш. Чет предпочете да мисли.

— Можеш ли да го спреш? — попита той Шарън.

— Всички опитаха — отвърна тя. — Ти можеш ли?

Чет не се уплаши и не започна да моли. Облече се и отиде в собствената си всекидневна, където се разположи на един стол, за да се чувства комфортно, когато лодкарят дойде за да го преведе през реката. Питаше се кой ли може да чакаме в този час на денонощието и в този момент на вратата се позвъни. Изпратих Шарън да отвори.

Едрият мъж дойде сам, както му бях казал, видя ме с пистолет в ръка и не направи никакъв опит да си играе със собствения, който висеше готов на колана му. Беше професионалист от висока класа и нищо не можеше да го впечатли.

— Навън — казах и го заведох при камиона. Оставих едрия да погледне какво има в лъскавия орехов ковчег и след това да го покаже и на Чет.

— Какво искаш, Куче? — попита едрият.

— Само ключовете от колата ти — отговорих аз.

Подаде ми ги. Погледнах Чет, после него.

— Ще ти разкаже страхотна история — казах. Спокойното му, безразлично италианско лице се обърна към мен. Видях тъмните му, престорено добродушни очи.

— Предпочитам да я чуя от теб.

— Краят още не е дошъл, приятел. Няма смисъл, преди да сме видели края.

— Знам какво ще напише Дик Лейгън. Вестникарският синдикат има достатъчно пари, за да купи всички факти от края на войната, когато започна да действаш ти. Добрали са се до всички по съответните канали и няма как да се измъкнеш от това.

— Може би трябва да поговориш с него — отбелязах.

— Няма да ме изслуша.

— Но няма как да не изслуша мен. — Спуснах ударника на колта, но задържах палеца си върху него. — Или армейската ми играчка.

Досега не го бях виждал да се усмихва истински и съжалих, че го видях. Погледна към тъмната каросерия на камиона и белите му зъби проблеснаха на ранната утринна светлина.

— Да запазя ли ковчега, Куче? Майка ми казваше „Не пилей, за да не изпадаш в нужда“.

— Запази го, Винсънт. Само че не за мен.

Гадният дъжд изглежда нямаше намерение да престане. Плискаше се в предното стъкло на колата и единствената ленива чистачка пред мен едва успяваше да го махне. Сутрешното движение по шосето вече започваше. Някакво едва пълзящо комби бе задръстило

пътя и зад него се насъбираха облаците на нетърпението и нервите, които щяха да се опъват до скъсване през целия ден.

Шарън не поглеждаше към мен. Очите ѝ бяха отправени към редиците автомобили, а ръцете ѝ лежаха отпуснати в скута, сякаш изпълнени с безнадеждност и съжаление. Когато свих по разклона към Линтън, тя се обърна към мен за миг, сякаш бе взела някакво решение, после се отказа, поклати глава и пак се загледа напред.

Но нямаше да е в състояние да задържи всичко това в себе си — беше станала свидетел на твърде много неща и някак си смисълът им ѝ убягваше. Знаех, че се опитва да достигне до отговорите сама, но безуспешно.

Когато най-накрая не издържа, заговори сякаш някой вадеше думите насила от устата ѝ.

— Какво ще пише Дик Лейгън за теб, Куче?

— Има ли някакво значение?

— Преди... когато ми каза за... онези, другите неща, нямаше никакво значение. Само че този ковчег... Наистина ли в него имаше хероин?

— Съвършено чист, от най-добро качество. Може би най-голямата пратка, която е стигала дотук от много, много време насам. — Говорех тихо, с равен и спокоен глас.

— И беше твой? Изпратили са го на теб?

— Точно така, но сега получателят се смени.

— Не бих позволила това да се случи, Куче.

— Кое?

— Този... полицай. И дребният зъл мъж. Мръсните копелета, които продават тази гадост нямаше да ги има, ако някой не ги защитава. Бях свидетел и бих могла да ги улича. Струва ми се, че Дик Лейгън ще е готов да ме изслуша.

По дяволите. Нека си мисли каквото ще. Така е по-добре за нея.

— Ще ти трябват доказателства, скъпа. Не мисля, че някой ще види повече този ковчег. Лейгън не би се опитвал да отправи необосновани обвинения, а никой друг няма да потвърди думите ти.

Шарън се замисли, без усмивката да слиза от устните ѝ и сякаш лицето ѝ казваше, че няма да стане така.

— Каква беше цената ти, Куче?

— Никога не би повярвала.

— Не... Ще повярвам. — Погледът ѝ отново стана студен и директен. — Милионите ли?

— Повече от това, котенце. Много повече. Това, което получих срещу този орехов ковчег с дърворезби, не може да се купи с пари.

— Кое струва повече от парите?

— Ако досега не си разбрала, никога няма да разбереш.

Все още не сваляше поглед от мен. Очите ѝ бяха като тънки свредла, забиващи се в плътта ми.

— За теб, Куче. Кое е по-скъпо от парите за теб?

— Възможността да се прибера у дома. Да съм свободен. — щях да ѝ кажа още нещо, но се улових навреме и млъкнах. Взирах се в пътя напред през дъждовните капки и изведнъж усетих, че очите ѝ вече не ме бодат. Погледнах я за миг и видях, че изражението ѝ се е променило. Някаква обърканост гризеше мислите ѝ и я караше да се мръщи. Прехапа долната си устна и в угълчетата на очите ѝ се появиха сълзи.

Когато завих по пряката, на която бях оставил колата си, пред къщата, използвана от Ферис, видях задръстването напред, двата мигащи полицейски буркана и пожарните, препречили улицата. Над нещо край бордюра се издигаха кълба черен дим, но тълпата любопитни пречеше да видя какво беше то. Но счупените прозорци на околните къщи се виждаха достатъчно добре.

Свалих стъклото и попитах две хлапета какво се е случило. Едното носеше ученическа чанта под мишница и изглеждаше пребледняло.

— Една кола избухна — обясни то. — Лудият син на Дженсън, дето обича да се вози на чужди коли, видял, че ключовете са на таблото и решил да иде с нея на училище, запалил я и тя избухнала. Колко му приказвахме за тия неща.

Тогава и на мен ми призля.

— Току що го пуснаха от поправителното заведение. Вкараха го точно за това — добави другото хлапе разсеяно.

Вдигнах прозореца и се замислих за миг.

— Куче...

— Това беше предназначено за мен.

Безпомощното ридание заседна в гърлото ѝ.

— Остана само един — казах аз. — След него няма да има никой друг.

— Кой? — попита Шарън.

— Най-опасният от всички. — Отново се стегнах. — Дявол да го вземе, имам още много работа!

Оставих Шарън пред завода. Тя ми се усмихна тъжно, вдигна яката на шлифера си и тръгна в дъжда към сградата. Камионите все още бяха паркирани в западния край на двора, но снимките днес бяха вътре и брезентовите навеси бяха прибрани, с изключение на един, под който няколко души от екипа пиеха кафе. Обиколих паркинга два пъти, преди да забележа Хобис, седнал в една кола. Спрях пред нея и му махнах да се качи при мен.

— Някакво раздвижване?

— Никакво. Ако не се брои инцидента с една паркирана кола в града. — Той ми се ухили вдървено. — Изпратих Сатъра да провери. Или са те предупредили, или имаш дяволски късмет.

— Какво научи той?

— Гръмнала е наетата ти бричка. Използвали са новите експлозивни, които реагират на топлина и се залепват за ауспуха. Става лесно и гърми до пет секунди, след като запалиш мотора. Работа на истински професионалист. Не мисля, че местните ченгета са се сетили как е станало. И едно хлапе е разкъсано на парчета. То пък какво е правило там?

— Опитвало се е да открадне колата. Оставих ключовете на таблото.

Хобис сви рамене и запали фасата, който извади от джоба си.

— Един потенциален професионалист по-малко. Кой го е направил?

— Арнолд Бел.

Той кимна, без да вдигне поглед от фасата, който се мъчеше да запали. Най-накрая успя и дръпна жадно.

— Старият Бел се разнообразява. Обикновено действа с онова малко пистолетче 22-и калибър. Сещаш ли се как те е намерил?

— Градът не е толкова голям.

— Аха. Но не му е било и лесно. Мислиш ли, че работи сам?

— Поне така е тръгнал.

— Може да се е свързал с някои от тукашните.

— Не би го направил. Арнолд Бел предпочита соло изпълненията. Ако се справи с работата, голямото гърне мед остава изцяло за него.

— Щом му плащат в аванс.

Завих зад ъгъла и отново подкарах към завода. Тонът на Хобис ми се стори малко странен, затова го погледнах въпросително.

— Тази сутрин се обадох в Ню Йорк — каза той. — В Европа всичко е пратено по дяволите.

Стиснах кормилото.

— Как?

— Момчетата на Фльор тръгнали срещу Турчина и пробихи търбуха му с един-два куршума. Турчина помислил, че ще мре и се разприказвал за едрата риба. Настъпил хаос, пипнали документацията му и някой от по-дребните риби също се разприказвали. — Хобис дръпна за последен път от фаса и го хвърли през прозореца. — Щяла да се разиграе добра сцена, но някакъв двайсетгодишен братовчед на един тип, който Фльор ликвидирал, успял да влезе с журналистическата си карта и му извадил очите с куршуми. Когато бойлерът гръмне, гърми светкавично, нали?

— Значи Гуидо може да е спокоен?

— Куче — каза Хобис, — стоял си настрана прекалено дълго. Оттатък ще решат, че са квит и когато бурята утихне, ще започнат отначало, но тук някой трябва да плати за грешните си преценки. Това е поучително и за другите, които се опитват да финансират нещо с пари на организацията. — Той изсумтя, което трябваше да мине за смях и добави: — Имаш какво да кажеш, нали?

Казах му за ковчега.

— Всекиму своето — отбеляза той, когато свърших. — А сега какво ще правим?

— Нищо не се променя. Дръжте завода под око.

— Щом плащаш. Кофти работа, но пък добри пари.

Оставих го край неговата кола, след това се измъкнах от двора, уверих се, че никой не ме следи и се обадох на Лийлънд Хънтър от една бензиностанция в края на града.

Беше събота сутрин и по обяд трябваше да се срещна със семейството. Два часа след това щеше да се проведе извънредно заседание на борда на директорите и се очакваше да присъствам.

Трябваше да си сложат цветя. Трябваше да наемат ръководител на траурната церемония, който да въвежда гостите с притихнал глас и лек поклон. Икономът полагаше всички усилия, но тайнствената усмивка на лицето му подчертаваше истинската същност на събитието. Погледът му ме обхвана като радар, без очите му да се отделят от лицето ми и разбрах, че знае всички отговори и ще се наслади на момента на откровението, когато всички карти се открият на масата. Поздравя Хънтър и мен с приятен глас, пое шлиферите ни и ни уведоми, че другите ни очакват в библиотеката.

Обърнах се към адвоката и вдигнах ръка.

— След теб, съветнико. Предпочитам да предизвикам драматичен ефект с влизането си.

Той ми хвърли изискан поглед и отбеляза:

— Един ден влизането и излизането ти ще станат едновременно.

— Като например се кача в кола, заредена с експлозив?

— Чудесен пример. Този ден приближава.

— Ще мисля за това, когато дойде.

Той кимна с безизразно лице.

— Може би е дошъл, храбри приятелю. Дочух някои зловещи слухове.

— Всички слухове са зловещи.

— Но не като този.

— Ще ми разкажеш ли за него?

— Не обичам да разпространявам слухове. Ако този е истина, съвсем скоро ще научиш за него.

— Добре. Е? Да влизаме. — Кимнах към библиотеката и го последвах до голямата врата.

Всички бяха там. Сцената не бе много променена от предишния път, с едно изключение. Сега никой не седеше зад бюрото. Бяха се скупчили в дъното на стаята, сякаш за да търсят закрила в близостта си. Държаха пълни чаши, преструваха се на весели с притихнали гласове, от всяка пора на телата им дишаше омразата. Все пак в

поведението им долових нещо скрито, което означаваше, че пазят някакъв коз за най-накрая. Ако някога снимката на дядо ми от стената е гледала с удоволствие, мисля че беше в онзи момент. Очите му ме гледаха с дръзка предизвикателност и ми казваха, че бих могъл да прескоча капана, ако бях истински Барин, но копелетата нямат и троха шанс. Опитът беше добър, но беше само това — опит. Човек не се опитва да прескочи пропастта — или успява, или умира на дъното.

Никой не ме чу, когато промърморих:

— Майната ти, старец!

Седнах на ръба на бюрото, а Хънтър на стола зад него.

Дотук никой не каза „здрасти“.

Не се наложи адвокатът да им обяснява. Алфред и Дени само кимнаха и Хънтър извади акциите от куфарчето си. Подаде ми ги. Присъстващите ме гледаха, както ме гледаше дядо ми от снимката.

— Акции на стойност десет хиляди долара, които не струват нищо, Куче. Всичките са твои.

— И да не се бях се върнал, положението щеше да е същото.

— Удовлетворен ли си?

Бутнах красивите зелени листа обратно към него.

— Управлявай го вместо мен. И... да, удовлетворен съм.

Запалих цигара и погледнах братовчедите ми, които изглежда се наслаждаваха на питиетата си. Единственият, който не беше докрай щастлив, бе Марвин Гейтс, който неизвестно защо изглеждаше засрамен от себе си. Питието вече го бе хванало и проблемът му, какъвто и да бе той, постепенно потъваше в алкохолната мараня.

Алфред се настани в голямото кресло и вдигна чаша подигравателно.

— Поне ни остана Гранд Сайта, Куче. И всичко е платено. Няма ипотечи, няма дългове. И е налице чудесно предложение за покупка срещу няколко милиона долара.

— Много добре — отвърнах. — Това място никога не ме е интересувало.

— Все пак е приятно да знаеш колко пари дават за него.

— Хубаво.

— И нашето положение тук определя стойността на всички останали имоти наоколо. Можем да превърнем Мондо Бийч в безценно място или в ненужен боклук. Разбира се, нямаме намерение да

увеличаваме стойността на имота ти. В края на краищата той ще се превърне в пясък, трева и боклук.

— Освен ако положението на завода изведнъж не се подобри.

— За това почти няма шанс, нали? — обади се Дени доволно.

— Не се знае.

Чух как Хънтър чука по бюрото с пръст, за да привлече вниманието ми.

— Те са добре запознати с положението. Крос Макмилън купи малка част от имението тук за баснословна сума. Следователно вече са на чисто, свободни и бъдещето не може да ги тревожи.

— Само докато данъците и цените скочат, съветнико.

— Това важи и за теб.

— Не мислех, че ще проявят толкова много ум. Какъв е номерът?

Дени стана от стола си странично. Все още ми напомняше за змия, която използва от дупката си и ако имаше раздвоен език, щеше да го изплезе и да засъска. Усмивката му беше убийствена като самия ад и той се приготви, за да се наслади на големия миг. Приблужи се до бюрото и хвърли две черно бели снимки десет на десет в скута ми.

— Ти си мъртвец, Куче — каза той с тих, пронизан от злоба глас.

Погледнах снимките — съвсем ясни и контрастни фотоси на Шийла Макмилън и мен, голи в голямото легло в къщата на плажа, в порнографска поза, която можеше да съперничи на най-добрата шведска продукция. Подадох ги на Хънтър и чух как сумти и ги къса.

— О, има много екземпляри — каза Дени. — Крос Макмилън също получи. Заедно с покупката на имота. Сега те е белязал, за да умреш. За жалост, понеже си незаконен, гробът ти няма да е означен. Като този на майка ти.

Когато го ударих, от лицето му изригна фонтан кръв и зъби, а преди да успее да се строполи го улучих с десния в ребрата, при което те изхрущяха като счупена кошница. Черепът му се удари в пода, но все още беше в съзнание, когато отново го изправих и откъснах едното му ухо. Опита се да изпищи с размазаната си уста, но се чу само немошно скимтене. След това припадна. Оставих го да падне и се обърнах към другите.

Те не гледаха мен. Вниманието им привличаше откъснатото кърваво ухо, от което висяха парченца кожа.

— Моят коз беше по-добър от вашия.

На Алфред му призля.

Пам промърмори нещо за лекар, но телефонът беше на бюрото и за да стигнат до него, трябваше да минат покрай мен. Никой не искаше да го направи.

След това се обади Марвин Гейтс:

— Аз направих снимките, Куче.

Помисли си, че ще умре и се зачуди защо не си правя труда да му видя сметката.

— Защо, Марв? — попитах.

Той сви безмълвно рамене, изчака няколко секунди и допи чашата си.

— Характерът ми е слаб. Говоря много, лесно се поддавам на натиск. — Вдигна чашата и се вгледа в нея. — Все ми е едно как ще постъпиш с мен.

— Не се безпокой.

Тогава и Веда повърна. Не се надигна. Гадостта просто потече от устата ѝ. Очите ѝ бавно се обърнаха нагоре и тя припадна сред собствената си мръсотия.

Марвин продължи да гледа чашата си и очите му за миг се проясниха.

— Крос Макмилън ще те убие, Куче. Не може да не го направи. Сега вече всички знаят за теб и жена му.

Посочих с палец останалите от семейството.

— Платиха ли ти добре за работата, приятел?

— Банковата ми сметка нарасна значително, с вноска в брой. Ако остана жив, ще мога да водя живот на дебел, мазен червей. Но независим.

— Ще останеш жив — уведомих го. — Бъди щастлив.

— Не знаех, че целта е да те убият.

Лицето ми изглежда му се е сторило доста странно, защото отново изпадна във вцепенението си.

— Не ме отписвай, преди да ме видиш аутопсиран, приятелю.

Лийлънд Хънтър събра документите и ги прибра в куфарчето си. Последва ме навън във вестибюла и пое шапката и шлифера си от иконома. Харви ме погледна със същата тайнствена усмивка и каза:

— Вече повиках лекар, сър. Чувал съм, че могат да правят чудеса с отделени от тялото части, ако се съединят навреме.

Качихме се в колата и след известно време спряхме. Лийлънд Хънтър реши, че е дошло време и на него да му призлее. Когато свърши, той избърса устата си, вгледа се в мен продължително и накрая каза:

— Къде можеш да отидеш сега, Куче?

Усмивката се върна на лицето ми и завих на следващия ъгъл.

— Как къде? Да се видя с Крос Макмилън, разбира се.

Малкият Фолксваген излезе от една пряка малко по-назад и продължи след нас около четвърт миля, преди да се изгуби. Убийците обикновено не използваха такива коли и се зачудих защо именно такава тръгна след нас недалеч от завода. Кара известно време след мен, после се изгуби. Следобедът бе сив и мокър, почти като привечер, но нощта все още бе далеч.

Арнолд Бел обичаше да работи нощем.

Аз също.

Пет дни. След това всички външни и вътрешни снимки в завода „Барин“ щяха да са завършени и екипът на филма щеше да се премести на други места и в закритото студио, за да допълни заснетия материал с голите сцени и всичко останало. В Линтън цареше някакво оживление и дух на охолство, сякаш градът никога по-рано не бе преживявал такова нещо.

Рекламата и рекламните агенции умеят удивително добре да манипулират умовете, така че усмихнатите лица на родените отново нямаха никаква представа какво им се случва. „Барин Индъстриз“ възкръсваше и не ги интересуваха нищо друго. Отново имаше нужда от способностите им и бяха готови да ги предоставят. Кошерът беше отворен — смучи от цветята, събирай меда. Царицата снася яйцата си, а търтеите са на своя пост. Само че не си даваха сметка, че пчеларят готви инсектицида.

Не му харесваше вкуса на този мед.

Акционерите спяха спокойно в леглата си, а малката стаичка се изпълни с мъже, понесли дипломатически куфарчета, натъпкани с доклади по производителността. Председателското място заемаше мъжът с белег на главата, който трябваше да ме убие, но ме гледаше от другата страна на масата с добродушно изражение на лицето, което не можех да си обясня. Знаех, че имаше достатъчно пари да поръча смъртта ми, ако се провалеше Арнолд Бел. Можеше да финансира и унищожаването на завода.

Докладът на „Фарнсуърт Авиейшън“ беше кратък. „Барин“ не е в състояние да осигури нужното производство навреме, докато някои от заводите на Макмилън биха могли.

И разгромът започна.

Докато в почивката вицепрезидентът на „Фарнсуърт“ не ме попита, както пиехме кафе, дали случайно не притежавам един парцел суха, пустинна земя и му отговорих утвърдително... много акри пълна

със змии пустош, която туристите обичат да посещават, за да си правят снимки.

Бих ли я продал?

При някои условия — да.

Лийлънд Хънтър предпочиташе да получи кръвоизлив от задника.

Сега снимката на стареца се усмихваше по-широко. Засилвах се преди да прескоча пропастта и той очакваше да падна вътре, защото не бях набрал достатъчна скорост. Скапаният дъртак искаше да се блъсна в отсрещната страна и да полетя надолу към унищожението със съзнанието, че почти съм успял. Но „почти“ не беше достатъчно.

Патосът не подходдаше на стария адвокат. Съчувствието също не беше лъжица за неговата уста, дори когато ставаше дума за мен. Той можеше да свие устни и да си спомни двете полякини, дори старата Дуброу, но не можеше да си позволи съчувствие в правото. Поклати глава любезно, хапна от рибената салата и каза:

— Това няма да е достатъчно, за да се спаси „Барин“, Куче.

— Какво е необходимо?

— Чудо.

— Значи парите няма да свършат работа?

— Човекът на име Роланд Холънд не ти ли е обяснявал какви са плюсовете и минусите на финансите?

— Донякъде, могъщи Хънтър, но не ме бива в математиката. Имам проблеми с числата.

— Само с онази си работа нямаш проблеми, нали?

— Спести мръсните приказки за куклите си.

— Ако продадеш земята, ще поддържаш завода жив около месец, при това единствено защото общественото внимание е насочено натам. В момента, в който се насочиш към нещо друго... край.

— Струваш ми се потиснат — отбелязах.

— Естествено. Преживях една ера. Или епоха. Мъчно ми е като гледам как загива. Ти отвори кутията на Пандора и позволи на всички да надникнат в нея. Те ухапах стръвта и сега целият свят се срутва

около тях. — Той замълча и ме изгледа изпитателно. — Колко суха пара имаш в момента?

— Останали са ми няколко милиона.

— Тогава забрави, освен ако не искаш да се правиш на дядо Мраз в град с недоверчиви деца. Само за един ден ще научат истината и ще се приберат у дома с попарени мечти. Казах ти, най-лошото нещо, което можеше да направиш, беше, че се върна.

— Глупости.

— Ти загуби. Куче. — Каза го напълно уверено.

Този път се наложи да преструвам.

— Глупости.

— Без значение от какво животно са произлезли, всичко това са лайна — каза Хънтър. — Не съм в състояние да разбера защо го направи.

— Искях само да се прибера у дома.

— Видя ли какво стана, след като го направи?

— Лайна.

— А какво стана с животните?

— Погледни зад себе си.

Бени Сакс придърпа нагоре колана с пистолета си, кимна и седна на стола до адвоката, но дори не го удостои с поглед.

— Открихме чия е колата.

— Можех да ви кажа, ако ме бяхте попитали.

— Пластичен експлозив.

— Аха. На ауспуха. Топлочувствителен.

— Доста знаеш.

— Така е, приятел.

— Обадиха ми се от Ню Йорк.

— Както се и очакваше.

— Не ми харесваш, Кели.

— От никого не искам да ми се възхищава. Какъв е проблемът ти сега?

— Някои хора от персонала на Макмилън са в града.

— Браво на тях.

— От охраната на другите му заводи. Изглежда имат нещо предвид.

— Тогава защо не ме пречукаха? Не съм се крил.

— Ето това не мога да разбера. Засега. Но рано или късно ще науча.

— Много добре, полицай. Само не забравяй, че работата ти е да охраняваш района си.

— Върви да пикаеш срещу вятъра, Кели.

— Веднъж опитах, но се олях целия.

Когато си тръгна, Лийлънд каза:

— Не разбрах това.

— Аз също — отвърнах. — Хайде да се върнем в залата. Разгромът трябва да е приключил.

Правните формулировки звучаха като папска проповед, но всичко опираше до едно — Крос Макмилън притежаваше „Барин Индъстриз“ и беше решил да разгроми „Барин Индъстриз“, и нямаше никаква надежда заводът или градът да останат живи. Сключените договори щели да се уважат, но да се изпълнят в други предприятия и „Барин“ щеше да остане празна черупка, в която дори рак отшелник не би се сврял.

В сградата машините работеха, а хората около тях се усмихваха, но ударът приближаваше и празничните дни щяха да останат само спомен. Колко пъти можеш да изругаеш, но така, че да звучи като че ли наистина си си ударил пръста?

По дяволите парите. Всички те имаха осигуровки и гарантирани пенсии и ако правителството запазеше социалната си политика можеха да получат дори повече — само че не искаха това.

Имаха единствено надежди и аз ги разбих.

Със сигурност на погребението ми щеше да има много хора.

И всички щяха да се смеят.

Запалих цигара и се облегнах на стената, за да го изчакам да излезе. Когато се появи, извиках:

— Здравсти, Крос. Чух че си искал да ме убиеш?

Той спря, каза на двамата с него да продължават, извади пура от джоба си и запали от огънчето, което му предложих. След като издиша дима встрани, отбеляза:

— Изразяваш се зле, Куче. Просто казах, че ще наредя да те убият.

— Не ти стига кураж да го направиш сам?

— Кураж имам колкото искаш, но защо да плащам сметката аз, след като можеше да го направи някой друг?

— И ти не се изразяваш правилно, щом толкова държиш на тези неща. Убийците ти сега трябва да са тук. Или си имал проблеми с наемането им?

Крос се усмихна и почувствах как се стягам. Не обичам приятелски нотки в гласовете при подобни ситуации, защото това означава, че гърбът ти не е толкова добре осигурен, колкото си мислиш и че си допуснал най-голямата грешка. Стиснах колта, без да го вадя от джоба си, но нищо не се случи, освен че Макмилън отново се усмихна и ме погледна прочувствено.

— Да излезем — каза той.

Оставих го да мине пред мен и когато се убедих, че е чисто, го последвах. Застанах отвън, пред голямата врата, до човека, който щеше да унищожи „Барин Индъстриз“ и гледах усмихнатите лица. Мислех си, че светът е дошъл при тях, за да им снесе яйца и бяха приготвили кошници, в които да ги събират. Знаех как се чувствам — като нещо, пет килограма от което можеш да натъпчеш в торба за два килограма.

— Освободих ги — каза Крос.

Дори не му обърнах внимание. Чух думите, но не схванах смисъла. Дръпнах от фаса, запратих го в тъмното и се обърнах.

— Кого?

— Тези, които щяха да те убият.

— Дивотии.

— Имаш ли една цигара?

Подадох му пакета, запалих му и направих крачка назад.

— Можеха, не се съмнявай в това — заяви той.

— Може би.

— Мога да купя много такива хора.

— След известно време щяха да се уморят. Особено ако бях ликвидирал златната им мина.

— Не е съвсем така, Куче.

— Тогава ги пусни да действат. — Издухах дима право в лицето му, но той дори не мигна.

— Обичам да се отблагодарявам за услугите, които ми правят, съгражданино.

— Говори смислено.

— Оживя... защото ми подари жена.

— Приятел, ти не си поет. Престани да римуваш.

Макмилън се усмихна. Показаха се и зъбите му, а темето му леко почервения, така че видях плешивото петно, което бях гримирал с тухлата. Но това беше преди години, а сега ме интересуваше единствено усмивката му.

— Ще живееш, Куче. Но това е всичко. Абсолютно всичко. Ти ми върна нещо, което съм искал през целия си шибан живот... да имам жена, която да ме обича сексуално. Ти знаеше, че беше фригидна, нали?

Не можех да разбера накъде бие.

— Мислех, че всеки го знае — отговорих аз. Исках само да направя постоянна цепка на главата му и Крос нямаше представа колко близо беше до това.

— Прав си. — Той се усмихна, дръпна от цигарата и извади от джоба си дебел книжен плик, сгънат небрежно на четири. Подаде ми го. — Шийла ме обича, Куче. Най-накрая спях с нея както трябва... за първи път. Дявол да го вземе, това дори не е точната дума. Даде ми всичко, което някога съм искал от нея. Ти я извади от онова състояние, каквото и да беше то. — Крос Макмилън дръпна от цигарата за последен път и пусна фасата в краката си. — Ще ми кажеш ли какво беше?

— Не.

Прииска ми се всички типове, застанали там, в дъжда, да си отидат у дома.

— Колко пъти е била с теб?

— Не много.

Играй играта си, глупако. Аз нямам време за игри. Става тъмно.

— Много ли я чука?

— Достатъчно, за да свърши вечерта.

— Добра ли беше?

— Виждал съм и по-добри.

Крос кимна.

Намираще се много близо до смъртта, но все още стоеше пред мен и сякаш не му пукаше, че става тъмно. Наоколо не виждах никой, който би могъл да ме очисти. Бях застанал в тъмното и държах в ръка армейския колт 45-и калибър. Ударникът беше изтеглен назад, в цевта имаше патрон, пълнителят беше на мястото си и имах още два резервни. Ако започнеше, пукотевицата щеше да бъде истинско пиршество. Само че нищо не искаше да започва.

— Шийла най-накрая започна да ме обича, глупако. Ти ми я върна. Всъщност тя винаги ме е обичала, но сега ме обича изцяло. — Дъждът изведнъж се усили и заплющя в лицата ни, но и двамата не му обръщаме внимание. — Странното е, че ти го направи. Лекарите не успяха. Шарлатаните не успяха. Никой не успя. След това се появи ти и всичко се промени. Благодарение на теб имам нещо, което не бях в състояние да купя.

Продължих да го гледам.

— Струва ми се глупаво, но ти много добре знаеше какво правиш, нали, копеле такова?

— Недей да умираш заради погрешни думи, Крос.

— Млъкни, тъпо копеле. Не се страхувам от теб. Отвори този скапан плик.

Разгънах плика и отворих капака му.

— Ти си собственик на целия „Барин“, съседе. Скапан полуакционер. Подарявам ти ненужна купчина тухли, проклета глутница старци, които се опитват да вършат някаква работа, къща, пълна с приличащи на конски задник роднини, някои договори, вече прехвърлени към другите ми заводи и... живота ти.

Хвърлих цигарата и прибрах плика.

— Все още мога да ти пробия главата, приятел.

— Не се опитвай — каза Крос. — Застанал си в сянката, но двама от хората ми също са готови. Ще те убият преди или след това.

По дяволите, пет пари не давах за тях. Извадих ръката си от джоба. Ставаше все по-тъмно.

Крос Макмилън излезе на светлото и вдигна поглед към големия стар часовник на кулата, после се усмихна. Бях собственик на най-

голямата купчина боклук на света, защото той притежаваше всички пътища към нея и тя не бе в състояние да произведе нищо. Роднините ми бяха в Гранд Сайта — пияни и ранени, но утре щяха да изтрезнеят и да оздравеят, а живите същества щяха да използват от купчината боклук, за да ме разкъсат, задето съм я съживил. И най-лошото ще настъпи, когато се изправя срещу лицата на хората — тъжните, мъртвешки лица, изпълнени с надежда само до преди няколко дни.

— Виждаш ли. Куче, нещата не винаги стават както искаме, нали? — чух глас зад себе си.

Обърнах се и видях Шарън, но очите ѝ все още говореха, че ако тя не би могла да ме убие, с удоволствие би гледала, докато го прави някой друг. Протегнах машинално ръка, тя машинално я пое. Пръстите ми обвиха нейните. Беше махнала пръстена, който боядисваше кожата ѝ в зелено.

— Той е мъртъв — каза тя.

— Нима не сме всички?

— Да. Всички сме.

Един мъж крачеше на светлото и подканяше с ръка излизащите да побързат. Видях лицето му и го поздравих:

— Здравсти, Стенли.

Стенли Крамър. От миналото. С него имаше още четирима.

— Мистър Кели, мадам — кимна той на Шарън.

— Кой ще им каже, Стенли? — попитах.

— Мистър Кели... всички ние вече знаем. Дявол да го вземе, не сме вчерашни. Живи сме отпреди теб, нали?

— Така е.

Един по един започнаха да излизат на светлината, така че виждах лицата им. Старчески, но усмихнати лица и в тях все още имаше младост, която сякаш казваше НЕ МЕ НАСТЪПВАЙ!, младост, която не беше борбена, а знаеща и можеща, отпечатана върху безумните сбръчкани усмивки. Стенли Крамър, избран за говорител, каза:

— Ние се досетихме какво търсиш. Братовчедите ти не можаха да го открият, но те дори не бяха сигурни, че съществува. Мислехме, че пакетът, който Джейсън даде на стария Пат, е само за запусване на уста, но ти дойде, започна да ровиш, а ние започнахме да мислим. — В

ръцете му имаше кутия, в която можеше да се побере чифт обувки. — Ще ти обяснят как работи. Всички документи са тук. Това трябва да продължи живота на „Барин“ още много, много време.

— Кое, Стенли?

Чу се приглушен смях и той извади малко блестящо кълбо, с диаметър към пет сантиметра. Сребристият му метален блясък отразяваше мътната жълта светлина на лампите. Крамър се засмя и дръпна ръката си. Кълбото остана там, където беше.

Едва го докосна с пръст и то се понесе към мен.

— Антигравитационното устройство — обясни той. — Сега всичко е наред.

Някой пръдна.

Беше Крос Макмилън.

И тогава в старата дървена колона, точно между мен и Шарън се появи малка дупка, 22-и калибър — толкова близо, че би могла да улучи и двама ни, ако беше съвсем малко по-встрани, но никой не забеляза, освен Шарън и аз я дръпнах вътре, оставяйки приглушеният смях на победителите да звучи в дъжда.

— Куче.

Не ме викаше. Не искаше обяснение. Просто го произнесе. Угасих лампата и я дръпнах в малкия кабинет, откъдето се виждаше смеещата се тълпа в дъжда. Хората се отправяха към колите си.

Този изстрел не беше неточен. Беше много добре обмислен.

Махни се от тълпата — казваше той. Арнолд Бел е дошъл, за да поиска наследството си. Убиецът на убийците. Не ме карай да го направя по лесния начин, защото всички трябва да знаят, че сме се изправили лице в лице и ти просто не си бил на ниво. Цената се покачва, Куче. За моите убийства получавам далеч повече, отколкото ти някога си получавал за твоите. Не можеш да се отървеш от мен, дори не можеш да ме откриеш. Аз ще избира времето и мястото, а за да направя нещата още по-вълнуващи, бих могъл да очистя и русата красавица... колко хубаво ще звучи разказа ми за това как сте напълнили гащите заедно пред Арнолд Бел, който се смее и вече може да харчи парите си. Ще ми платят където и да съм — дори и в Мадрид. В Марсилия. В Истанбул. В Париж. Дявол да го вземе, дори и в Москва, защото ти си вън от играта, а аз съм вътре. Котенце, целуни задника на тигъра.

— Внимавай, тигъре, котенцето има големи зъби.

— Куче... какво каза?

— Нищо.

Очите ѝ отново станаха други.

— Куче...

— Слушай...

— Не, моля те... Куче.

Пред входа вече нямаше никой и угасих външното осветление. Някъде в сградата боботеше мотор.

— Вярно ли е това за Шийла?

Едно от ребрата на щорите беше изкривено и го изправих.

— Да.

— Тя... беше ли добра?

— Всички са добри.

— Но ти не си...

— Не спя с жени, защото ги обичам, котенце. Мълчи.

— Казах ми за... топката. Преди да ти я покажат.

Погледнах я. Започвах да се ядосвам.

— Казах им да не ти я дават.

— Благодаря.

— Стенли ми се изсмя. Каза, че съм само... жена.

Това ме разсмя.

— Няма никакво съмнение, кукло.

— Преди малко исках да те видя мъртъв.

— Това няма да стане лесно. Зарежи тези приказки.

— Какво смяташ да правиш?

— Да се махна от тук.

— Ще дойда с теб.

Тъмнината беше толкова приятна. Не се виждаше какво мисля или чувствам и можех да говоря с дрезгавия полушепот, който означаваше, че играта е навлязла в последната си фаза, че противниците все още имат някакъв шанс, но времето е много малко.

— Не става, малката.

— Заври си месарска кука в задника.

— Що за език е това в устата на една дама?

— Не съм ти никаква шибана дама! Аз съм само твоята мацка, Куче.

В тъмното виждах белотата на ръцете й.

— Не се захващай с мен само защото годеникът ти е умрял. Така става, когато някой отиде да воюва.

— Нима?

— Излизаш от играта.

Тя се разсмя — меко и зловещо. Усетих как ръката й улавя лакътя ми, а топлината на тялото й беше жива и ароматна, вещаеше капан през цялото време, но не можех да я отблъсна, защото вече нямаше никакво значение как точно ще умра.

— Идвам с теб, където и да отидеш — каза тя.

— Ще те заведе на място, което ще те накара да съжаляваш.

— Добре.

Прокарах ръка по косата ѝ, после по гърдите и накрая докоснах прекрасното „V“ между краката ѝ. Почувствах контура под дрехите ѝ, женската гънка, топлата влага. След това отново докоснах лицето ѝ.

— Ще те взема, след като стигна там.

Нощта хареса и на двама ни, но този път тя беше на моя страна, защото умишлено се превръщах в ловна плячка. Знаех къде съм и къде отивам. Ловецът не знаеше. Той трябваше да мисли, да крои планове, да действа в съответствие с тях, да не забравя, че и за него може да има заложен капан. Да е нащрек. Да е готов да убива. Той знаеше всички номера. Можеше да ме намери, можеше да намери колата ми. Можеше да изстреля куршум до главата ми, за да ми каже, че ме очаква, че е преценил всички шансове, че си дава сметка за риска, който поема. В този момент чух дълбок, гърлен смях и щях да се обърна, за да видя кой е, но си дадох сметка, че съм аз.

Кога лисицата надхитрява лисица?

Беше оставила колата си на паркинга и когато отидохме при нея, имаше други хора, които потегляха. Качихме се във Форда и улових кормилото. Подкарах заедно с другите коли, които отиваха към кръчмата на Тод и докато карах бавно, уж че търся свободно място за паркиране, изведнъж свих вляво, заобиколих и тръгнах в обратна посока. Минах през някакви пусти улици, поех по пътя към Ню Йорк и на първия разклон отново завих назад, към Линтън, но по старото шосе.

Това ми отне близо час и половина, но най-накрая открих разклона, стигнах до мястото, което търсех и оставих фаровете включени достатъчно дълго, за да може Шарън да види.

Лийлънд Хънтър беше наел добри работници. Вяха свършили работата си блестящо. На светлината от фаровете старата ѝ къща блестеше в бяло. Велосипедът ѝ беше поправен и сега стоеше подпрян на парапета на верандата. От пролуката на вратата стърчеше един бял плик и аз знаех какво има в него. Излязох от колата, заобиколих и помогнах на Шарън да слезе.

Тя също знаеше, но не беше съвсем сигурна, докато не отвори плика, не видя ключа и документите за собственост.

— Твоя е, красавице.

— Куче... — гласът ѝ едва се чуваше.

— Възстановена е... такава, каквато си я оставила.

— Защо?

— Поне един от двамата ни трябва да спечели нещо от всичко това.

Тя понечи да каже нещо, сълзите ѝ попречиха. Мушна ключа в ключалката и натисна дръжката. Вратата се отвори безшумно. Шарън натисна ключа и лампата се запали. Чух как дъхът ѝ секва.

— Предполагам, че адвокатът е задавал въпроси.

Нямаше нищо претенциозно. Беше просто една старомодна къща, толкова топла и уютна, че сякаш от кухнята ухаеше на пай и откъм двора се чуваха детски гласове, докато мъжете играят на карти, а жените сервират бира с кани и клюкарстват. Мястото изобщо не беше за еманципирани жени. Все още миришеше на боя, мекият килим беше на мястото си и всичко беше готово за живеене — ако някой искаше да живее с носталгията по миналото.

— Хубаво е, Куче.

— Това е късмет, скъпа. И на мен ми се ще да имам такава.

— Но ти имаше голямата къща на хълма.

— Не аз. Аз бях копелето.

— Ами... на горния етаж...

Свих рамене.

— Иди да погледнеш.

Изкачихме се по стълбата, застлана със синя пътека. Започна да отваря ставите една по една и да се усмихва. Стигнахме до нейната. Тук бяха вложили особено старание. Очите ѝ бяха мокри, устните ѝ бяха мокри, в този момент трябваше да я оставя сама.

Навън беше тъмно. Искаха мишената да излезе от района, където има други хора.

Щарън се обърна бавно, вгледа се продължително в очите ми, разкопча блузата си и я пусна на пода. Нямаше сутиен и гърдите ѝ бяха пълни, дръзко вирнати.

— Недей, скъпа — казах аз, а тя откопча полата си и също я остави да се свлече на пода. Изрязаните бикини останаха на нея само още няколко секунди и тя застана пред мен, без да се срамува, съвсем гола. Девствената ѝ пупка се усмихваше с раздалечени устни, защото не знаеше какво друго да прави и Шарън легна на леглото, в което бе спала като дете с подканящо разтворени крака. Преди да зададе въпроса, погледна ръцете си.

— Кой си ти, Куче?

— Познаваш ме.

— Никой не те познава. Не и сега. Може би знам повече, отколкото си мислиш, но искам да го чуя от теб.

— Защо? И без това не би повярвала.

— Съблечи се.

— Не.

— Искам да видя пипката ти.

— Дявол да го вземе, престани!

— Покажи ми я.

Краката ѝ потрепериха, тя се усмихна, а ръката ми започна да се занимава с копчета и ципове.

— Дявол да го вземе...

— Куче... не се притеснявай... и аз не мога да се сдържа.

Хвърлих ризата и панталоните. Имах ерекция, която не заслужавах, а тя лежеше гола и едната ѝ ръка галеше космите между краката ѝ. В ушите ми нещо запищя, стомахът ми се сви и легнах до нея, така че да може да протегне ръка и да ме пипне.

— Шарън...

Тя намокри пръста си и го прокара между краката си.

— Кой си ти, Куче?

— Слушай...

— Започни от войната. Разкажи ми за Роланд Холънд.

Протегнах ръка покрай проклетата си ерекция, взех пистолета, който бях хвърлил на леглото и го преместих до възглавницата. Положението беше невероятно и можех единствено да мисля, трябваше да мисля.

— Роланд Холънд — продължи да настоява тя.

— Гений в бизнеса. Дадох му спестяванията си и парите, които получих, когато се освободих от армията, за да основе фирма. Получих

десет процента. Всичко е напълно законно.

Шарън погледна едната си ръка, реши, че все още не е достатъчно мокра и докосна пръстите си с език.

— Десет процента от много милиони са много милиони.

— Браво, умна си. А сега можеш да умреш, защото смятам да се облека.

Тя се обърна към мен и ме улови здраво.

— Каза, че ще ме вземеш.

— Шарън...

— Онзи човек в Ню Йорк... Винсънт Тобано. Той е ченге, нали?

— Дявол да го вземе, защо не...

— Просто трябва да ми кажеш. Направи всичко възможно, за да ме накараш да те мразя. Защо просто не ми кажеш?

Щеше ми се проклетият ми пенис да омекне. Но той нямаше никаква съвест. Взех гащетата си, извадих цигара от джоба си и я запалих. След това седнах на ръба на леглото с гръб към нея.

— Наеха ме — отвърнах.

— Кой?

— Правителството. Имах съвършено прикритие. Вече бях богат. Направиха ме черноборсатджия. Включих се в голямата игра и когато нещата отиваха по дяволите, никой не можеше да обвини мен. Винаги го отдавах на някоя лошо скроена операция. Отдавна съм в бизнеса, но само работодателите ми знаеха кой съм всъщност.

— В Ню Йорк...

— Скъпа, Винс Тобано е най-честното ченге, което някога съм срещал. Типът, когото изритах от леглото, е Чет Линдън — голям шеф от Вашингтон. Беше се побъркал, защото мислеше, че ще проваля цялата им операция, а когато им дадох ковчега едва не припаднах, защото трябваше да сдържа смеха си. Знаеш ли, че Тобано ще получи повишение за всичко това, а старецът от Пентагона ще изяде задника на идиота Чет, защото е допуснал нещата да стигнат чак дотам? Чет не би се осмелил да ми посегне, защото Винс щеше да го разкъса на парчета. Или щеше да ме ядоса, което е още по-лошо. Шибаният синдикат загуби милиони с този хероин, могъщите се срутиха, Организацията смуче палци и се чуди как да ни пипне, макар и да си дава сметка, че е невъзможно и...

Погледнах панталона си и Шарън проследи очите ми. Джобът, в който бях сложил металната топка, беше издигнат във въздуха.

— Искам да те чукам — казах.

— Защо?

— Защото те обичам.

— Тогава защо още не си го направил?

— Беше сгодена. Сега казваш, че годеникът ти е мъртъв.

— Наистина ли се чувстваше морално задължен да не спиш с мен?

— Предпочитам да мисля така.

— Наивник — отсече тя.

Обърнах се към нея и леко сложих длан на гърлото ѝ.

— Не казвай това.

— Тод почти ти го обясни.

— Кое?

— Когато тръгна към Европа, на гарата те изпрати само едно десетгодишно момиченце. Ти обеща да се ожениш за него, когато се върнеш и купи един зелен пръстен от будката. Момиченцето не го свали от ръката си, докато не помисли, че мъжът, когото чака, е умрял. — Шарън се усмихна, бръкна в джоба на блузата си и извади глупавия пръстен. Пак го сложи на пръста си. — Сигурно е ужасно да чакаш една девственица толкова дълго. Надявам се всичко да мине добре.

Всичко това стана твърде бързо, беше твърде нелепо и твърде истинско. Обля ме като някаква вълна, която изкоренява старото и засажда новото. Беше красива, гладка и руса, тялото ѝ беше извито като мокра от дъжд състезателна писта с всичките извивки и заоблени склонове, мускулите ѝ трепереха от напрежението, което трябваше да се освободи с оргазма и се намирах в стаята, където някога е спала, като онази, в която са спали баща ми и майка ми, а сега всичко щеше да бъде наред, завода, старците. Линтън, завръщането у дома... всичко щеше да бъде наред, защото ми дадоха тази малка метална топка, която можеше да обърне света надолу с главата...

И когато се качвах върху нея чух глас:

— Колко хубаво, колко хубаво.

Но не трябваше да го казва втория път, а да се наслаждава на голата плът — отчасти мека, отчасти твърда, защото когато те удари куршум 45-и калибър, дупката става огромна, а моят беше

непосредствено до ръката ми. Първият изстрел откъсна ръката му, а вторият заличи спомените за лицето на Арнолд Бел, защото той вече нямаше лице, което може да се запомни. Стената зад него бе оплескана с кръв и мозък, и утре трябваше да наемам нови работници, за да почистят. Ако имах късмет литрите кръв нямаше да се процедят през дъските на пода и нямаше да развалят тавана на долния етаж.

— А сега? — попитах Шарън.

Двата изстрела все още отекваха в ушите й. Тя погледна кървавата купчина до вратата и не й прилоша. Не ме чу, но знаеше какво казах.

Шарън ми се усмихна и обърна евтиния меден пръстен наопаки, така че заприлича на брачна халка.

— Млъкни и ме чукай — каза тя. — Като куче.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.